

HARLEQUIN®

януари '95

Страст®

112

В ПЛЕН НА СЪДБАТА
Сюзън КЕРИ

**НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА**

СЮЗЪН КЕРИ В ПЛЕН НА СЪДБАТА

Превод: Мая Мечкуева

chitanka.info

По волята на съдбата Аманда Йейтс среща на един карнавал загадъчен непознат, маскиран като пират. Това е Ройс Остин — прокуден роднина на неотдавна починалия ѝ съпруг. Ройс вече е финансов магнат и е обявил война на семейната компания, за която работи Аманда. Безскрупулен в бизнеса, той се отнася с необичайна нежност към нея и малката ѝ дъщеря, за която знае невероятна тайна...

ГЛАВА ПЪРВА

Аманда Йейтс кръстоса стройните си крака, облегна се удобно в креслото с хромирани метални части и кафеникава дамаска и чак тогава погледна вестника в ръката си. На деловата страница на „Тампа трибюн“ се мъдреше рубриката „Портрет на бизнесмена на седмицата“. „Момчето чудо във финансовия свят на югоизточните щати навърши четиридесет години“ — гласеше заглавието на обширен материал, придружен със снимка на тъмнокос мъж с блейзер и тъмни очила.

Аманда смръщи вежди и се вгледа в снимката. Върху лицето ѝ се четеше смесица от любопитство и откровено отвращение. Снимката, правена изглежда пред някаква банка в Атланта, оставяше впечатлението, че анонимният фотограф е уловил господина в момент, когато се канеше да бяга. След като бе успял да забърка поредната бъркотия в поредната заседателна зала, каза си тя. Естествено, при прилична печалба за себе си и за своите съдружници.

И все пак... Пряко воля трябваше да признае, че има нещо привлекателно в изразителната му уста, в падналия на челото кичур. Незначителни подробности наистина, които обаче придаваха на известния бизнесмен Ройс Остин едва доловимо изражение на уязвимост — по-скоро въображаемо, отколкото действително. Просто да не повярва човек, продължи да разсъждава тя. Този мъж бе племенник на Артър. Първи братовчед на Дейвид. Което изобщо не му пречеше с хладнокръвие да преследва своята цел. Той бе замислил да завладее контролния пакет акции на семейната компания, а после да остави роднините си да пасат трева.

Аманда вдигна очи от вестника, изгледа сътрудничката си по административните въпроси Лиз Даунин, която очевидно очакваше реакцията ѝ, и отново зачете статията. Лицето ѝ красноречиво изразяваше неодобрение. В стегнат вестникарски стил авторът описваше шеметния възход на Ройс Остин до президентското кресло на своята инвестиционна групировка, известна с агресивната си

политика, насочена към поглъщането на по-дребни фирми и завладяването на все по-стабилни позиции на финансовия пазар.

Не беше чудно, че авторът споменава и „Йейтс-Сънланд“. Аманда прегледа набързо останалата част от материала. На няколко места се изказваха предположения, че известната спестовно-кредитна къща, до голяма степен контролирана от семейството на покойния ѝ съпруг, ще бъде следващата цел на Остин.

„Почти девет процента от акциите на компанията са притежание на Остин, който изразява неудовлетворение от икономическите ѝ резултати. Доста е вероятно да последват искания за концесии“ — отбелязваше авторът.

Предположенията му бяха абсолютно точни. Като вицепрезидент и член на управителния съвет, Аманда знаеше отлично, че чичото на Дейвид, Артър Йейтс младши — президент и изпълнителен директор на „Йейтс-Сънланд“ имаше проблеми. Отказа да се съобрази с предупрежденията на групировката „Остин“, че емисията на нови акции под стойността на нетния капитал, предназначени да финансират разширяването на дейността на компанията, ще се окаже пагубна за акционерите. Сега лично Ройс Остин бе поискал среща с управителния съвет. Съгласно устава на „Йейтс-Сънланд“, Артър не можеше да му откаже. Очакваният сблъсък щеше да е във вторник на извънредно заседание на управителния съвет.

Аманда смяташе, че Остин вероятно ще атакува и новите клаузи, ограничаващи възможностите за сливане на по-малки компании. Ако предположенията ѝ бяха верни, щеше да се разрази истинска битка. Откакто пое управлението на компанията, Артър беше свикнал да налага волята си и нямаше да се предаде без бой.

— Остин е пират — обяви Аманда, отмятайки с характерен жест златисторусите кичури от челото си. — Безскрупулен, жесток, безпринципен тип. И отношението на семейство Йейтс към него е съвсем резонно!

Лиз, която освен помощничка, беше и близка приятелка на Аманда, дори не се опита да скрие, че всичко това я забавлява.

— Може и да е така... — съгласи се тя. — Не си ли чувала обаче, че властните безскрупулни мъже са доста секси? И че са в състояние да завъртят главата на деловите дами?

— Но не и на тази, с която разговаряш в момента! — тросна се Аманда.

Без да иска, погледна снимката върху бюрото. От месеци Лиз не спираше да я убеждава, че било време „да се пусне в обръщение“, тоест да се запознае с приятни изискани мъже, което съвсем не налагало някакво обвързване, ако не се чувствала готова за това. Година и половина след смъртта на Дейвид Аманда като че ли бе склонна да се съгласи с нея — по принцип, разбира се, ала не и в случая с нея самата. Но Ройс Остин? Никога, дори да беше единственият потенциален ухажор, останал на земята!

— Според мен си го бива! — провлече Лиз с гърлен глас, като се вживяваше в ролята на „адвокат на дявола“. — Помисли само колко общи неща имате помежду си!

— Например, че сме братовчеди ли? Е, не по пряка линия... — Тонът ѝ беше пропит със сарказъм. — Или може би намекваш за участието във войната, която в най-скоро време той възнамерява да ни обяви?

Родителите на Аманда бяха загинали при самолетна катастрофа. Нямаше братя и сестри и се привърза силно към семейството на покойния си съпруг. Чувството за лоялност никога не би ѝ позволило да се сприятели с човек, готов на всичко, за да извлече печалба за сметка на новото ѝ семейство. Съзнаваше, че Лиз се шегува, но даже мисълта, че би могла да намери нещо привлекателно в Ройс Остин — черната овца на рода Йейтс — накара кръвта ѝ да кипне.

— Напразно си губиш времето! — сопна се ядосано. — Ако те чуе някой какви ги дрънкаш, за отрицателно време ще изхвърчиш от компанията! — Лиз, която никога не страдеше от липса на самочувствие, благоволи да се ухили дръзко. — Онова, което наистина не мога да проумея — продължи Аманда, — е, че на него изобщо не му пука, задето атакува собственото си семейство!

Забележката ѝ не беше съвсем справедлива, добави тя наум. Семейство Йейтс бе „отлъчило“ майката на Ройс година преди раждането му. Ако трябваше да бъде честна докрай, той просто никога не беше имал шанс да се почувства част от това семейство. В негова полза говореше и фактът, че въпреки презрителното отношение към майка му, преди година бе направил опит да посети болния си дядо. В

семейството се носеше мълва, че най-безцеремонно е бил изгонен от надменната съпруга на Артър.

Без колебание Аманда потисна прокрадващото се съчувствие. Нищо не можеше да оправдае поведението на Ройс Остин в момента. Всъщност решението му да унищожи „Йейтс-Сънланд“ очевидно беше плод на желание за отмъщение. Дори да беше наследил само половината от решителността, с която действаха типичните представители на рода Йейтс, неприятностите за компанията нямаше да закъснеят.

— Кой знае, може би за него това е чисто делови въпрос? — изказа предположение Лиз. — В крайна сметка не може да се отрече, че нашата компания е доста голям кокал!

— И още как! От утре отново повишаваме лихвения процент. — Аманда се изправи и пхна вестника под мишница. — Ако ти трябва, ще ме намериш в кабинета на Артър.

Като негова роднина и колега, не си направи труда да почука на вратата на светая светих на изпълнителния директор. Изобщо не се учуди, че жена му я беше изпреварила. Ако се съдеше по облеклото ѝ, Милисът очевидно възнамеряваше да посвети деня на поредната си обиколка из най-скъпите магазини в Тампа. Прочитайки обаче материала за Ройс Остин в сутрешния вестник, не бе пропуснала да се отбие в кабинета на съпруга си. Както между впрочем правеше винаги, когато е вбесена.

Аманда поздрави любезно Милисът, макар че не хранеше особени симпатии към слабата и висока като върлина съпруга на Артър. Настани се на канапето и размаха вестника към изпълнителния директор.

— Предполагам, че вече си го видял.

Артър — висок плешив мъж със сключени вежди, изръмжа сърдито и измърмори нещо нецензурно.

— Каквата майката, такъв и синът! — изкоментира кисело Милисът, макар да личеше, че е доволна от увеличаването на аудиторията. — Онази, ексцентричка винаги се е държала като уличница. Да си призная, въздъхнах облекчено, когато избяга с цирка. А сега нейният пикльо, наследникът на онзи пияница, достойно я замества. Заплашва да разруши всичко, съградено с толкова труд от това семейство!

Артър, който без съмнение бе съгласен с всяка дума на жена си, я стрелна с умело прикрито раздражение. Отношението му към Ройс Остин най-малко би могло да се нарече приятелско. За разлика от Милисът обаче, не би си губил времето с безполезни епитети. Като прагматичен човек, макар невинаги особено приятен, би се заел директно със защитната стратегия на компанията, за предпочитане без намесата на своята съпруга.

— Скъпа! Естествено, че си напълно права! — подхвана той с любезен тон. — Все пак, нещата не са толкова прости, колкото изглеждат на пръв поглед. Защо не оставиш всичко на мен? Така или иначе си тръгнала по покупки... И не забравяй, че сме поканили на вечеря Пъг и Мерилин Уитни...

Семейство Уитни принадлежеше към каймака на обществото в Тампа. Не беше обаче толкова лесно да отклониш Милисът от целта.

— Много добре — сърдито изрече тя и се надигна. — Знам кога присъствието ми е нежелано! — Косият поглед, който хвърли на Аманда, трудно би могъл да мине за миролюбив.

— Котенце, какво говориш? — Артър бе станал кротък като агънце.

Без да ще, Аманда трепна, ала за нейна голяма изненада, Милисът изглежда се укроти.

— Няма значение — отвърна тя и със самодоволен вид пооправи идеално сресаната си коса. — Не е нужно да се съобразяваш с мен. Достатъчно е да устроиш подходящ прием на Ройс Остин.

Артър въздъхна с облекчение, когато вратата се затвори зад гърба ѝ. Протегна крака върху бюрото и извади пура.

— А сега, Аманда, информирай ме накратко от кого можем да очакваме поддръжка...

След като излезе от кабинета на Артър, Аманда се свърза по телефона с членовете на управителния съвет и с най-големите акционери на компанията. Искаше да бъде абсолютно сигурна на кого може да разчитат. За обяд поръча сандвич, но така и не го дояде. В четири и половина Лиз надникна в кабинета и Аманда се учуди колко бързо летяха часовете.

По това време в петък следобед почти винаги усещаше и първите признаци на чувството за самота. А иначе през седмицата рядко ѝ се случваше да се почувства самотна: Предстояха ѝ два почивни дни, които щеше да прекара вкъщи. Имаше усещането, че е гмуркач, подал глава на повърхността, за да открие, че лодката, с която е пристигнал, е изчезнала.

— Полага ни се заслужен отдих! — напомни бодро Лиз и праметна на рамо огромна плетена чанта. — Какви са плановете ти за уикенда?

— Нищо по-различно от миналите седмици. Ще подредя и изчистя вкъщи, а после ще отделя малко време и на дъщеря си.

— Знаеш, че нямам нищо против компанията на Манди — изрече помощничката ѝ с убеждението, че разговаря с глухи. — Все пак, нужно ти е нещо повече от едно дете, Аманда! Нужен ти е мъж!

— Е, щом казваш...

— Зная, че ти досаждам — въздъхна Лиз. — Само че ще продължа да го правя, докато не благоволиш да го проумееш. Не забравяй, че в понеделник е празникът на Гаспарила. И си обещава да гледаме заедно карнавалното шествие. А вечерта да отидем на бала в Италианския клуб.

— Не съм забравила.

— Добре тогава, погрижи се някой да остане вкъщи с Манди. И облечи нещо по-така... Макар че, каквото и да облечеш, сигурно ще изглеждаш като монахиня в сравнение с останалите дами...

Докато караше към Дюндин — градчето от другата страна на залива, където с Дейвид бяха купили чудесна къща в испански стил, Аманда реши, че Лиз навярно има право. Беше още млада, бракът ѝ е Дейвид бе щастлив. Съвсем естествено ще бъде отново да потърси любовта. Противно на всякаква логика обаче след смъртта на Дейвид, заболял от остра форма на левкемия, изобщо не бе поглеждала мъж. Малката им русокоса дъщеричка се превърна в смисъл на нейния живот. А можеше изобщо да я няма...

Беемвето сви с грохот по алеята. От къщата изскочи Манди.

— Мамче! Мамичко! — извика тя възбудено. — Саламандърът в детската градина си има бебета! Госпожица Джеймисън каза, че можем

да вземем по едничко вкъщи, когато пооттраснат... Ако родителите ни са съгласни. Моля ти се, кажи „да“!

Като се смееше, Аманда гушна момиченцето, притисна го до себе си, после отново го остави на земята.

— Мисля, че бихме могли да го обсъдим — кимна тя.

— О, мила моя мамичко, благодаря ти! — Огромните лешникови очи на Манди, които приличаха на тези на Дейвид, засияха от радост. Тя се надигна на пръсти, за да целуне майка си. — Да знаеш само колко те обичам!

Сякаш наистина е дъщеря на Дейвид, помисли развълнувана Аманда, при все че той нямаше късмет да се радва на бащинство в традиционния смисъл на думата. По негово настояване бяха прибегнали до изкуствено осеменяване чрез донор. Аманда уважи желанието му да запазят в тайна своето решение. Никой не би могъл да си помисли, че Манди не е дете на Дейвид. Във всичко друго, освен в зачеването, тя му принадлежеше напълно.

— Надявам се тази любвеобилност да не се дължи изцяло на предстоящото осиновяване на саламандърчето! — Намигна закачливо на своята адашка.

Манди отметна от челото си русите прави кичури — жест, сякаш копиран от майка ѝ.

— Маменце, как можеш да говориш така? — сгълча я снизходително детето. — Мислех, че ме познаваш по-добре!

След като освободи възрастната госпожа Джонсън, която се грижеше за момиченцето в нейно отсъствие, Аманда се зае с рутинните си занимания през почивните дни. Разходката в местния парк и вечерята в дома на зълва ѝ разнообразиха спокойния, но монотонен уикенд. Побъбриха на чаша бяло вино с Вероника и Джеръми Литън — Аманда беше особено привързана към сестрата на Дейвид и нейния съпруг — а Манди и двете им момченца играха на каубои и индианци. Рони и Джеръми бяха достатъчно деликатни, за да не се месят открито в личния ѝ живот. Личеше обаче, че и те са на мнение, че е време да помисли и за себе си.

В неделя вечер, когато сложи дъщеря си в леглото и остана сама в съпружеската спалня, чувството за празнота, измъчващо Аманда в последно време, я завладя с пълна сила. Замислено се вгледа в

снимката на усмихнатия русокос мъж, поставена на видно място върху тоалетката.

— Дейвид, страшно ми липсваш! — прошепна тя, впила нокти в дланите си. Но някак образът на мъжа, който я бе обичал и който бе споделял живота ѝ, все по-често започваше да придобива нереални очертания.

„Защо съдбата реши да ме напуснеш толкова скоро? — попита тя мълчаливо снимката. — Защо тя ми даде щастието да се радвам на нашата дъщеричка, но ме наказва със самота?“

Въпроси без отговор... В стаята тегнеше тишина, нарушавана единствено от тихото тиктакане на часовника. С решителен жест Аманда изправи рамене и тръгна към гардероба. Със сигурност Лиз нямаше да я остави на мира и щеше да ѝ наложи да присъства на карнавалното шествие в Деня на Гаспарила. Трябваше да избере дреха и за бала...

Огледа роклите на закачалките. В петък не намери за нужно да обяснява на Лиз, че преди няколко години — точно преди да разберат за болестта — с Дейвид отидоха на бала по случай празника. От собствен опит знаеше, че за бала жените обличаха обикновено най-екстравагантните си тоалети.

Отмести тясна права рокля от бяло жарсе. Не беше подходяща. И другата — дълга вечерна рокля с гол гръб от виненочервено кадифе. Тогава ръката ѝ посегна към тоалета, с който бе облечена в нощта, когато за последен път танцуваха с Дейвид в Италианския клуб. Вероятно най-скъпата и със сигурност най-екстравагантната дреха, която притежаваше. Тя представляваше панталон и горнище с дълбоко деколте, което се закопчаваше на кръста, от прозрачна, рисувана на ръка, коприна във виолетово и огненооранжево, преплетени със златисти нишки. Широките ръкави тип кимоно приличаха на крила на пеперуда.

Импулсивно Аманда свали джинсите, тениската, сутиена, облече прекрасната ефирна дреха и застана пред огледалото. С учудване установи, че ѝ стои чудесно, макар да бе отслабнала няколко килограма по време на болестта на Дейвид, а после не успя да възстанови теглото си. Прибра косата си високо на главата. Допирът на меката коприна бе като милувка. Помая се пред огледалото, като се вглеждаше в собствените си големи тъмни очи. Сладка тръпка,

утвърждаваща живота и нямаща нищо общо със скръбта, пробяга като електрическа искра по тялото ѝ. Плъзна виновно поглед към пищната извивка на разкошните си гърди, съблазнително загатнати от дълбокото деколте, към заобления ханш и стройните крака, обгърнати от диплите на широкия панталон.

Нямаше съмнение, че жената от огледалото копнееше за ласките на мъж. За първи път откакто загуби Дейвид, тя си позволи да си представи, че се люби с друг, а после заспива в топлата прегръдка на този „някой“... Макар че въображаемият мъж бе някаква неясна фигура, сънят все не идваше, когато се сгуши под завивката в голямото празно легло. Взираше се в тъмнината и мислеше за това колко сложен и противоречив е животът.

— Прости ми, Господи! Прости ми, Дейвид! — прошепна тя. — Но аз съм жива и ми е нужен някой...

И все пак, как можеше да бъде с друг? Единственият мъж, когото бе обичала, беше Дейвид...

В понеделник работният ден в „Йейтс-Сънланд“, както в повечето местни компании, приключи рано. Аманда и Лиз приличаха на възбудени деца, пуснати от училище, преди да свършат часовете. Набързо се преоблякоха с къси ластични клинове и пъстри тениски, обуха и ниски сандали.

— Умирам от нетърпение да те видя издокарана с това бижу! — кимна Лиз към копринения тоалет, който сега висеше на закачалка зад вратата в кабинета на Аманда. — Завръщането ти на „арената“ ще бъде забележително във всяко отношение!

Аманда сбърчи недоволно нос, досещайки се за смисъла, който приятелката и влагаше в думата „арена“, тоест мястото, където представителите на двата пола се дебнеха и опитваха да си намерят партньор. Трябваше обаче да признае, че очакваше с нетърпение бала. Малко разнообразие щеше да я ободри, каза си тя. Разбира се, това съвсем не означаваше, че е хукнала на лов за мъже...

Лиз успя да смести колата си на невъзможно тясно място между два автомобила и двете тръгнаха към залива, посрещнати от весела глъчка. Небето се заоблачаваше, за миг в далечината проблесна светкавица, но изглежда никой не се интересувахе от времето. Точно

когато стигнаха до крайбрежния булевард, се разнесе тътенът на фалшивото оръдие на пиратския кораб на Хосе Гаспар, приветствайки шумната тълпа и музикантите, които надуваха възторжено своите инструменти. Това беше знак, че шествието на пиратите скоро щеше да започне.

Аманда реши да скъта мислите за утрешното извънредно заседание на управителния съвет в най-далечното кътче на съзнанието си и с цяло сърце се потопи в празничната атмосфера. Заедно с Лиз махаше въодушевено на преминаващите карнавални платформи, безцеремонно отвърщаше на задявките на костюмирани пирати. Когато един от тях ѝ хвърли шепа лъскави шоколадови бонбони, тя не се сдържа и звънко се засмя.

Увлечена от вихрения водовъртеж от звуци и ярки образи, в първия момент не схвана какво точно става, когато някой я дръпна силно за ръката. Двама очарователни „пирати“ — единият червенокос, а другият тъмнокос и с гъста брада, която скриваше лицето му и с превръзка на лявото око — ги обявиха за своя плячка. И докато двете с Лиз се опомнят, се озоваха сред пъстрия поток на шествието.

Аманда инстинктивно застана нащрек. Та те не познаваха мъжете! Погледна крадешком своя „похитител“. Смеещото се око на „едноокия пират“ загатваше, че е прочел мислите ѝ. „Е, не бъди чак толкова целомъдрена“, като че ли се опитваше да я придума закачливо той. „Все пак днес е празникът на Гаспарила!“

Внезапно Аманда бе завладяна от чувството, че някъде е срещала този мъж. При това изкусно дегизиране обаче, не беше лесно да го твърди със сигурност. От друга страна, едва ли някоя жена щеше да забрави толкова бързо внушителния ръст, великолепните рамене, изваяния гръден кош, който се подаваше между диплите на широката му разкопчана риза. Ръката, която я държеше, бе силна, топла и мазолеста, сякаш мъжът изкарваше прехраната си с физически труд. Ако това бе истина, дължеше се на собствения му избор, реши Аманда. Беше убедена, че непознатият притежава не само бърз ум, но е надарен и с изключителен интелект.

— Не си задавай излишни въпроси! — подхвърли с провлечен глас „пиратът“ и се усмихна предизвикателно, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Остави се на течението! Ти си моята „плячка“ от пиратското нашествие... И не смятам да се отказвам от правата си!

Аманда се разсмя. Надяваше се лекото ѝ неудобство да е останало незабелязано.

— Приятелят ти очевидно се е маскирал като Барбароса или Червената Брада, ако се съди по косата. Мога ли да попитам обаче, кой си ти?

— Сеньорита, не се преструвайте, че не сте ме разпознали! — Лявата му вежда присмехулно се изви нагоре.

— Толкова ли си сигурен, че трябва да те позная?

— Разбира се! — Усмивката му стана по-широка. — Дори да не сме се срещали преди това...

Завладяна от неочаквано безгрижие, тя се колебаеше какво да отговори и се осмели да го огледа по-внимателно.

— Ако някой поиска да се обзаложим за твоята самоличност, аз бих заложила, че си самият главатар Хосе Гаспар!

— И щеше да спечелиш! — ухили се маскираният мъж и две силни ръце я прихванаха през кръста.

Откъм океана задуха хладен вятър. Светкавица раздра оловносивото небе и оглушителният гръм погълна за момент невъобразимата глъчка. Двамата стояха неподвижни — островче сред нескончаемия поток от карнавални платформи, човешки тела и музикални инструменти.

— Ще вали... — изтърси Аманда първото нещо, което ѝ хрумна. Смущаващата близост на насмешливо извитите устни на непознатия, над които имаше черни мустаци и брада, накара сърцето ѝ да бие лудо.

— Пак си права.

Първите тежки капки, предвестници на приближаващата буря, започнаха да падат върху тях.

— Всъщност ще се изсипе истински порой — уточни тя.

— Тогава да действаме като разумни хора!

Предложението обаче изглежда бе позакъсняло. Съвсем наблизо се разнесе оглушителният тътен на нова гръмотевица и секунди след това вече валеше като из ведро. Непроницаема сива пелена покриваше залива, обръщайки шествието в безредно бягство. На отсрещния тротоар забелязаха малък бар и хукнаха през глава натам. Стигнаха, прогизнали до кости. Оказа се, че не са единствените, потърсили подслон в опушеното заведение. Аманда се огледа, но не видя сред многолюдните клиенти Лиз и червенокосия ѝ кавалер.

— Та... Докъде бяхме стигнали? — подхвърли нейният „пират“ и две властни ръце отново се сключиха на кръста ѝ.

Невъобразимият шум от надвикващи се гласове, звънът на чаши и мощното потрепване на дъждовните капки по покрива и по прозорците, сякаш изведнъж заглъхна. Аманда имаше усещането, че бяха единствените посетители в бара.

— Опитвахме да не се намокрим... — измънка тя.

— Май не сполучихме особено, нали така, гълъбче?

Обезоръжаващото гальовно обръщение само затвърди убеждението ѝ, че непознатият „пират“ е един от най-очарователните и опасни мъже, които беше срещала. Гъстите влажни кичури, прилепнали към челото му, я изкушаваха да ги приглади с длан. Изразителните му вежди всеки момент бяха готови да се сключат, когато нещо не бе по вкуса му, а в следващия миг да се извият насмешливо. Носът му беше прав, а устните — чувствени.

Лицето му не можеше да се нарече красиво в класическия смисъл на думата, реши Аманда. Не можеше обаче да отрече, че изразителните черти говореха за непоколебимост, страст и рядко чувство за хумор. Объркана, тя отметна с ръка мокрия кичур от челото му. Кавалерът ѝ не пропусна да забележи годежния пръстен и брачната халка, блеснали на пръста ѝ.

— Омъжена ли си? — попита той. Веждите му веднага се сключиха, точно както тя си го представяше.

— Овдовях преди година и половина.

— Разбирам. — Присви доволно едното си око, непокрыто от черната превръзка. — Тогава ще си позволя да те целуна, както пожелах, щом те видях...

ГЛАВА ВТОРА

Беше просто една от обичайните задявки, каквито със стотици валяха в момента. Млад мъж от видна фамилия в околността, дошъл в града да се повесели на празника, навярно търсеше с типично мъжки прагматизъм завоевание за тази вечер. Аманда обаче изглежда не възприе така закачката. Докато се взираше в непознатия си кавалер, у нея се затвърди убеждението, че в случайната им среща сред шумната навалица има пръст самата съдба. Тъкмо се канеше да му откаже, ала за свое изумление поднесе устните си. Той се наведе и преди да я целуне, гъстата брада одраска леко бузата ѝ.

По-скоро докосна устните ѝ със своите. Чувствено, но деликатно опипване на почвата, така премерено, та да не плаши или обижда. Сякаш се досещаше, че е първият мъж, който си позволява такава волност, след като бе загубила съпруга си. Ефектът бе разтърсващ. Макар че Аманда не беше спала с мъж, откакто здравето на Дейвид се влоши, тялото ѝ очевидно добре си спомняше какво означава това. Колебливото докосване бе достатъчно, за да усети по гърба си сладки тръпки. Влажният мирис на косата му се смесваше с едва доловим аромат на скъп тютюн и лекото ухание на тръпчив одеколон.

„Дейвид! — промълви наум тя. — Не ме мрази! Безсилна съм да се противопоставя на усещанията, които той събужда в мен!“

Изглежда неволно бе издала с нещо чувствата, които се бореха в душата ѝ, защото непознатият се отдръпна леко, взря се в очите ѝ и сякаш долови обърканото им послание.

— Не се мъчи да се противопоставяш на съдбата! — подметна шеговито той. — И не забравяй, че си моя пленница! Когато спре дъждът, ще отплаваме за Гренадините, където рибите летят, облаците се оглеждат в кристалночиста вода и ни очакват купища златни дублони...

Аманда разбираше, че той се опитва да я развесели, да заличи тъгата в очите ѝ. Беше част от образа на дръзкия авантюрист, в който се бе превъплътил за няколко часа. Кой знае защо обаче, беше убедена,

че дори когато захвърли късата фалшива сабя и черната превръзка, нейният „пират“ ще си остане най-привлекателния мъж, когото е срещала.

„Трябва да съм полудяла! Та аз изобщо не го познавам!“, мерна се през ума ѝ. Непознатият не я остави да размишлява дълго. Целуна я отново. Този път целувката не беше толкова невинна. Аманда бе завладяна от непоколебимата увереност, че нейният маскиран кавалер, който и да бе той, е способен на всеотдайна обич. В необичайната обстановка на претъпкания бар стори онова, което тя се съмняваше, че някой някога ще постигне — щурмува и превзе крепостта на нейното уединение. За броени минути успя да я обезоръжи. И без съпротива тя се оставяше да бъде носена от поривите на желанието.

Не, не е възможно, запротестира мислено Аманда... Това не можеше да се случи с нея! Изглежда обаче благоразумието и самоконтролът, с които толкова се гордееше, в момента бяха парализирани. Не можеше да спре верижната реакция, събудена в тялото ѝ. Жената, копнееща за ласки, взе връх в неравната борба с разума. Протегна ръце към шията му, затвори очи и дръзко отвърна на целувката. Той изстена от удоволствие и я притегли към себе си. Езикът му безцеремонно си проправи път в устата ѝ. Аманда усети, че краката ѝ се подкосяват.

— Извинете... Ще поръчате ли нещо?

Замаяна, тя отвори очи и се отдръпна. Лицето на келнерката бе олицетворение на самата толерантност. Някои клиенти ги наблюдаваха развеселени, като се мъчеха да прикрият любопитството си. Това изглежда не трогна особено нейния кавалер.

— Ей, ама ти наистина умееш да целуваш, скъпа! — поклати глава възхитен. — Казвай какво ще пиеш! Гарантирам ти, че тук не слагат упойващи вещества в питиетата!

— Джин и тоник с няколко капки лимон — поръча тя с пламнало лице от забележката за уменията ѝ да се целува.

Той си поръча уиски с лед, сетне усмихнат, отново насочи вниманието си към нея, като че ли очакваше да му отвърне с подobaващ комплимент.

— Все едно, вече съм пленница. Не смятам, че на този етап се налага да прибегваш до упойващи средства — импровизира Аманда. Още не смяташе да се предава.

— Най-малкото не е желателно! Не бих искал нищо да опорочава една тъй свежа и спонтанна реакция.

Страните ѝ отново пламнаха, но тя предпочете да отмине репликата с дискретно мълчание и отмести поглед. Очите им се срещнаха в голямото огледало, окачено над барплота. В следващия момент двамата се смееха от сърце на окаения си външен вид.

— Няма що, неотразима двойка! — отбеляза той. — По-точно щяхме да сме, ако не приличахме на мокри мишки. Май трябваше да отскочим до моя апартамент и да ти предложи суха кърпа и топъл халат, вместо съмнителния комфорт на този бар.

Значи живееше в града. Аманда, разбира се, си даде сметка, че той отново се шегува и подхвърли шеговито:

— „На кораба“, май искаше да кажеш? Ако не се лъжа единствените пирати в Тампа са професионалните футболисти от местния отбор.

Сервитюрката донесе чашите. По чудо две от столчетата се освободиха и те успяха да се настанят до бара. Аманда не пропусна да забележи възхищението и желанието в дръзкия поглед на нейния кавалер. Макар че обикновено се отнасяше строго към подобни предизвикателства, реши да бъде снизходителна. Едно приятно изживяване след дългите месеци самота. А и в крайна сметка, това съвсем не означаваше, че спонтанният порив ще има продължение...

— Дори не зная името ти — продължи на глас разсъжденията си.

— Тъкмо се канех да се оплача от същото! — отвърна той и устните му се разтеглиха в широка усмивка, разкривайки два реда бели зъби, които контрастираха с черната брада и мургавия тен на кожата му.

В припряността си да не закъснеят за карнавала, с Лиз пропуснаха да хапнат по нещо за обяд. Сега Аманда усещаше как джинът започва да я замайва. Това развързва езика ѝ. Вместо да постави пирата на място, предпочете да отвърне на шегата:

— А, не е честно! Аз попитах първа!

— Май забрави, че преди малко спечели бас — посрещна той достойно предизвикателството. — Позволи ми тогава да се представя както следва: Дон Хосе Гаспар, пират и джентълмен, на вашите услуги. При условие, разбира се, че не ме караш да върша нещо в разрез с принципите си. Например, да ме убедиш да те пусна...

Значи непознатият възнамеряваше да запази тайнствеността около самоличността си. Аманда реши да продължи играта.

— Ако си този, за когото се представяш, наистина съм изпаднала в беда! Каква ли ще бъде моята съдба? Може би ще ме хвърлиш в морето на акулите?

— О, не се тревожи! Как можа да го помислиш? Никога не постъпвам така с очарователни пленници! — отвърна той с многозначителна усмивка. — Всъщност мнозина биха завидели на спасението ти...

— Спасение ли? Добре ли чух?

— Мисля, че те избавих от скучния живот...

Аманда подпря брадичка с дълбокомислен вид.

— Първо, нищо не знаеш за мен и за живота ми! — изрече тя сериозно, макар че в очите ѝ припламнаха весели искрици. — А що се отнася до „избавлението“... Както казват старите хора — пази боже от такова избавление!

Усмивката му подсказваше, че попресиленото ѝ безгрижие не може да го заблуди. Беше отвърнала на целувката му страстно и двамата отлично знаеха това. Когато той поръча по още едно питие, тя не възрази.

Не можеше да си криви душата — чувстваше се страхотно! Е, трябваше да открие Лиз, да хапне някъде на крак и да се преоблече за бала, на който откровено казано вече не ѝ се ходеше. Навън дъждът продължаваше да се лее като из ведро, макар че бурята явно отминаваше. В бара цареше необичайна задушевна атмосфера. Забавляваше се чудесно в компанията на невероятно привлекателен и умен мъж — достоен противник в размяната на остроумни реплики.

Тя реши, че тръгването може да почака. Постепенно оживеният им разговор се насочи към измъкване на възможно по-пълна информация за „опонента“ срещу предоставяне на наложителния минимум за себе си. Кавалерът ѝ не беше от най-разговорливите, когато ставаше въпрос за работата му, но все пак Аманда успя да научи, че е разведен, без деца и че не живее в града.

— Един от съдружниците ми успя да ме убеди да участвам в карнавала. Дори ми отстъпи апартамента си. Така или иначе, бях решил да си дам няколко дни почивка, преди да се заема със

следващия проект, пък и от години не бях си позволявал да се държа като хлапак. Стори ми се, че ще е забавно...

— А беше ли забавно?

— Срегнах теб... — Последва кратко многозначително мълчание.

— Какъв е следващият ти проект? — опипа почвата Аманда.

— Който бърбори много, не стига далеч... — Окоето, свободно от превръзката, намигна дръзко. — Ако не възразяваш, предпочитам да си говорим за по-приятни неща.

— Добре тогава, разкажи ми за съдружника си, онзи с апартамента... Предполагам, че е Барбадоса...

— Кой?! А, младежът, който откъсна твоята приятелка. Не, запознахме се сутринта на кораба. Но ако питаш мен, той е прекрасен момък!

— Защо реши така?

— Не се ли сещаш? — Широка му длан се отпусна върху коляното ѝ.

— Сигурно защото откъсна Лиз...

— Умница! Явно много е личало, че исках да останем сами!

Окуражена, Аманда се осмели да попита дали черната превръзка е част от карнавалния костюм, или наистина му липсва едно око. Той се разсмя чистосърдечно. Беше повече от очевидно какво цели тя — да зърне за малко лицето му.

— Ти май действително ме смяташ за женкар, а?

— Да си призная честно, да.

Непознатият сви неопределено рамене и свали превръзката. От веждата към очната кухина личеше едва забележим белег.

— Преди години за малко не загубих, едното си око. — Призна той със сериозен вид, сякаш не бе забравил инцидента.

— Какво е станало?

— Злополука. Беше много отдавна, още бях дете — отвърна ѝ и побърза да смени темата.

За първи път тя успя да разгледа лицето му добре. Изуми я приликата му с Дейвид. Почувства се неловко и побърза да се самообвини, че се е предоверила на въображението си. Ала натрапчивото чувство, че тези черти са ѝ познати, не я напусна. На пръв поглед външността на двамата мъже беше съвсем различна:

Дейвид бе русокос и гладко избръснат, а непознатият — мургав с гъста черна брада. Обаче лицето на нейния „пират“ беше определено поизразително и властно. В сравнение с него покойният ѝ съпруг изглеждаше по момчешки уязвим, дори слабохарактерен.

Очите! Несъмнено приликата беше в очите, установи тя с необяснимо задоволство. Същите като на Дейвид — и на Манди — лешникови с неповторимите синьо-зелени пръстенчета около зениците. Изглежда този странен цвят на очите все пак не е толкова необичаен, реши Аманда. По никакъв начин не би могла да свърже своя кавалер с Дейвид или с Манди. Поне засега...

Докато допиваха второто питие, Аманда продължи да сравнява мислено Дейвид и непознатия. Ако човек можеше да оприличи характера на Дейвид с кротостта на агънце, то бликащата жизненост, духовитост и светската непринуденост на анонимния ѝ кавалер несъмнено криеха настървението на тигър. Беше убедена, че ако започнеше битка, не би отстъпил и сантиметър на противника. Щеше да играе със скрити карти, заблуждавайки с нетрадиционни блестящи ходове своите опоненти, така премерени, че да постигне възможно най-бързо целта си.

Едва ли бе човек, на когото можеше да се осланя в повторния си дебют на „арената“, прецени Аманда. Налагаше се да внимава за всяка своя стъпка, помисли с неудоволствие. Прие обаче без колебание поканата му да вечерят заедно.

— Първо ще се обадя в офиса да проверя дали приятелката ми е вече там — обясни, докато ровеше в чантата си за монета. — Трябваше да се приготвим за бала...

— Покани я, ако искаш! — предложи кавалерът ѝ. Ироничната му усмивка подсказваше, че се надява да не го направи. — Аз ще се погрижа за маса в закусвалнята.

Аманда се упъти към телефона до входа. Махна с ръка на няколко млади дами — познаваше ги бегло от Младежката лига, но не спря да разговаря с тях. Надяваше се, че не са станали свидетели на страстната целувка с „пирата“, в противен случай още утре градът щеше да гръмне.

Както можеше да се очаква, никой не вдигна слушалката в кабинета ѝ. Очевидно Лиз не изгаряше от желание да спази уговорката им. От нишата до входа на бара, където бе поставен телефонът,

Аманда не може да забележи, че брадатият ѝ кавалер бързо се насочи към масата на нейните познати. За щастие не може да чуе краткия им разговор и не разбра как за нула време успя да убеди младите жени да му разкрият името ѝ и компанията, в която работеше. Аманда го завари на столчето до бара.

— Изглежда Барбадоса наистина е отмъкнал приятелката ми!

— Нали ти казах, че е порядъчно момче! — Необяснимо защо, шегата прозвуча някак сериозно. В очите му се четеше нещо като съжаление.

— Какво има? — попита тя и се намръщи.

Той не отговори веднага. Известно време продължи да я наблюдава с необяснимо за нея изражение.

— Нищо... — отвърна накрая и разкърши рамене, сякаш опитваше да се отърси от някаква неприятна мисъл. — Нищо, което би могло да ни тревожи. Поне тази вечер. Ако си готова, да се преместим в закусвалнята.

Внезапната промяна на настроението му я озадачи. Направи неуспешен опит да се добере до някакво обяснение с шеговити въпроси.

— Позволи ми да развихря докрай пиратското си въображение! — парира я усмихнат той, но в очите му не затанцуваха веселите пламъчета. — Давам ти честна пиратска дума, че всичко ще приключи още тази вечер!

Упорството да се забулва в тайнственост обаче не му пречеше да се поинтересува от нейния личен живот. Попита има ли деца, после надълго и нашироко разпитва за Манди. Когато привършваха вечерята, изглежда беше узнал за дъщеря ѝ всичко, което бе възможно да се каже.

Междувременно дъждът бе спрял.

— Спомена, че с приятелката ти се каните да ходите на бала — напомни той. — Ще приемеш ли да ти кавалерствам? Изглежда тя няма да се появи... Естествено, не в този вид!

— И аз смятам да се преоблека! — подчерта Аманда. Трябваше откровено да признае пред себе си, че се бе надявала да я помоли за това. — За щастие, тази сутрин занесох една прилична дреха в офиса. Трябва ми обаче кола, за да стигна дотам.

— Няма проблеми. — Кавалерът ѝ се изправи. — Апартаментът е на няколко пресечки оттук. Плюс това, върви заедно с кола.

Временното убежище на „пирата“ се оказа разкошен апартамент на осмия етаж в суперлюксовата сграда на крайбрежния булевард. Аманда се разположи на дивана, докато непознатият се оттегли в спалнята, за да се преоблече. Зареяла поглед в изумителната панорамна гледка към залива, тя размишляваше разсеяно върху рисковете, които криеха посещенията в квартирите на непознати мъже. И все пак, от самото начало се почувства сигурна с този мъж. Смущаваше я единствено промяната в настроението му. Усещаше, че въздухът бе наситен с необяснимо напрежение.

След няколко минути кавалерът ѝ се появи във всекидневната, облечен с елегантен смокинг и снежнобяла риза. Промяната бе удивителна, макар че бе запазил от пиратския костюм златната халка на ухото си и черната превръзка. Слязоха с асансьора в подземния гараж. Колата, дадена назаем, се оказа скъп сребристосив мерцедес.

— Предполагам, че тази кола е на фирмата на партньора ти — отбеляза Аманда, като се облегна на удобната кожена седалка.

— Би могло да се каже и така... — отвърна неопределено той. Завъртя ключа, мощният мотор изръмжа и колата потегли плавно.

Пътуваха мълчаливо. С кратки указания Аманда го насочваше към централата на „Йейтс-Сънланд“, без да уточнява къде отиват. Когато спряха на паркинга пред сградата, кавалерът ѝ не изрази никакво учудване.

— Значи се занимаваш с банково дело... — отбеляза той.

— Ако трябва да бъдем точни, аз съм вицепрезидент на компанията.

— Впечатляващо! — подхвърли невъзмутимо той.

Качиха се в приемната — царството на Лиз. Аманда го покани да я изчака, докато се преоблече, и влезе в кабинета си. В духа на тяхна игра, обърна надолу табелката с името си, оставена върху бюрото, ала един бегъл поглед през отворената врата ѝ подсказа, че тази предпазливост е излишна. Мъжът се бе зачел в някакво списание.

Аманда се упъти към банята между нейния кабинет и този на Артър. Набързо се преоблече, събра косата си и я върза на висока

опашка, сложи още малко грим и внимателно се огледа в огледалото. Очите ѝ блестяха възбудено. Господи, Лиз щеше да припадне, когато ѝ разкажеше за това! Какво ли щеше да си помисли Манди, ако видеше отнякъде как майка ѝ се кипри и почти трепери от възбуда при мисълта, че ще прекара вечерта с красив загадъчен „пират“?

Споменът за Дейвид леко помрачи великолепно то ѝ настроение. Преди да угаси лампата в кабинета, Аманда се задържа пред снимката на бюрото. Одобрителните пламъчета в прекрасните очи на непознатия ѝ поддържаха като балсам, помитайки в миг тъгата.

— Великолепна си! — промълви той с нескрито възхищение и поднесе ръката ѝ към устните си. За момент ѝ се стори, че ще я целуне както в бара, но Пиратът не го направи. — Наистина изглеждаш невероятно! — повтори със същия възторг. Прихвана я през кръста и се упътиха към вратата. — Тази вечер ще се надувам като паун!

В Италианския клуб — старинна достопочтена сграда с тухлена фасада — шампанското и смехът се лееха на воля. Аманда се чувстваше като абитуриентка на бала. Отвсякъде валиха покани за танц. Естествено, вниманието на мъжете я ласкаеше, но с малки изключения, тя деликатно отклоняваше поканите в полза на своя кавалер.

А той танцуваше съвършено. Всеки път, когато се понасяха по дансинга, Аманда изпитваше усещането сякаш цял живот са танцували заедно. Отпускаше се замаяна в силните му обятия, а той я водеше умело и уверено.

И все пак, даваше си сметка, че бързо губи чувството за безпристрастност, когато мислеше за него. Мъчеше се да забрави факта, че тази вечер все някога ще свърши. След час, след два... Не искаше да размишлява върху възможността непознатият да ѝ предложи да продължат заедно нощта, а когато тя откажеше, просто да изчезне от живота ѝ, без да узнае някога кой е той. Едва ли можеше да се надява, че ще я изпрати до дома ѝ, ще поиска телефонния номер и ще се сбогува като джентълмен с целувка за лека нощ. Оркестърът засвири блус. Опряла глава на рамото на своя кавалер, тя се притисна до едрото му стройно тяло, което ѝ вдъхваше чувство за сигурност. Господи, беше толкова хубаво! Защо ли продължаваше да разиграва този маскарад? Просто можеше да каже „Стига! Дотук с карнавала!“, да се представи и да си тръгне... Но не го направи.

Полунощ минаваше отдавна, когато Аманда неохотно каза, че трябва си тръгва.

— Наистина ли трябва? Не се бой, Пепеляшке, мерцедесът няма да се превърне в тиква!

— Една жена остана да наглежда дъщеря ми. Ще чака да се върна, за да може да си върви. — Дори не опита да скрие съжалението си. — А Дюндин е далече. Ще ти бъда благодарна, ако ме закараш до моята кола.

— Доброто възпитание изисква да отговоря „С удоволствие“, но признавам, не ми се иска да загубя красивата си „пленница“!

„Кажи ми тогава името си! Поискай да се срещнем!“, умоляваше го мислено тя.

Той не го направи, а каза само:

— Предполагам, че си паркирала пред банката.

Аманда кимна. Стори ѝ се, че след броени минути се озоваха на паркинга пред „Йейтс-Сънланд“. Слязоха от мерцедеса, „пиратът“ протегна мълчаливо ръка за ключа от колата ѝ. Въздухът бе влажен и студен. Тънката копринена дреха не можеше да я предпази и тя потрепери зиморничаво. Той веднага свали сакото си и го наметна на раменете ѝ. Аманда очакваше, надяваше се да я притисне в обятията си, но непознатият стоеше неподвижно и я наблюдаваше със загадъчно изражение.

„Господи, какво трябва да направя? Може би да пожелаая «лека нощ»?“, мислеше напрегнато Аманда, объркана от поведението му.

— Беше прекрасна вечер — започна колебливо тя. Той мълчеше. — Благодаря ти за „избавлението“. Наистина се забавлявах чудесно!

— Аз също... Макар че може би попрекалихме с шампанското...

— Не съм съгласна! Ако питаш мен, дори ни беше малко!

— Малко за какво? — Не скри раздразнението си. — Недостатъчно, за да ми се развърже езикът и да ти кажа кой съм? Или за да се опитам да те съблазня? Не ме изкушавай, Аманда! Повече от всичко искам да ти кажа онова, което очакваш да чуеш от мен... Да те обсипя с целувки... Да отидем заедно в апартамента и... Да се любим!

ГЛАВА ТРЕТА

Аманда онемя от изумление, когато непознатият произнесе малкото и име, ала нямаше възможност да попита как го е научил. Замаяна, усети, че силните му ръце се сключиха около нея и той потърси устните ѝ. Беше поразена от странното чувство, че всичко се повтаря, а в същото време е съвсем различно. Този път тя нямаше никакви задръжки. Стаеното желание я обзе с непозната сила и я повлече като буйна пролетна река.

Зарови пръсти в гъстата коса на своя „пират“, потъвайки в шеметен водовъртеж на чувствени усещания. Инстинктът ѝ подсказваше, че и за двамата вече е невъзможно да изплуват на повърхността като отделни същества. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ, сграбчи заоблената плът и я привлече така, че бедрото ѝ попадна между неговите. Почувствала дивата възбуда на тялото му, Аманда си даде сметка, че пламъкът изпепелява последните ѝ прегради, ако още ги имаше. Никога — дори в най-страстните мигове с Дейвид — не бе изпитвала толкова силно желание.

Тази мисъл ѝ подежда като леден душ. Отдръпна се инстинктивно, шокирана от факта, че този мъж, когото всъщност още не познаваше, е способен да я завладее дотам, та да забрави всичко.

— Моля те... Когато ме целуваш така, преставам да мисля... — прошепна тя сконфузено. — Това, което правим тук, е...

— Опитваме, Аманда! — Топлият му дъх опари ухото ѝ. Гласът му — дрезгав, нежен и възбуден — издаваше, че беше изтълкувал грешно колебливия протест. — Или поне аз. Винаги съм се питал как ли ще е с теб... Предполагам, че съм си представял нещо подобно. Но ти надмина и най-смелите ми мечти!

За втори път тази вечер тя усети тежестта на влажния студен въздух. За втори път той изрече името ѝ. Нямаше как да го знае, освен ако не притежаваше способностите на гадател. Още по-нелогично ѝ се стори твърдението му, че се е опитвал да си представи как ще се

чувства с нея. Въпреки натрапчивата прилика с Дейвид и чувството, че отнякъде го познава, той бе заявил, че днес се виждат за първи път...

Трябваше да намери сили да се овладее, помисли тя отчаяно. Да потърси разумно обяснение на загадките, с които този мъж я провокираше. Женският ѝ инстинкт, изострен до краен предел в момента, я накара да усети някаква пренебрежителна ирония и чисто мъжкия му глад, когато я притисна в обятията си. Искаше да я опровергае или да разбере причината... А Като жена Аманда искаше да утоли жаждата му...

— Трябва да науча някои неща! — събра кураж накрая тя. Не си даваше сметка, че изглежда безпомощна и уязвима.

— Питай.

— Първо... Как разбра името ми?

— Докато се обаждаше по телефона, поразпитах приятелките ти — призна той, като се преструваше, че изпитва неудобство от въпроса. — Е, не беше много честно, но нали на пиратите е позволено всичко, моя сладка Аманда! — Поклати виновно глава и отново я целуна с влудяваща страст. Най-сетне се откъсна неохотно от устните ѝ и прошепна настойчиво: — Нека да те закарам вкъщи! Късно е, а пътищата са мокри. Остави колата тук, утре сутринта ще те докарам. Не искам да пътуваш сама!

Аманда лесно можеше да си представи как щеше да завърши това. Той ще си предложи услугите да закара госпожа Джонсън вкъщи, после ще се върне и ще се изтегне на дивана във всекидневната. И когато тя слезе с одеяло и възглавница и му пожелае лека нощ, ще се усмихне лениво, ще хване ръката ѝ и... „И тогава Бог да ми на помощ! В същия миг ще се сгуша до него... И няма да има сила, която да ни спре да се любим там, на дивана...“, помисли тя.

— Ако смяташ, че ще се възползвам от ситуацията или ще те насиля да направиш нещо против волята си, грешиш! — добави той, сякаш прочел мислите ѝ. — Просто смятам, че е опасно да пътуваш сама в такава нощ.

„В такава нощ е ужасно неприятно и да си сама в къща, заприличала на женски манастир“, беше готова да отвърне Аманда, но не събра кураж. Всичко беше неочаквано, прекалено бързо...

— Не... Не мога да те поканя в дома си! — отвърна му нерешително. — Предполагам, не си забравил, че...

— ... Че си вдовица. Мислиш за покойния си съпруг, нали?

— Така е... — Стори й се, че ще се разплаче.

— Сигурно си го обичала много. — В гласа му се прокрадваше странна смесица от завист и задоволство.

— Да, многото обичах. — Каза го толкова тихо, че той трябваше да напрегне слух, за да я чуе.

— Късметлия! — изрече нейният „пират“ след кратко мълчание. — Може би дори не е съзнавал какъв щастливец е бил! Малко мъже на този свят са били обичани така... — Въздъхна и я притегли към себе си. Този път без страст, само възнамеряваше да я целуне за лека нощ.

— Какво искаше да кажеш с това, че си опитвал да си представиш как ще бъде с мен? — прошепна Аманда, притиснала лице до рамото му. — Как е възможно? Та ние не се познавахме...

— Права си, не е логично... — призна той след кратко колебание. — Всеки мъж навярно носи във въображението си образа на съвършената жена... Ако още не си разбрала, ти до голяма степен отговаряш на моя идеал.

Тези думи определено я поласкаха. Кой знае защо обаче, у нея се прокрадна съмнението, че той не е напълно искрен. Преди да успее да му зададе други въпроси, „пиратът“ я целуна нежно и посегна към сакото. После отвори вратата на нейната кола и й помогна да се настани зад волана.

— Карай внимателно, Аманда! — предупреди я и ъгълчетата на устните му трепнаха иронично. — Колкото и да не ми се иска, май трябва да си пожелаем „Лека нощ“!

Така ли щяха да се разделят? Никога ли нямаше да види красивия загадъчен непознат.

— Моля те, кажи ми името си! — Аманда за миг забрави присъщата си сдържаност. — Попитай ме за телефонния номер! Няма ли да те видя вече?

За момент й се стори, че той ще го направи, но непознатият поклати глава и каза:

— Навярно ще трябва да ти изповядам всичко, ако ме допуснеш в дома си. Засега обаче смятам, че не е в мой интерес да разкривам самоличността си.

— Не те разбирам...

— Ще ме разбереш, обещавам ти! — Дори не се постара да прикрие иронията в гласа си. — А дали ще се срещнем отново... Предполагам, че ще стане по-скоро, отколкото предполагаш! — Обърна се и се упъти към мерцедеса.

Няколко минути по-късно, когато сви по пътя към Дюндин, думите му още отекваха в съзнанието ѝ. Опита да се съсредоточи върху пътя, но напразно. Завладя я натрапчиво желание да се върне и да каже „да“ на всичко, което ѝ предложи. Възпря я може би странният начин, по който се разделиха. По дяволите, с какво толкова би оцетила интересите му, ако ѝ кажеше името си? Звучеше почти абсурдно... Имаше усещането, че той щеше да го стори, ако го бе попитала, когато се запознаха. Какво причини внезапната промяна на настроението му? Въпроси, въпроси... Лавина въпроси без отговор.

Домът ѝ я посрещна с тишина и пустота и ѝ се стори, сякаш се пъха в пашкул. Госпожа Джонсън дремеше в любимото кресло на Дейвид до камината, а плетката лежеше в скута ѝ. Аманда откряхна вратата на стаята на Манди. Момиченцето спеше спокойно, прегърнало плюшеното си мече.

— Обичам те, слънчице мое! — прошепна тя, докато оправяше завивката. — В живота ми няма нищо по-важно от теб... И е без значение дали ще видя пак онзи загадъчен красавец!

Когато след около час се прибра вкъщи, след като откара госпожа Джонсън до дома ѝ, целомъдреното решение вече не радваше Аманда. Докато събличаше прогизналата от дъжда дреха, усети като живи изгарящите мъжки устни върху своите. Затвори очи, инстинктивно вдигна ръка към лицето си, за да докосне гъстата къдрава брада. Миг след това ѝ се стори, че косъмчетата одраскаха голите ѝ гърди...

„Това е лудост! Аз наистина се държах като побъркана за любов вдовица!“

Отдръпна се объркана от огледалото. Единственият лек в подобни случаи бе да се помъчи да забрави станалото. Каквото и да говореше нейният „пират“, едва ли щеше да го види вече...

Облече бързо къса нощница и се сгуши в леглото. Затвори очи, ала сънят не идваше. Отново си представи едрото му тяло, притиснато до нея в бара, силните ръце, които я водеха уверено по претъпкания дансинг, интимното съприкосновение с мускулестите бедра. Можеше дори да си представи, че ще си подхождат идеално в леглото...

Дъждът заплющя с нова сила по прозореца и прекъсна потока от възбуждащи картини, обсебили въображението ѝ. Аманда погледна светещия циферблат на часовника върху шкафчето. Беше ужасно късно, а утре я чакаше тежък ден. Имаше достатъчно задачи, свързани с подготовката на извънредното заседание в сряда. Налагаше се да поспи поне няколко часа.

Макар че работата ги притискаше, Аманда и Лиз не пропуснаха да разменят набързо информация за събитията през отминалия ден.

— Като последна глупачка си навехнах глезена, докато тичахме към входа на съседната сграда, за да се скрием от дъжда! — докладва Лиз с кисела физиономия. Ластичният бинт около левия ѝ глезен потвърждаваше достоверността на думите ѝ. — Оказа се, че Джим — червенокосият ми кавалер — познава обитателите ѝ. Обадохме им се и хората бяха така добри да ни поканят. Накараха ме да сложа лед на глезена, а под крака ми наредиха няколко възглавници. Цял следобед и цяла вечер играхме карти. Опитах да се свържа с теб, ала напразно...

— Как е глезенът ти? По-добре ли е вече? — прекъсна я усмихната Аманда. — Ще се виждате ли с твоя кавалер?

— На първия въпрос отговарям с „да“, но трябва да внимавам да не го преуморявам. По втория въпрос се колебая. Да ти призная, не харесвам особено рижите мъже... — Лиз бързо стопи надеждите на Аманда, че ще се впусне в подробно описание на премеждието и последиците му, и я атакува директно: — А какво стана с твоя красавец?

— Съмнявам се, че ще го видя пак... — Не бе склонна да влиза в подробности. Някак неудобно ѝ бе да признае, че дори не знае името му. — А Джим... Не спомена ли нещо за него? — Попита с възможно най-безразличен тон.

— Така и не разбрах дали са приятели...

„Хайде, не ме прави на балама!“, говореше недоверчивият поглед на Лиз.

— Останах с впечатлението, че са се запознали на кораба — все пак реши да уточни тя, с което потвърди версията на анонимния „пират“.

Денят отмина в суетня около подготовката на заседанието. Лиз и Аманда нямаха възможност да разговарят повече за вчерашния празник. Лиз си тръгна в пет, но Аманда остана в кабинета си до късно. Когато се прибра вкъщи, Манди вече беше в леглото. Целуна я за лека нощ и побърза да си легне. Беше капнала от умора. Заспа почти веднага и спа непробудно до сутринта. Събуди я досадното бръмчене на часовника.

Чувстваше се недоспала, но взе душ и се зае грижливо с тоалета. Искаше да изглежда безупречно на заседанието. Избра лек вълнен костюм в кремав цвят. Тясната пола очертаваше великолепно заобления ханш и стройните крака. Сложи дискретен грим, разчеса с четка русите къдрици и ги остави да падат свободно върху рамене си.

„Чудесно! — кимна одобрително на отражението си в огледалото. — Изглеждаш сдържана и уверена в себе си! Истинска, бизнес дама. Твоят «пират» едва ли би могъл да те познае, ако те видеше отнякъде...“

Артър бе поканил на работна закуска представители на фамилията и няколко от директорите на кредитно-спестовната къща. Аманда докладва кратко за поддръжката, която можеше да очакват от членовете на управителния съвет. Артър я удостои с леко кимване в знак на одобрение. Въпреки пренебрежителните реплики и шеги по адрес на Ройс Остин, тя долавяше, че изпълнителният директор едва ли се чувства толкова самоуверен, колкото изглеждаше.

В централата на „Йейтс-Сънланд“ ги посрещна секретарката на Артър. Информира ги, че Остин и неговият адвокат вече се намират в заседателната зала. Аманда се отби в кабинета си, за да вземе необходимите и записки, последвана от задъханата Лиз.

— Шефке, налага се да разменим две думи!

— Бързам, не сега! Каквото и да е, може да почака! — отрязва я категорично Аманда и се вмъкна в залата през кабинета на Артър.

В първия момент не успя да забележи „финансовата акула“, заради която се свикваше днешното заседание. После го видя. С гръб към нея, малко настрани от другите, той разглеждаше внимателно портрета на дядо си — основателя на финансовата къща Артър Йейтс младши, сякаш го виждаше за първи път. Всъщност навярно бе така осъзна Аманда и неочаквано я жегна съчувствие към внука.

Мъжът се обърна и свали тъмните си очила. За части от секундата тя не разпозна своя „пират“ — избръснат гладко, с безупречен тъмносив костюм и вратовръзка, но бледият белег край лявото око мигновено привлече погледа ѝ.

Пленителният корсар, чиито целувки още пареха на устните ѝ, не беше никой друг, а разбойникът, който искаше да постави на колене „Йейтс-Сънланд“!

— Ти?! Не се учудвам, че предпочете да премълчиш името си! — извика гневно Аманда. Изобщо не ѝ пукаше, дали ще привлече вниманието на останалите в залата.

Разговорите мигновено секнаха.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В залата се възцари мъртва тишина. Сякаш членовете на управителния съвет колективно престанаха да дишат и само погледите им, объркани и недоволни, се местеха от Аманда към Ройс Остин и обратно. Някои неволно, отстъпиха назад, като че ли искаха да направят място за очертаващата се битка.

За Аманда обаче те не съществуваха в момента. С пламнали от гняв и срам страни, тя пронизваше с яростни погледи своя враг, осмелил се да я ухажва и после да я предаде. Ройс Остин я наблюдаваше мълчаливо. Сега, когато беше без брада, волевата челюст и дълбоките резки около устата му изпъкваха отчетливо и затвърждаваха впечатлението за неотстъпчив и безкомпромисен характер. И все пак Аманда забеляза — макар да не ѝ се искаше да го признае — че едва доловима уязвимост някак смекчаваше непоколебимото му изражение.

— Как сте, госпожо Йейтс? — Плътният му, леко привлечен глас отекна в смълчаната зала. — Предполагам, че в случая е излишно... бих казал нежелателно, да се представям.

Така значи! Беше решил да я накаже, като я унижи пред колегите ѝ. Явно не му стигаше, че я унижи като жена! Вбесена, тя дори не се замисли, че причина за ехидната му реплика е избухването ѝ преди секунди.

— Прав сте! — изрече тя с леден тон, който контрастираше напълно с пламналите ѝ страни. — При това стечение на обстоятелствата не възнамерявам да се обръщам към вас по име!

Ройс Остин стисна зъби. Очевидно му костваше усилие да се въздържа от отговор. Със заплашително изражение Аманда зае мястото си край голямата махагонова маса и започна да подрежда пред себе си листовите с бележки. Това беше знак и за останалите членове на управителния съвет да седнат по местата си. Като че ли всички въздъхнаха с облекчение.

— Каква беше тази история? — прошепна на ухото ѝ Артър, който се насочи към председателското място. — Не вярвам да си се забъркала с този тип!

— Не знаех, че е той! — процеди през зъби Аманда. Срегнах го онзи ден на празника. Не благоволи да се представи, макар че си направи труда да узнае името ми.

— Мръсник! — изсъска Артър и се настани на мястото, което уж се падаше по право на боледуващия Ей Ю Йейтс младши.

Остин и неговият адвокат заеха столовете отляво на Аманда. Тя демонстративно им обърна гръб и впери поглед в председателстващия, който призова за ред и откри заседанието.

„Трябва да намеря сили да се овладеея!“, заповяда си Аманда, при все че вътрешно трепереше от гняв. Страшно ѝ се искаше да повярва, че сцената, която се разигра преди минути, бе само един кошмарен сън. „Господи, да мине някак това заседание, да оживея, и няма да ми се наложи вече да виждам този тип!“, каза си тя.

Опита да се концентрира върху думите на Артър. С преднамерено пренебрежение той побърза да даде думата на Остин, сякаш се боеше да не изпусне самолет и искаше час по-скоро да се отърве от досадните глупости, с които щеше да го занимава.

— Като един от важните акционери на компанията — започна той — вие изразихте известни несъгласия с нейната стратегия и пожелахте да ги споделите с управителния съвет. Членовете му, въпреки многобройните си делови ангажименти, се съгласиха да ги изслушат. Затова ще ви помоля да бъдете кратък!

— Точно така възнамерявах да постъпя! — отвърна сухо Остин.

С ъгълчето на око си Аманда забеляза, че той се изправи. Тогава тя изви леко глава в негова посока и мигновено съжали за това. Като изряден бизнесмен, Ройс изглеждаше невероятно привлекателен, направо неотразим! Вбесена от тази констатация, тя реши, че трябва да го мрази, ала с истинско неудоволствие установи, че го слуша внимателно.

Остин и адвокатът му Ноел Бери говореха сдържано, разумно и по-убедително, отколкото ѝ се искаше да признае. Защитиха със силни аргументи позицията си против емисията на нови акции и се обърнаха с молба към директорите да одобрят кандидатурите на трима представители на групировката „Остин“ за предстоящите избори на

управителен съвет. Ройс завърши краткото си експозе с призив да бъдат преразгледани наскоро гласуваните клаузи, препятстващи сливането на компании.

— Знаете отлично, че тези клаузи ограничават инвестиционните възможности на вашите акционери — подчерта той с плътен, леко дрезгав глас. — Едва ли е необходимо да ви напомням, че компанията — това са нейните акционери! И че преди всичко носите отговорност пред тях.

Въпреки убедителните аргументи, управителният съвет отхвърли и двете му предложения. Изобщо не подложиха на гласуване кандидатурите за нови членове на съвета. След кратка консултация между Артър и Джеръми Литън — юридическия съветник на компанията, Артър обяви със зле прикрито задоволство:

— Съгласно устава на компанията, кандидатурите се представят не по-късно от тридесет дни преди провеждането на изборите. Ако погледнете календара, Остин, ще забележите, че този краен срок отдавна е изтекъл. А сега, ако никой не желае да добави нещо по въпроса, предлагам да закрием заседанието.

Нямаше желаещи и Аманда побърза да се измъкне от залата. Нахълта в кабинета си. Лиз я следваше по петите.

— Защо не ми каза? — изръмжа сърдито тя. — Как можа да ме оставиш да се появя в заседателната зала и чак тогава да открия, че той е мъжът, с когото имах неблагоприятието да прекарам цяла вечер в понеделник?

„Мъжът, на когото бях готова да се отдам!“, добави мислено и се изчерви от срам.

— Опитвах се! — мрачно я изгледа Лиз. — Предположих, че не знаеш кой е, след като вчера не ми каза нищо...

Аманда нямаше желание да продължава разговора. Застана до прозореца с гръб към вратата и впери отчаян поглед в раздвижените силуети на отсрещните сгради. Изобщо не усети, че Ройс Остин безцеремонно се вмъкна в кабинета ѝ и след кратка размяна на красноречиви погледи, отпрати Лиз навън.

— Сигурна съм, че фамилията няма да ми спести гадничките си въпроси! — въздъхна тежко Аманда, все още с гръб към вратата. — Ще започнат да разпитват с престорена загриженост за какъв дявол ми е притрябвало да вечерям с Ройс Остин! И още по-лошо — как съм

допуснала да се забъркам с непознат мъж! Деликатно ще ми намекнат, че като вдовица на Дейвид би следвало да избягвам подобни „усложнения“...

— Кажи, Аманда, опасни ли са „усложненията“?

Плътният му глас, в който се прокрадваха иронични нотки, я накара да подскочи като ужилена. Обърна се и откри, че Лиз не е в стаята. Застанал до бюрото ѝ, Ройс я наблюдаваше с присвити очи. Аманда потисна с усилие импулсивното желание да се хвърли в прегръдките му, но то я ядоса.

— Къде е Лиз? — извика, задавена от ярост. — Кой ти разреши да влизаш тук и да освобождаваш моята секретарка?

— Не съм искал разрешение! — отвърна хладнокръвно Ройс. — И не се нахвърляй върху приятелката си, само защото ми даде възможност да поговоря с теб. Може би се е досетила, че въпреки всички бариери помежду ни, все пак нещо се е случило. Човек трябва да е голям глупак, ако се преструва, че нищо не е станало!

Думите му само наляха масло в огъня, макар че вътрешно Аманда не можеше да не се съгласи с тях.

— Лиз спокойно можеше да остане тук! Всичко между нас е казано!

— Сигурна ли си? — Веждите му се извиха въпросително. — За теб не мога да твърдя, но аз трябва да ти кажа много неща! Искam да започна с извинението. Искрено съжалявам, че не се представих, когато узнах коя си!

— Съжаляваш?! Нима? — Кръвта ѝ отново кипна. — Как според теб се почувствах, когато ме направи на глупачка пред моето семейство и пред колегите ми?

— Казах ти, че съжалявам! Бъди обаче откровена, ако ти бе разбрала кой съм, щеше ли да промени това нещата? Или може би щеше да навириш нос, както постъпват хората от твоето семейство?

Идваше ѝ да го удуши с голи ръце.

— Как смееш да твърдиш, че моята лоялност към семейството на Дейвид, към компанията, в която работя, е неуместна?! — изстреля гневно тя. — Та ти изобщо не знаеш какво означава думата „лоялност“!

— И според теб какво? Трябва да се чувствам обвързан с едно семейство, което никога не благоволи да признае, че съществувам ли?

— попита той с каменно лице.

— Може би... По дяволите, не ми е работа да преценявам чувствата ти! Само Милисънт може да реши, че искаш да отмъстиш за майка си! Ако питаш мен, целта ти е да отмъстиш за себе си!

В очите му пламна гняв. Аманда усети, че е прекалила. Ако избухнеше, ако се нахвърлеше отгоре ѝ с обидни, думи, бе си го заслужила. С цената на огромно усилие обаче Ройс се овладя.

— Кълна се, никога не съм мислил да отмъщавам! Поне по отношение на теб! — парира той атаката ѝ. — Виж, за Артър, за Милисънт и компания, може би донякъде си права. В делови порядък обаче винаги се старая да основавам стратегията си на по-стабилни принципи от отмъщението.

В стаята настъпи напрегнато мълчание. Ройс протегна ръка и взе от бюрото снимката на Манди. Опитният фотограф бе уловил и запечатал върху лентата прелестното очарование на малкото момиченце. Аманда се намръщи. Беше готова да го спре, после се разколеба. Ройс се взираше с жаден поглед в снимката в сребърна рамка, сякаш се опитваше да запомни и най-дребната подробност.

— Това е дъщеря ти, нали? — Вдигна за миг очи към нея.

— Да — отвърна неохотно Аманда. — Макар че това не те засяга!

— Грещиш! В крайна сметка тя е моя втора братовчедка, след като с баща ѝ сме първи братовчеди. — Остави снимката и пристъпи две-три крачки към Аманда.

— Какво... Ъ-ъ... Какво стана с брадата ти? — попита тя първото, което ѝ дойде наум, загубила внезапно самообладание заради смуцаващата близост. — И тя ли беше част от маскарада с цел опипване на почвата, преди да атакуваш семейството?

Ройс се намръщи, ала изглежда този път не взе толкова присърце ехидния въпрос.

— Два пъти в годината организирам специална програма за висши служители на нашата корпорация в планините в Колорадо. Освен други неща, включва алпинизъм, плаване със сал по реката, действие при екстремални ситуации... Накратко — култивиране на чувство на увереност в собствените сили и на самоуважение. Току-що бях пристигнал оттам, когато се запознахме. Не ми остана време да се обръсна. — Виновните нотки в гласа му смекчиха гнева ѝ. — Аманда,

погледни ме! Искам да ми отговориш честно! — Очите му заблестяха развълнувано. — Ще посмееш ли да кажеш, че между, нас не бе припламнала искра на привличане, още преди да науча името ти? — Пристъпи крачка и протегна ръце към нея.

В приемната се разнесоха гласове, които ѝ помогнаха донякъде да възстанови разколебаното самообладание, готово всеки момент да ѝ изневери.

— Не! — извика силно тя, сякаш опитваше да убеди и себе си. — С теб не можехме да бъдем нищо друго, освен противници!

Искаше да продължи, ала устните му заглушиха думите ѝ. Настоячиво и страстно, езикът му си проправи път в устата ѝ. Аманда усети как краката ѝ се подкосяват. Гласовете отвън приближиха. Чуваха се вече до откrehнатата врата! Всеки момент някой можеше да влезе и да види как се целува с най-големия враг на семейство Йейтс и „Йейтс-Сънланд“! Тогава трябваше да подаде оставка. А Милисънт непременно щеше да се погрижи за нейното „отлъчване“ от фамилията!

— Господин Остин, моля ви! — прошепна тя отчаяно. — Нямате право...

— Името ми е Ройс. И отлично знаеш, че го искаш не по-малко от самия мен! — каза спокойно той и нарочно я притисна в обятията си.

Обзета от паника, Аманда заби с всичка сяла остроото си токче в крака му. Това го изненада. Той изохка от болка и разхлаби прегръдката. Аманда мигновено се възползва от възможността да се измъкне. Заобиколи бюрото, като застана на безопасно разстояние.

— Изчезвай моментално отук! — изрече тя задъхано. — Поставяш ме в ужасно положение пред моите колеги... Да не говорим за семейството! Нищо не те задържа в този кабинет — нито в личен, нито в делови план!

Аманда чудесно осъзнаваше, че споменаването на семейството ще му подейства като плесница, но целеше именно това. И въпреки всичко Ройс овладя гнева си. Преди да ѝ отговори, погледна отново снимката на Манди, после изгледа Аманда с присвити очи.

— Изрази се по-цинично: „Не съм ти нужен нито в заседателната зала, нито в леглото!“. Само че, многоуважаема Аманда, не ти вярвам!

— Какво?! Значи съм лъжкия?

— Не, нямах предвид това. Но щом толкова държиш на истината, можеш ли да твърдиш, че не ме слушаше в заседателната зала? Или пък да кажеш, че аргументите ми са лишени от здрав смисъл? Не! Прочетох го на лицето ти!

— Прочел... Нищо не си прочел! — повиши глас Аманда. — А това, че си позволи да ме целунеш...

— Не съм си позволявал такова нещо! — прекъсна я иронично Ройс.

— Виж какво! Може да си финансова акула, може да си пират, но имам някаква надежда да си поне малко и джентълмен. След като „авансите“ ти бяха отхвърлени както от управителния съвет, така и от мен, в такива случаи доброто възпитание налага да си отидеш!

— Никога не се отказвам след първата несполука, дори след втората! — заяви непоколебимо той. — Тъй че, можеш да си го запишеш някъде, уважаема Аманда: „Йейтс-Сънланд“ ще капитулира! Ти също!

— Когато върбата върже круши! — сопна му се тя, макар че почти повярва на категоричните му думи. — За себе си отсега мога да кажа — отношението ми към теб ще остане непроменено! А що се отнася до компания, за щастие, не притежаваш достатъчно акции! Освен да ни досаждаш като днес, едва ли някога ще постигнеш нещо повече!

Ройс отмина с мълчание репликата за личното ѝ отношение и премина директно към деловата тема:

— Онова, което стана днес в залата, изобщо не ме изненада. Истинската битка тепърва започва! Що се отнася до броя на акциите ми, предай на чичо Артър от мое име, ако сам не се е сетил вече, че възнамерявам да спечеля битката за акционерите! — С тези думи той се обърна и напусна кабинета.

След секунди Аманда надникна в приемната. Ройс Остин беше изчезнал. На канапето седяха Лиз и Джеръми. Пиеха кафе и преглеждаха някакви бележки. Лиз вдигна очи и я изгледа с любопитство и съчувствие. Девер ѝ се изправи, отиде при нея и я прегърна през рамо.

— Слушай, Милисът току-що влезе при Артър и в момента дърпа ушите на мъжа си. Предчувствам, че ти си следващата жертва, която си е набелязала. Затова имам предложение да изчезваме, докато е

време. Ще хапнем нещо и ще пием по чашка за освобождаване от стреса.

Аманда не чака повторна покана. Грабна чантата си и двамата с Джеръми тръгнаха към изхода, който водеше към паркинга за ръководния персонал на финансовата къща. Едва не припадна от изненада, когато забеляза Ройс там, заобиколен от телевизионни репортери. Налагаше се да минат край тях, за да стигнат до колата.

— Прави си самореклама! — измърмори Аманда достатъчно високо, за да я чуе Ройс. — Да се махаме оттук!

— Съгласен съм с теб — отвърна спокойно Джеръми, докато ѝ помагаше да се настани в колата. — Изхвърлянията пред пресата само ще нажежат нещата. Все пак в интерес на истината трябва да признаем, че някои негови предложения са основателни! И аз самият имах възражения срещу новата емисия.

Същата вечер Аманда трябваше да присъства на семейна вечеря в дома на Артър и Милисът, където, естествено, инквизицията не ѝ се размина. Както можеше да се очаква, Милисът пое с готовност ролята на главен инквизитор. Въпросите се редуваха с нападки срещу отсъстващия племенник на нейния съпруг, когото тя охарактеризира злобно като „сина на онзи скитник-циркаджия“. В името на семейния мир Аманда успя да държи езика зад зъбите си. В крайна сметка обаче вечерята приключи в напрегната атмосфера. Когато мъжете се оттеглиха в библиотеката на Артър на чашка коняк, Рони дръпна настрана Аманда и ѝ прошепна доверително:

— Не го вземай прекалено навътре, скъпа! За всички е ясно, че Милисът е мръсница.

— В известен смисъл тя е права, Рони — отвърна примирено Аманда. — Не трябваше да се забърквам с непознат мъж!

— О, глупости! Крайно време е да си намериш някого! За „късмет“ се случи това да е Ройс Остин! Според Джеръми обаче, Ройс е изключително представителен и привлекателен мъж, да не говорим за качествата му на бизнесмен.

Новините на следващия ден не бяха особено окуражителни. На цяла страница във вестника групировката „Остин“ бе публикувала рекламно съобщение, с което призоваваше акционерите да бойкотират годишното събрание на „Йейтс-Сънланд“. Очевидно Ройс Остин го бе приготвил преди извънредното заседание на управителния съвет, което означаваше, че е очаквал да отхвърлят неговите предложения. С огромна неохота Аманда трябваше да признае, че срещу тях стои блестящ противник.

— Така или иначе, без обикновеното мнозинство на акционерите, годишното събрание не може да се проведе — напомни Джеръми на сутрешната среща в кабинета на Артър.

Артър както винаги прояви прагматизъм и предпочете да забрави „проявата на лош вкус“ по думите му от страна на Аманда. Възложи ѝ да подготви писмото до акционерите.

— Надявам се, че ще оставиш настрана личните си чувства към Остин, каквито и да са те, и ще съчиниш добро писмо! — подчерта той.

— Можеш да разчиташ на това! — отвърна сухо тя. — Не считам Остин за свой приятел!

Което в общи линии не беше лъжа. Опитваше се да не мисли за тъмнокосия „пират“ със загадъчните лешникови очи, но това бе невъзможно...

ГЛАВА ПЕТА

Аманда тайно се надяваше, че по някакъв начин Ройс Остин ще опита да се свърже с нея. Той не се обади до края на седмицата, нито пък през следващата. Ядът ѝ се превърна в несигурност. Мъчеше се да се концентрира върху работата, стараейки се да убеди себе си, че връзката им е безнадеждна. Голяма част от времето минаваше в неофициално допитване до акционерите — задача, възложена от Артър. Резултатите не бяха изненадващи. Групировката на Остин печелеше терен. Както беше заявил бившият ѝ кавалер, винаги постигаше целта, която си поставеше. Но не и с нея! При тези обстоятелства нямаше шанс. Завинаги щяха да принадлежат на противникови лагери.

— Трябва да измислим нещо! — Резултатите от нейното допитване очевидно ядосаха Артър. — Цифрите никога не лъжат. Вече се носят слухове, че сме изпаднали в затруднено положение. Вчера в Клуба дори се осмелиха да ми подхвърлят подобно нещо...

— Може би ще се възползваш от плана, който смятам да ти предложа — вметна нехайно Джеръми. — Аманда смята, че Остин цели отмъщение. Заради отношението към майка му...

Аманда го стрелна с поглед.

— Аз не бих отишъл толкова далече — продължи доброжелателно девер ѝ. — Съгласен съм обаче, че връзките му със семейство Йейтс — или по-точно, липсата на връзки — играят решаваща роля. Защо не направим опит да го поукротим, като го поканим в семейното гнездо?

— Какво по-точно предлагаш? — Свъсил вежди, Артър го изгледа подозрително. — Как да се сближим с този човек?

— Е, не смятам да му устройваме прием... — На устните на Джеръми заигра усмивката на опитния адвокат. — Дори не ти предлагам да му купиш подарък за рождения ден. Но преговорите ще бъдат къде-къде по-леки, ако все пак установим личен контакт с него.

Например, можем да организираме нещо като семеен излет с твоята яхта... Аманда би могла да го покани.

— Как не! — Аманда изглежда гневно обичайния си съюзник. Едно нещо беше тайничко да мечтае да чуе гласа на Ройс поне по телефона, съвсем друго — да го кани на разходка с яхта. Той несъмнено би го изтълкувал като „аванс“. Не можеше да поеме такъв риск, дори в името на благородна кауза!

— Разбирам отлично чувствата ти, Аманда! — потупа я по ръката Джеръми. — Остин не е постъпил джентълменски с теб и съвсем естествено е сега да не искаш да го виждаш. Но това е война, скъпа, затова сме длъжни да оставим настрана личните чувства и да я водим с всички възможни средства. Въпреки всичко имам усещането, че интересът на Остин към „личните контакти“ с теб не е намалял...

Не ѝ убягна дружелюбната ирония в гласа на Джеръми, нито недоволният поглед на Артър. Внезапно Аманда си даде сметка, че девер ѝ, който я познаваше добре и хранеше към нея отлични чувства, се бе досетил, че Ройс още я привлича. Ами Артър? А останалите членове на семейството? Трябваше да се разграничи — поне външно — от плана на Джеръми.

— Идеята за този цирк не е моя, затова не искам да имам нищо общо! — заяви категорично тя. — Смятам, че това е погрешна стъпка. Дори ако Ройс... Остин... реши да участва в представлението, нищо няма да постигнете! Сигурна съм, че атмосферата ще бъде доста тягостна за всички!

— Естествено, аз няма да участвам в това скандално представление! Намирам обаче, че идеята ти, Джеръми, дава известни предимства — каза Артър. Очевидно Джеръми нарочно предизвика отказа на Аманда, за да спечели на своя страна изпълнителния директор. — Аманда, моля те, помогни на Джеръми, доколкото ти е възможно! Дължиш го на компанията след онази каша, която забърка пред управителния съвет.

Макар че обвиненията бяха несправедливи, Аманда не можеше да не се съобрази с разпореждането. В кабинета си обмисли отново идеята на Джеръми и намери, че не е лишена от рационално зърно. В крайна сметка позициите и на двете воюващи страни едва ли можеха да се нарекат безупречни.

Аманда изчака Лиз да си тръгне и чак тогава позвъни на Ройс. Той вдигна слушалката след третото извънмяване.

— Аманда! — възкликна изненадан, като чу гласа ѝ. — Ако знаеш как ми се искаше да ти се обадя! Но след онова, което стана не мислех, че...

Случи се точно това, от което Аманда се боеше. Краката ѝ се подкосиха, когато плътният му тембър погали слуха ѝ.

— Обаждам се по поръчение на семейство Йейтс — побърза да уточни тя. — Джеръми, Рони и аз решихме да се поразходим в събота с яхтата на Артър. Помислихме, че може би ще приемеш да дойдеш с нас. Все пак сме роднини, макар временно да се намираме на противоположните страни на барикадата.

— По дяволите, това е бизнес и ти го знаеш не по-зле от мен! — каза той след кратко мълчание, последвано от попресилен смях.

— Не мисля, че е точно така — настоя съдържано Аманда.

— Наистина ли? — Тонът му омекна — Защото ако си откровена, моя прелестна Аманда, ще споделя с теб една малка тайна. Откакто те видях, мисля само за теб!

Тя успя да запази самообладание, макар да ѝ се искаше да се разкрещи от радост, и доста хладно го осведоми, че ако желае, може да си доведе приятелка.

— Освен Ноел, за когото трудно бих могъл да кажа, че е мой тип, ти си единствената ми приятелка в Тампа. Защо просто не решим да си правим компания?

Аманда нямаше как да отклони молбата — все пак явяваше се нещо като домакиня. От друга страна, трябваше да си признае, че едва ли би понесла да види Ройс с някоя друга впечатляваща жена.

— Добре тогава... — съгласи се тя. — Ще се видим пред Клуба в десет.

— Ще броя минутите до събота! — отвърна въодушевено Остин. Сърцето щеше да изхвъркне от гърдите ѝ...

През оставащите дни Аманда трудно се съсредоточаваше върху задачите си в компанията, но не отдаде своята разсеяност на предстоящата среща.

В събота сутринта застана пред огледалото, свали брачната халка и годежния си пръстен. Поддържа ги известно време, а сетне ги прибра в кутията с бижутата, като се оправда пред себе си, че би могла да ги загуби. Без тях ръката ѝ изглеждаше непривично. Чувстваше се странно весела, когато махна за довиждане на Манди, след като я остави с братовчедите ѝ в дома на Джеръми и Рони.

Ройс я очакваше на паркинга пред яхтклуба до мерцедеса. Беше облечен със светла тениска и къси панталони в защитен цвят. Забеляза я веднага и тръгна към нея. Слава богу, че поне носеше тъмни очила, които скриваха изразителните му очи. Не можеше обаче да избегне протегнатата му ръка. Той нарочно задържа за малко ръката ѝ в топлата си длан, с което едва не сложи край на решението ѝ да проявява твърдост.

— Не е ли забавно? Май ни е писано да се срещаме по паркинги! — усмихна се Ройс. — Тази сутрин косите ти сякаш са от злато! — Добави неочаквано.

Тя не беше сигурна какво трябва да му отговори, затова измърмори да побързат, защото Рони и Джеръми ги очакват на яхтата. Принудена да играе ролята на домакиня, представи Ройс на Рони и потъна в мълчание, което общо взето ѝ се случваше рядко. Рони я изглежда озадачена, приветства сърдечно с „добре дошъл“ госта и му предложи водка с доматиен сок Джеръми подмина липсата на светски маниери у Аманда и приятелски помоли Ройс да му помогне да опънат платната. Ройс му отвърна с подobaваща сърдечност.

Когато яхтата се насочи към тесния пролив, който делеше залива на Тампа от океана, двамата мъже вече разговаряха оживено и непринудено. Дори беглото споменаване на въпроса за пълномощията не помрачи дружелюбното настроение. Силният попътен вятър издуваше платната, Аманда, застанала на носа на яхтата, наблюдаваше крадешком как Ройс се разполага удобно до Джеръми и двамата продължават оживения си разговор. С разрошена от вятъра коса и засмян, Ройс изглеждаше безгрижен и абсолютно спокоен.

„Господи, страхотен е!“ — мерна се неволно в съзнанието ѝ. Тази мисъл буквално я завладя. Та той бе най-привлекателният мъж, когото познаваше. Прииска ѝ се да го докосне...

След около час и половина заобиколиха най-южното от островчетата. Джеръми предложи да хвърлят котва недалеч от фара на

кея Егмонт. До него, на самия бряг сред вековни австралийски борове, бе кацнала метеорологичната станция.

— Хей, господа! Наближава обед. Ще пийнете ли още по едно, или ще минете на сандвичи и бира? — весело попита Рони. Беше свалила джинсите и тениската и се разхождаше на палубата по бански.

Мъжете решиха да продължат със сандвичи и бира. Джеръми побърза да последва жена си и също се съблече по бански. Без особено желание, Аманда започна да разкопчава блузата си. Беше с белия бански, защото ѝ се струваше, че не е толкова предизвикателно изрязан. Почти се изчерви, когато забеляза одобрителния поглед на Ройс Остин.

Тя забрави моментално сдържаността си, щом Ройс също се съблече по бански. С нескрито възхищение тя, заоглежда дискретно — или поне така си мислеше — съвършеното му мъжко тяло с невероятен бронзов загар. Усети, че страните ѝ пламват от смущение, и чак тогава забеляза множество почти незабележими белези по цялото тяло, подобни на онзи край окото. Изглежда преди години някой му бе нанесъл жесток побой. А може би не само веднъж... Разумът отказваше да възприеме такова варварство! Как ѝ се искаше да го разпита какво се е случило!

— Аманда, мога ли да те помоля за една услуга? Нали си нещо като моя домакиня... — прекъсна мислите ѝ Ройс и приближи към нея с шише лосион против слънчево изгаряне. — Ще ми намажеш ли гърба?

Без да дочака съгласие, ѝ подаде лосиона, разпъна две големи плажни кърпи и легна по корем върху едната. Аманда погледна крадешком към Джеръми и Рони. Те бърбяха спокойно и изобщо не поглеждаха към тях. Сипа в шепи солидно количество кокосово масло и започна да го размазва върху раменете и гърба му. Как ли щеше да се чувства в леглото с него, мерна се против волята в съзнанието ѝ. Какво ли означава да си негова любима?

— Хей, не смяташ ли, че стига? Нямам намерение да преплувам Ламанша, поне засега! — пошегува се Ройс.

Това я накара да се изчерви.

— Искаш ли още сандвичи и бира? — попита тя, като размаза излишния лосион върху краката си.

— Не, благодаря, но ще бъда наистина щастлив, ако легнеш до мен — посочи той свободната хавлиена кърпа. — Може и да съм акула, но ти обещавам да не хапя!

Щеше да е глупаво, ако не приемеше поканата. Аманда се излегна на кърпата до него. Не можеше да се отрече, че той притежава непоклатима самоувереност. Очевидно за него не беше трудно да се чувства в свои води навсякъде. Може би единственото изключение бяха роднините му, които преди много години бяха „отлъчили“ майка му...

Аманда не можеше да се освободи от някакъв особен вид напрежение и възбуда, които усещаше от сутринта. Изобщо не си представяше, че ще се отпусне и ще се унесе. Е, помогнаха, разбира се, и питиета, и лекото поклащане на яхтата, и ленивата ласка на пролетното слънце. Събуди я леко побутване по рамото.

— Аманда, събуди се! — настоя Ройс. — Съобщиха по радиото, че се задава буря. Трябва да се връщаме!

Когато подминаха военновъздушната база в най-южната част на Тампа, вече валише пороен дъжд. Плитките води на залива сякаш кипяха и подхвърляха яхтата на Артър като черупка. Рони и Аманда, които се опитваха да помогнат на мъжете да съберат платната прогизнаха до кости.

Някак се добраха до пристана. Джеръми предложи да пийнат нещо за загревка в яхтклуба.

— Аз май предпочитам да се прибера вкъщи — отклони поканата Аманда. — Чувствам, че настивам. Ще пийна нещо за загреване, свита под дебелото одеяло край камината.

Ройс настоя да я придружи до колата. Аманда се качи, завъртя ключа, но моторът отказа да запали.

— Като че ли повредата е в бензиновата помпа... — предположи той и я погледна със съчувствие. — По това време едва ли ще намериш отворен сервиз. Аз ще те закарам.

Тя се колебаеше. Манди щеше да спи при братовчедите си, така че ако тръгнеше с Ройс, щяха да са съвсем сами в дома ѝ. Другата възможност бе да се върне в клуба и да помоли Джеръми да я откара. И в двата случая в понеделник трябваше да мисли как да стигне до офиса.

— Хайде, какво толкова му мислиш! — подкани я Ройс, застанал под дъжда. — Ще хвана пневмония, ако продължаваш да се колебаеш!

Аманда май не разбра как се озова в мерцедеса. Струваше й се, че с Ройс са единствените живи същества в цялата Вселена. Дъждът се лееше по предното стъкло, а ефектът от чистачките бе почти нулев.

— Паркинги и поройни дъждове! — Ройс се усмихна многозначително. — Кой посмя да твърди, че съдбата няма пръст във всичко това?

И двамата не бяха особено разговорливи, докато пътуваха към Дюндин. Когато спряха пред дома на Аманда, вече бе тъмно, а пороят не бе намалял. Ройс настоя да я придружи вътре. Влязоха през задната врата в кухнята. Бяха мокри като мишки.

За миг той се задържа на прага. Обгърна с жаден поглед обстановката. Напомняше начина, по който гледаше снимката на Манди. После се обърна към Аманда.

— Преоблечи се, защото наистина ще се разболееш! След това ще те помоля да ми направиш кафе. Трябва да изпия нещо топло, преди да тръгна обратно.

Тя не отговори. Не беше сигурна кое от двете е по-невъзпитано — баналният претекст на Ройс, за да остане, или мисълта й веднага да го изпрати в дъжда без кафета и всякакви глезотии...

— Ако не искаш да изстинеш, трябва да поизсушиш тези мокри дрехи! — измърмори тя накрая. — Дъждът май няма да спре скоро... Можеш да облечеш един халат на Дейвид и ще сложим дрехите в машината за сушене.

— Страхотна идея! Ще се възползвам! Макар да е странно, че пазиш толкова време дрехите на съпруга си.

Качиха се до спалните. Аманда пазеше повечето дрехи на Дейвид. Извади халат, подаде го на Ройс и му показа банята на Манди.

После влезе в другата баня и пусна душа. Дълго стоя под парещите струи, като не преставаше да мисли за сдържаната реплика на Ройс, че доста време пази вещите на Дейвид. Имаше право, може би, реши тя. Все някой ден трябваше да се раздели с дрехите на Дейвид. Не можеше да се вживява вечно в ролята на неутешимата вдовица.

Излезе от банята затоплена и освежена. Облече огромна роба от памучно кадифе и тръгна да потърси Ройс. Завари го в стаята на

Манди. Стоеше до креватчето на дъщеря ѝ и гледаше прехласнато плюшените играчки върху пъстрата покривка. Посегна и докосна нежно с ръка, сякаш искаше да я помилва, розовата пижамка, която се подаваше изпод възглавничката. Явно усети присъствието на Аманда, защото попита тихо:

— Къде е Манди? Мислех, че е тук...

— Ще спи при Рони и Джеръми. Оставихме една жена да се грижи за трите хлапета. Манди умира от желание да спи при братовчедите си. Те са на една и съща възраст... — отвърна тя и в същия миг се усети, че Ройс несъмнено би възприел думите ѝ като покана.

Той обаче продължи да оглежда някак замислено стаята на Манди. Даже не опитваше да скрие любопитството си.

Би могъл да ѝ е баща! Тази безумна мисъл се вряза ненадейно в съзнанието ѝ, докато го наблюдаваше до креватчето на детето. За момент ѝ се стори, че е невъзможно да се възприеме като чисто съвпадение еднаквия необикновен цвят на очите на Ройс, Дейвид и Манди. Момиченцето бе наследило този цвят от неизвестен донор. Възможно ли бе да е Ройс?! Объркана, тя побърза да отхвърли опасната мисъл. Прие я като плод на превъзбуденото си въображение.

— Сигурно съжаляваш, че нямаш деца — вметна тя, колкото да каже нещо.

— В известен смисъл... — отвърна Ройс. — Имаш ли и други снимки на Манди?

— Да, в спалнята.

Някак съвсем естествено тръгнаха натам. Аманда запали лампата на масичката до канапето, извади от шкафчето голям кожен албум и даде знак на Ройс да седне до нея. Коленете им почти се докосваха, но тя се мъчеше да не обръща внимание на допира. Ройс като че ли наистина не забелязваше смущаващата близост. Беше изцяло погълнат от снимките.

— Дъщеря ти е прелестна! — Необяснимо вълнение накара гласа му да потрепери. — Ще стане истинска красавица! Като теб, Аманда... — Протегна ръка и я прегърна.

— Ройс, недей... — прошепна тя несигурно. — Знаеш, че това е невъзможно...

Той поклати глава.

— Аманда, моля те, не ме отблъсквай! Не знаеш колко дълго съм копнял за този миг!

ГЛАВА ШЕСТА

Ръката му се плъзна под робата, докосна нежно гърдите на Аманда и започна да си играе със зърната. С другата наклони назад главата ѝ.

— Моля те, не го прави! — прошепна тя с треперещ глас. — Чувствам се виновна, че допускам някой, да заеме мястото на Дейвид... И то точно тук...

— Аз не искам да заема мястото му! — Целуна я леко, сякаш опитваше вкуса на устните ѝ, но това бе достатъчно, за да усети тя топлите талази на възбудата. — С Дейвид бяхме братовчеди. Запознахме се в Харвард. Той беше още заек, а аз завършвах бизнес-факултета. Допаднахме си и, струва ми се, уважението ни бе взаимно. Аманда, разбери най-после! Дейвид е мъртъв! А аз съм мъж, изгарям от страст и искам да те любя!

Думите му звучаха искрено и убедително. Аманда чувстваше как задръжките ѝ изчезват и даде воля на желанието, съзнателно потискано през дългите месеци на самота. Ройс усети спонтанния ѝ порив, прииждащ като буйна пролетна река. Обсипа с целувки лицето и шията ѝ и с трескави ръце освободи раменете ѝ от робата. За миг замръзна, като че ли омагьосан от великолепието и съвършенство, което природата бе сътворила.

— Господи! Колко си красива! — Изящните му пръсти докоснаха едва-едва гърдите ѝ, сякаш се боеше да не развали магията. — Точно така си те представях — божествено творение от слонова кост и рози... — Чак тогава се осмели да я привлече към себе си.

— О, Ройс! — изстена сладострастно Аманда и сама потърси устните му.

Страстта, с която я целуна, я разтърси.

— Знаеш ли? За първи път произнесе името ми... — Дрезгавият му глас бе пропит с копнеж и благодарност.

Наистина бе така, но в момента тя не беше в състояние да мисли. Възбудата я врхлетя с непозната сила. Господи! Та тя почти не го

познаваше, мерна се последната разумна мисъл в съзнанието ѝ. Изглежда обаче тази мисъл я стъписа и я накара да се отдръпне леко. Опряла длани върху гърдите му, сякаш се бранеше срещу безумието на страстта, промълви умоляващо:

— Ройс, искам да узная всичко! Всичко свързано с теб! Кажи ми, какви са тези белези?

Едрото му мускуесто тяло се изопна от напрежение. Ройс мълчеше. Сякаш бе надянал на лицето си безизразна маска. За момент Аманда съжали за дързостта си, разбрала, че слага сол в незаздравяла рана. Тogaва суровият му глас разцепи като нож тягостната тишина:

— Тези белези са спомен от баща ми. Циркаджията. Сигурен съм, че си чувала за него!

Тя кимна мълчаливо. Болката в прекрасните му очи я разтърси до дъното на душата ѝ.

— Биеше ме често — продължи той. Гласът му бе преднамерено безстрастен. — Всеки път, когато се напиваше, след смъртта на мама...

— Господи! Това е чудовищно! — прошепна тя и инстинктивно протегна ръце към раменете му.

— Аманда, не искам да ме съжаляват!

— Не знам... Не мога...

— Просто исках да разбереш... — изрече глухо той, притиснал лице в косите ѝ.

— Какво? Какво да разбера?

— Причината, която може би ме кара да се чувствам щастлив, когато погледна снимката на дъщеря ти... Благодаря на Бога, че е заобиколена с грижи и с обич!

Горест и гневно възмущение разкъсваха сърцето ѝ. Ако преди години семейство Йейтс не бе обърнало гръб на малкото момче заради майка му, то би израсло с Рони и с Дейвид, би познало топлината на семейното огнище. Искаше ѝ се поне малко да изкупи вината на възрастните му роднини, да изцели наранената душа на този мъж, да го спаси от ледената самота. Тя отпусна глава върху възглавницата и го притегли към себе си. Ройс хвана ръцете ѝ, свали ги от раменете си и се вря напрегнато в очите ѝ.

— Не искам да го правиш от съжаление, Аманда! — Горещият му дъх опари лицето ѝ. — Кажи ми, че не те интересува какво е било детството ми. Кажи, че не мислиш за вината на роднините си, че не

спасяваш „честта на семейство Йейтс“! Кажи, че го правиш заради мен, че искаш мен!

„Боже мой, възможно ли в твоите прегръдки да мисля за фамилна чест, за натрупани с години предразсъдъци? Нима ти мислиш, че го правя от съжаление?! Та аз те желая, «пирате» мой, желая любовта ти и искам да ти дам своята!“, мислеше тя, а на глас изрече:

— О, Ройс... Да... Желая те от мига, в който ме хвана за ръка на карнавала! — прошепна тя, останала без дъх.

— Твой съм, обич моя! Желая те!

— И аз съм твоя! Разбрал си го отдавна...

Действителността изчезна, заместена от свят на чувствени усещания, в който думите губеха смисъл. Заменяше ги езикът на две преплетени тела, изгарящи в страст. Устните на Ройс се впиха в нейните, ала това не бе достатъчно да утоли мъчителния глад, и той потърси втвърдените розови зърна на гърдите ѝ. Опиянена, Аманда се отпусна напълно. Тихите ѝ стонове разпалваха страстта му.

— Ройс, желая те! — прошепна тя с див копнеж, сякаш изричаше вълшебно заклинание, предназначено да унищожи всички бариери, които ги разделяха.

— Ще бъде много хубаво, обещавам, ненагледна моя! — отвърна той със задъхан шепот. Парещите му устни продължиха пътя си по тялото ѝ.

— Моля те... Искam те! — Замайна от неудържимата възбуда, Аманда имаше усещането, че ако Ройс се забави още миг, ще полудее, ще припадне, ще умре...

Той се надигна леко, разтвори бедрата ѝ и бавно проникна в нея. В първия момент остана неподвижен, сякаш се боеше, че ще развали магията. После, освободен от напрежението, започна инстинктивно да се движи в прастария като човека ритъм на любовта, следван от Аманда. Върховната наслада — дълбока, всепоглъщаща, извечна разтърси почти едновременно телата им. Останаха прегърнати цяла вечност. Накрая Ройс неохотно се отмести и прошепна:

— Мила Аманда! Ти просто не би могла да си представиш откога копнея за този миг!

Затрогващата нежност на това признание проникна като балсам в душата ѝ. Чувстваше се отпусната, освободена, благодарна на мъжа, който ѝ върна забравеното щастие да е желана, ала разумът

възнегодува срещу безумното ѝ увлечение. С голямо закъснение... Тя не знаеше почти нищо за Ройс Остин, освен че иска да отмъсти на нейното семейство! Каза ѝ, че уважението му към Дейвид е срещало взаимност. Щеше ли да остане непроменено отношението на мъжа ѝ към неговия братовчед, ако можеше отнякъде да види как Ройс възнамерява да унищожи компанията?

Той се сгуши на рамото ѝ.

— Ройс, моля те, недей! — Аманда се отдръпна.

— Значи вече искаш да се отървеш от мен, така ли? — попита той и се засмя тихичко. — Е, няма да се успееш толкова лесно да се отървеш от мен! По-силен съм от теб!

— Не, не е това... — Като проклинаше наум капризната съдба, Аманда опита да обясни противоречивите си чувства. — Случилото се бе прекрасно, но може би не трябваше да го правим — прошепна с болка.

Ройс се размърда неспокойно, надигна се и се облегна на възглавничката.

— Защо? Не виждам нищо нередно! — Гласът му беше развълнуван. — Това че някои от семейство Йейтс продължават да ме оплюват, не означава нищо. Сама видя днес, струва ми се, спечелих благоразположението на двама негови представители... — Аманда придърпа робата и я облече. Беше глупаво да се облича и тя го осъзнаваше, ала в този миг голотата я смущаваше. — Какво искаш? Да си тръгна ли? — продължи мрачно той. — Да изчезна от живота ти точно сега, когато за първи път открихме щастието да си принадлежим?

— След онова, което стана преди малко... Не мисля, че говориш сериозно... — смотолеви Аманда, отбягвайки да срещне погледа му.

— Тогава не те разбирам!

— Просто не биваше да го допускам! Въпреки днешното примирие ти си обявил война на семейството на Дейвид и на компанията, за която аз работя...

— По дяволите, това не е само семейство на Дейвид, а и мое, забрави ли? Как да приема твоето държание — като преструвка? И ти ли споделяш мнението на Артър и на Милисънт, че майка ми опозори рода Йейтс, а аз съм само едно досадно недоразумение на природата?

И ти ли предпочиташ да се скрия в цирков фургон и да се преструвам, че изобщо не ми пука, задето имам много общо с фамилията Йейтс?

— Не, не е така — почти изкрещя Аманда. Опитваше се да намери най-точните думи, за да обясни чувствата си.

— Те... Аз смятам, че си член на това семейство. Чувствам се ужасно заради онова, което е трябвало да преживеете майка ти и ти самият. Не можеш обаче да ме убедиш, че нищо не смущава връзката ни, че бъдещето е безоблачно... Ройс, ние сме противници в битка, която си започнал ти, а аз дължа лоялност на Артър и на компанията. Връзката ни е обречена...

Той се изправи бавно. В очите му се четеше огромна болка. Не беше нужно да й казва, че не е оправдала никакъв своеобразен, много личен идеал, скътан в сърцето му.

„Господи, не искам да си тръгваш!“, помисли отчаяна Аманда. Копнееше да го притисне в прегръдките си като гальовна майка и да го утеши. Трябваше да призове на помощ цялата си воля, за да потисне порива си. Изправи се и пристегна робата с колана.

— Ще взема дрехите ти. Сигурно са изсъхнали... — Успя някак да прикрие вълнението си.

Рой ся последва мълчаливо по стълбите. Аманда извади от машината леко поизмачканите шорти и тениската и му ги подаде, без да пророни дума. Той влезе в банята на приземния етаж, за да се преоблече. Тя остана сама в кухнята. Понечи да сложи кафе, но после се отказа. Беше безсмислено да протака момента на раздялата.

Ройс се появи, гладко сресан, облечен с поизмачканите дрехи. Очите му бяха безизразни.

— Уверена ли си, че искаш точно това? — попита я тихо.

— Да... — отрони се от устните й.

— Навярно това означава „сбогом“. Ако се случи да се срещнем някъде по работа, предполагам, ще се държим като непознати...

— Да... — Не помръдна, когато той отвори вратата и с бързи крачки тръгна в дъжда.

Няколко секунди по-късно мерцедесът изръмжа сърдито. Изскърцването на спирачките на завоя отекна като вик в тъмнината. Аманда бе втренчила немиждащ поглед през прозореца. Дъждовните капки се стичаха по него като сълзи...

Чак тогава си позволи да се разплаче. Но за кратко. Избърса очи с опакото на ръката си. Реши да си направи чай, после се отказа. Не заслужаваше такива глезотии!

Погледна часовника. Беше още рано — малко след осем, но тя се чувстваше изтощена, сякаш отдавна минаваше полунощ. Въздъхна сърдито и се упъти към спалнята. Разхвърляното канапе беше като обвинение за отвратителното безсърдечно отношение към Ройс. Посегна да оправи една възглавничка, ала ръката ѝ увисна във въздуха. Искаше само да спи цял месец, още по-добре година!

Сгуши се под завивките. Още усещаше жаравата на устните на Ройс по кожата си, едрото и силно тяло, притиснато до нейното... Господи, защо точно той? Защо Ройс трябваше да е мъжът, който отново я накара да се почувства желана? Защо капризната съдба реши да пресече пътищата им? Аманда се въртеше неспокойно в леглото. Мракът и тишината, нарушавана единствено от монотонното барабанене на дъжда, криеха ревностно отговорите на безбройните въпроси, които не ѝ даваха мира.

Трябваше да слезе на земята! Тази връзка не би могла да има развитие... Сънят започваше да натежава върху клепачите ѝ, но някакъв досаден глас продължаваше да ѝ натяква, че едва ли толкова лесно ще разреже невидимия възел, който ги свързваше по необясним начин. Може би той раждаше абсурдните фантазии — още когато го видя за първи път — че отнякъде познава този мъж? Странният цвят на очите, същият като на Манди... Възможно ли бе да е непознатият баща на дъщеря ѝ, хрумна ѝ за втори път.

Абсурдна идея, родена от психическото изтощение и мрачното ѝ настроение. Защото ако това бе истина, Дейвид непременно би ѝ казал, мъчеше да се убеди тя. Господи, какво безумие, с което обаче трябваше да се пребори...

Въпреки тягостните обстоятелства на тяхната раздяла, Аманда тайно се надяваше, че Ройс ще се обади. Напразно. На работа рядко си позволяваше да мисли за него, освен като за противник, с когото предстоеше тежка битка. И все пак имаше моменти, в които спомените за близостта им завладяваха съзнанието ѝ. И всеки път тя тръсваше

решително глава да ги прогони и бързо се връщаше към действителността.

Наближаваше датата на годишното събрание на акционерите. „Йейтс-Сънланд“ трябваше да спечели тяхната поддръжка. Около конфликта се вдигна доста шум в пресата, за съжаление, с неблагоприятни последици за компанията. Ройс очевидно печелеше. Наистина големите пакети акции все още бяха притежание на членове на семейството и техни приятели. Аманда обаче се опасяваше, че няма да съберат петдесет и един процента, необходими за провеждане на събранието. Тревогите ѝ се споделяха от Джеръми, Той имаше всички основания за безпокойство. Бе принуден да признае, че всичките му опити да преговаря с Ройс безславно са се провалили. Остин бе отказал категорично да отстъпи дори на сантиметър от своите позиции.

— Не мога да разбера защо стана така! — каза Джеръми, когато двамата с Аманда се измъкнаха от кабинета на Артър след поредното съвещание. — Докато бяхме заедно на яхтата, имах чувството, че всичко върви по плана. Но сега Ройс се държи по-предизвикателно от всякога. Сподели ли нещо с теб онази вечер, когато те откара вкъщи?

— Нищо особено... — смотолеви Аманда, като се молеше Джеръми да не забележи, че страните ѝ пламнаха. Спомена само, че имал чувството, че продължаваме да го считаме за външен човек.

Аманда влезе в своя кабинет и седна зад бюрото. Няколко минути остана неподвижна. Опитваше да прецени доколко самата тя бе допринесла за нажежаване на атмосферата. Вероятно държанието ѝ онази вечер беше наляло масло в огъня. От друга страна, дълбоко се съмняваше, че Ройс би се отказал от намеренията си да сложи ръка на компанията ако го беше оставила да прекара нощта в дома ѝ.

Взе копие от писмото на Ройс до Артър и отново го прочете. Ройс заплашваше, че неговите поддръжници ще бойкотират годишното събрание на компанията и ще организират друго, ако не се приемат исканията му.

„Петдесет и шест процента от акциите ще бъдат представени на събранието, което възнамерявам да свикам“, осведомяваше той в писмото си президента на „Йейтс-Сънланд“. „И тъй като настоящият управителен съвет не съумява да защити интересите на акционерите, ще предложа на тяхното внимание пълна подмяна на неговите членове.“

Един от ръководителите на компанията бе и Аманда. Което означаваше, че обвиненията в некадърно управление са насочени и срещу нея...

В деня на годишното събрание, докато паркираше колата си пред „Йейтс-Сънланд“, Аманда видя, че около сградата стояха десетина мъже с табели, призоваващи акционерите към бойкот. Естествено, от Ройс нямаше и помен. Беше прекалено хитър, за да появи тук. Навярно щеше да се задоволи с репортажите по местния телевизионен канал, който не би пропуснал да отрази конфликта.

Тя слезе от колата, приглади полата си и влезе в сградата. От прозореца на кабинета забеляза, че още няколко акционери влизат вътре. Други обаче, объркани от конфликта, се връщаха обратно. Залата, в която трябваше да се проведе събранието, беше полупразна. Времето напредваше и Аманда все повече се убеждаваше, че липсва кворум. Ройс ги беше стиснал яко за врата, каза си тя с нарастваща тревога. И нямаше да ги пусне, докато не постигнеше целта си.

Четиридесет и пет минути след заплануваното начало на годишното събрание Артър надникна в кабинета ѝ и обяви с кисела физиономия:

— Отивам в залата, за да уведомя акционерите, че събранието се отлага. Ако желаете, с Лиз също можете да си отивате.

Вбесена, Аманда седна зад бюрото си. Закле се никога да не прости на Ройс унижението, на което ги подложи. Съзнаваше обаче, че най-трудно би простила на себе си. Как можа да го допусне в леглото си? В най-добрия случай той навярно я бе използвал, за да постави семейството ѝ в неловко положение. А можеше да се предполага и по-лош вариант — че е възнамерявал да осъществи коварните си цели, като я спечели на своя страна. Тъкмо се канеше да си тръгва, когато Рони влезе в кабинета.

— Джеръми каза, че вземаш всичко много присърце — подхвана от вратата зълва ѝ. — Едва ли е нужно да превръщаме станалото в трагедия. Какво ще кажеш да хапнем някъде заедно?

За лош късмет, Рони я закара в същото заведение на крайбрежния булевард, където с Ройс се скриха от пороя в деня на карнавала... Разбира се, Аманда би предпочела да обядват другаде, но

това навярно щеше да наложи пространни обяснения, които нямаше желание да прави в момента. Докато обядваха, Рони деликатно отбягваше да коментира темата, но когато поднесоха десерта, подхвана направо:

— Представям си как се чувстваш след днешното проваляне на събранието! Глупаво е обаче да се самообвиняваш! Въпросите са много по-сложни и в случая отношенията ви едва ли биха могли да повлияят на...

— Не те разбирам напълно. — Аманда отмести чинията с лимонов пай.

— Не ми е работа, но имам чувството, че ти и Ройс не сте се задоволили само с целувчици като ученици. При положение, че не изнасяш фирмени тайни, Джеръми и аз смятаме, че в това няма нищо лошо.

— Милисънт и Артър едва ли ще се съгласят с вас!

— Виж, не смятам, че е нужно да разглеждаш нещата от гледна точка на компанията — потупа я приятелски по ръката Рони. — Дори от гледна точка на семейството. Ти имаш право на свой личен живот. Освен това, според Джеръми, голяма част от предложенията на Ройс са разумни. Мъжът ми определено го харесва и като човек, независимо от съществуващите делови противоречия.

— Не те ли притеснява фактът, че е братовчед на Дейвид? — попита смутено Аманда след кратко мълчание. — И че ние... Той и аз...

— Не виждам защо би трябвало да ме смущава. Дейвид нееднократно е споделял с мен, че е поддържал чудесни връзки с Ройс в колежа. Съдейки по думите му, двамата са били приятели. Макар че го познавам бегло, намирам Ройс за много симпатичен и ако питах мен, прати по дяволите и Милисънт, и злобните ѝ коментари! Отношението на това семейство към Ройс е повече от срамно!

Аманда не можеше да отрече, че споделя напълно чувствата на Рони...

След като привършиха обяда, тя реши да се възползва от великодушно подарения свободен следобед и побърза да се прибере вкъщи. Завари Манди в кухнята. Грейнало от щастие, момиченцето месеше шоколадови курабийки под благосклонния поглед на госпожа Джонсън. Аманда я помоли да остане още час — искаше ѝ се да

потича, с надеждата, че физическото натоварване ще прочисти главата ѝ от романтични мисли.

Малко след това, по шорти и светложълта тениска, тя се упъти към крайбрежната алея. Както винаги, това си оставаше едно от най-очарователните места на Дюндин, но като че ли този следобед гледката на обраслия с палми бряг беше по-великолепна от всякога. Ярки слънчеви лъчи къпеха в злато морската синева. Някъде на хоризонта се бяха скупчили облаци с причудливи форми, които се потапяха в собственото си отражение.

Точно това ѝ трябваше сега! Спомни си честите самотни кросове по брега след смъртта на Дейвид... Успокояващата гледка и натоварването ѝ помагаша да забрави поне за малко обърканите чувства и смущаващите мисли.

Излезе на шосето и продължи да тича по тротоара. В първия момент не забеляза яркочервената спортна кола, която се изравни и подкара бавно успоредно с нея. Нахалното изсвирване на клаксона я стресна и тя погледна към колата, но не разпозна веднага надвесилия се през прозореца шофьор. Слънчевите очила с огледални стъкла и нахлупената шапка за тенис скриваха лицето му.

— Ти?! — Смаяна, Аманда едва не се препъна в някаква грапавина. — Но... Нали караше мерцедес?

Ройс я наблюдаваше усмихнат. На челото му беше паднал тъмен кичур, точно като на снимката във вестника.

— Аманда, трябва да поговорим! Качвай се!

Тя си даде сметка, че бе спрял колата, причинявайки малко задръстване по пътя. Някой нетърпеливо натисна клаксона.

— И дума да не става! — извика тя, вбесена от уличното представление, в което ѝ се налагаше да участва. — Ако имаш да ми казваш нещо, обади се в компанията. Не желая да разговаряме тук!

Опашката след колата на Ройс бавно се увеличаваше. По-нервните шофьори започнаха да надуват пронизително клаксоните. От задната кола се разнесе доста нецензурна ругатня, но Ройс невъзмутимо поклати глава.

— Съжалявам, моето момиче! Решен съм да те следвам с пет километра в час, ако се налага цял ден, докато не се качиш в колата. Един пират не може да приеме „не“ за отговор!

ГЛАВА СЕДМА

— О, добре! — изкрещя вбесена Аманда, отвори вратата и се тръсна на седалката до Ройс.

— Е, така е вече по-добре! — усмихна се победоносно той, смени скоростта и рязко потегли, сякаш се опасяваше, че Аманда би могла да промени решението си.

— Не възнамерявам да разговарям с теб — нито тук, нито където и да било! — отговори тя сърдито.

Ройс свали слънчевите очила и я изгледа многозначително. Не беше трудно да се разчете посланието на предизвикателния му поглед: „Откакто се любихме, за първи път сме заедно! А аз продължавам да те желая силно!“.

— Искам да ме закараш вкъщи! — Нареди Аманда и кръстоса ръце на гърдите си.

За нейна изненада Ройс с готовност сви по първата пряка и се насочи към дома ѝ. Известно време и двамата не обелиха дума.

— Откъде се сдоби с тази кола? — наруши мълчанието Аманда. Тонът ѝ определено не бе дружелюбен.

— Не е открадната, ако това имаш предвид! — пошегува се той.

Тя погледна крадешком силните му ръце, стиснали уверено волана, и неволно си спомни техните милувки, невероятното усещане, което предизвикваха...

— Всъщност, знаеш ли какво реших? Ще остана известно време в Тампа — продължи той. Аманда не благоволеше да го удостои с внимание. — Поне докато се реши въпросът с „Йейтс-Сънланд“. Затова наех това бижу. Намирам, че колата е много подходяща, особено когато се наложи да преследвам съблазнителни бегачки на дълги разстояния... Като теб.

„Съблазнителна бегачка на дълги разстояния!“ Аманда го изгледа гневно, сякаш се готвеше да го разкъса на парчета. Как си позволяваше такъв език! Само защото за кратко се бе поддала на

естествени човешки желания, той си въобразяваше, че всичко му е позволено! Тази нямаше да я бъде!

Свиха по алеята към дома ѝ. Ройс натисна спирачки и Аманда мигновено изскочи от колата, като му кимна едва-едва с глава. Преди обаче да успее да се вмъкне вътре, той я настигна на стълбите.

— Довиждане! — С непоколебимо изражение Аманда хвана дръжката на вратата.

— А, не! Този филм вече сме го гледали! — Гласът му беше спокоен, ала изразът на лицето недвусмислено подсказваше, че е решен да не отстъпва. След седмица мълчание очевидно Ройс възнамеряваше да постигне своето, дори с цената на грандиозна сцена пред консервативните възрастни съседи на Аманда.

С шумна въздишка тя отвори входната врата и го пропусна вътре. Почти в същия момент от кухнята изскочи Манди и се хвърли сияеща към майка си.

— Мамичко! Курабийките ми са чудесни! Ще ги опиташ ли? — изчурулика тя. Тогава забеляза Ройс. Спря пред високия тъмнокос мъж и го изгледа любопитно. После се усмихна приветливо и го поздрави: — Здравей! Аз съм Манди Йейтс. А ти как се казваш?

Шесто чувство накара кожата на Аманда да настръхне, когато Ройс приклекна, за да се изравни с момиченцето.

— Здравей, Манди! — каза тихо той. Аманда долови в гласа му необяснимо външение. — Можеш да ме наричаш чичо Ройс. Ако знаеш само откога искам да се запозная с теб!

„Откога ли? И защо“, попита се наум Аманда. Момиченцето изглежда не намираше нищо необикновено в това, че се сдобива с чичо, за когото никога не беше чувало. Подаде със сериозен вид ръка на Ройс и попита:

— Ти познаваш ли моя татко? Той много е обичал шоколадови бисквитки. Мама ми го каза. А ти обичаш ли?

За първи път, откакто Аманда го познаваше, той като че ли се обърка. Тя забеляза колебанието му.

— Да, познавах твоя татко, мъничко съкровище! — Старателно подбираше всяка дума. — Бяхме братовчеди. Преди много години се запознахме в колежа... Тогава ти още дори не беше светлинка в очите на татко си.

Манди погледна първо майка си, после — Ройс, който продължаваше да държи ръката ѝ.

— Наистина ли съм била светлинка, мамо? — попита тя.

— Наистина — отвърна тихо Аманда. Някак инстинктивно усещаше тайнствените флуиди, които протичаха между малкото момиченце и снажния финансов лъв. — Ти заблестя в очите на твоя татко, когато той разбра, че ще те има.

— Когато съм била в корема ти, нали?

Преди да отговори, Аманда неволно погледна Ройс и кожата ѝ отново настръхна.

— Точно така — отвърна тихо.

Ройс пусна ръката на детето, но не се изправи. За миг потърси очите на Аманда, но после отклони поглед.

— А сега да отговоря и на втория ти въпрос, Манди. Страшно обичам шоколадови бисквити! — призна той усмихнат.

С вродения си женски инстинкт момиченцето веднага долови, че е спечелило сърцето на новия си чичо. Кокетно наклони русата си главица и попита:

— Когато си бил на четири години, майка ти разрешаваше ли ти да правиш шоколадови курабийки?

— Тогава нямаш майка. Умря, когато бях на две...

Тази вест свари Манди неподготвена, но тя бързо се окопоти.

— Добре тогава, твоята бавачка позволяваше ли ти да правиш курабийки?

— Нямах и бавачка...

Новото признание смути детето още повече. То не можеше да проумее отсъствието на строгия авторитет и грижите на бавачка в живота на едно дете.

— Ако искаш, можеш сега да се научиш да правиш бисквити... — предложи великодушно то, сякаш искаше да постави на място обърканите неща от детството на чичо си.

Ройс погледна въпросително към Аманда. Тя сви рамене.

— Изглежда, че ще си гост на Манди! — Ъгълчетата на устните ѝ трепнаха закачливо.

Манди веднага го хвана за ръка и го помъкна към кухнята. Настани го до масата сред разхвърляните тавички, купи, лъжици и лъжички. Аманда наблюдаваше развеселена как Ройс внимателно

загребва с лъжицата тестото и го слага в тавата под грижливите инструкции на Манди. По всичко личеше, че госпожа Джонсън вече бе успяла да се влюби в снажния красавец, който с обезоръжаваща хлапашка усмивка натъпка в устата си последните остатъци от шоколадовото тесто.

Натрапчивите мисли, че Ройс е биологичният баща на дъщеря ѝ, отново връхлетяха Аманда. Съзнаваше отлично, че това е лудост, че вероятността бе горе-долу едно на милион. И все пак... Ройс и Дейвид бяха приятели, настойчиво повтаряше тъничко гласче. Дейвид би могъл да се обърне за помощ към своя братовчед, когато е разбрал, че не може да има деца. Налудничава мисъл... Господи, защо тъй упорито я преследваше?! Добре поне, че Ройс не притежаваше телепатични способности...

Най-сетне шоколадовите курабийки се изпеккоха. Госпожа Джонсън събра съдовете и с помощта на Манди ги подреди в миялната машина. Аманда ѝ предложи да я закара вкъщи.

— Връщам се след малко — обърна се към Ройс тя някак нерешително. — Ако искаш, можеш да останеш и да правиш компания на Манди... После ще приготвя нещо за вечеря.

— Знаеш, че за мен ще бъде истинско удоволствие! — отвърна той сияещ.

Когато Аманда се прибра, завари нейния „пират“, препасал голяма кърпа вместо престилка, да приготвя вечеря. С неподправен детски ентусиазъм Манди му помагаше.

— Направо ме хваща страх да ви попитам какво открихте в хладилника ми! — усмихна се Аманда. Имаше нещо трогателно в непринудената близост между Ройс и Манди. — С какво ще ме изненадате за вечеря?

— С моя специалитет — кебап с пикантен сос. За щастие, открих всички необходими продукти в хладилника.

— Не се тревожи, чичо Ройс каза, че ще сложи лютив пипер на върха на ножа, за да не започнеш да бълваш огън — добави Манди, грейнала от щастие, че гостът споделя с такова удоволствие готвенето, нейното любимо занимание.

Когато ястието беше почти готово, Аманда започна да подрежда масата. Запали дебели свещи, които осветиха с мекия си блясък

трапезарията. Коленичила на стола, Манди сипа в чиниите ухаещата апетитно кулинарна измишльотина, която бяха сътворили с Ройс.

— Мамичко, заповядай! Ние сме готови! — покани я с усмивка тя като изрядна домакиня.

Седнаха край масата. Единият стол остана празен — столът на Дейвид. Горчиво — сладки спомени нахлуха в съзнанието на Аманда. Дълбоко в себе си обаче чувстваше, че Дейвид би одобрил присъствието на Ройс в дома ѝ. Сякаш чуваше дори топлия му глас: „Искам ти и Манди да сте щастливи, искам някой да те обича, след като аз не мога да съм с вас!“. Но той не можеше да знае, че Ройс се опитваше да унижи фамилията им, да ги принуди да се подчинят на волята му и в крайна сметка да заграби компанията. Щеше ли и тогава Дейвид да приеме Ройс в ролята на свой заместник? Уви, съпругът ѝ не беше между живите и въпросът оставаше без отговор.

От време на време срещаше погледа на Ройс, в който ясно се четеше, че споменът за близостта им е като жив въглен, че копнее да я притисне в прегръдките си, че я желае с нестихваща страст... Но по-често погледът му, изпълнен с необикновена нежност и възторг, се спираше на Манди.

— Мамо, може ли да хапнем бисквитки за десерт? — попита момиченцето, когато привършиха вечерята. Оказа се, че Ройс бе проявил учудващи способности на готвач.

— Хапни, щом смяташ, че в стомахчето ти има още място, миличко!

— Хей, внимавай! Май очите ти са по-големи от тумбачето! — добави Ройс и ѝ намигна съучастнически.

Манди се изкиска. Ройс обаче се оказа прав. Детето неохотно трябваше да признае, че не може да хапне дори една бисквита. Беше изяла всичко в чинията си, а и шоколадовото тесто, което бе опитвала, докато правеха бисквитите, не беше малко. Не след дълго Аманда ѝ напомни, че е време да си ляга.

— Ако не възразяваш, бих искал да я придружа до спалнята — помоли Ройс, като погали русокосата главица.

— Моля те, мамо, нека дойде с мен! — присъедини се мигновено към молбата Манди. — Както прави чичо Джеръми, когато ни гостуват с леля Рони!

— Защо не, съкровище — усмихна се Аманда. — Може би дори чичо Ройс ще ти разкаже приказка, ако го помолиш.

Докато помагаше на дъщеря си да се приготви за лягане, Аманда си зададе въпроса защо ѝ хрумна идеята за приказка. Едва ли единствената причина бе да види как Ройс ще се справи с това изпитание. Всъщност нещата бяха къде — къде по-прости. Вечерта, прекарана с него, говореше красноречиво, че нуждата на Манди от нежността и грижите на един баща е не по-малка от собствения ѝ копнеж за мъжка обич.

Ройс, който прелистваше някаква книга във всекидневната, излетя като стрела щом отгоре се разнесе звънливото гласче на Манди:

— Чичо Ройс! Готова съм, можеш да се качиш при мен!

Аманда усети как в гърлото ѝ засяда ледена буца, когато едрият мъж приседна внимателно на люлеещия се стол и взе на коленете си момиченцето. Манди притисна главица до гърдите му и цялата се превърна в слух, докато той разказваше за своето детство, прекарано в цирка.

— За първи път се качих на слон, когато бях на девет години. Името на слона беше Джабмо — точно като в приказката. Кожата му приличаше на огромен сив чувал — цялата набръчкана, защото беше прекалено голяма за него. Имаше дълъг хобот, с който вземаше ядки от ръцете на децата и ги пъхаше в устата си. Един ден бях оклюмал. Моят приятел клоунът Гранда реши да ме развесели и ме попита искам ли да седя върху слона докато трае парадът на артистите и животните.

— И ти какво му отговори? — Манди го гледаше с възхищение.

— Какво мислиш, че му отговорих?

— Казал си „да“!

— Позна! Гранди ми намери някакъв костюм, качи ме на слона...

— Как беше върху него?

— Имах чувството, че съм на върха на планина, която се поклаща като желе. Мислех си, че ще се хлъзна и ще тупна на земята, но това не ми попречи да се чувствам много горд, че яздя слон. Хлапетата от публиката направо позеленяха от завист!

Когато разказът за слона свърши, Аманда сложи дъщеря си в леглото. Манди обви с ръчички шията ѝ и я целуна за лека нощ.

— Може ли и на мен една целувчица? — попита Ройс и приглади с ръка гънките на пъстрата завивка.

— Ако мама разреши — отвърна сънливо детето.

Ройс погледна въпросително Аманда.

— Мама разрешава — усмихна се тя и отстъпи встрани.

Той се наведе и целуна нежнорозовата бузка.

— Знаеш ли, държиш се много мило с нея — отбеляза Аманда, когато двамата заслизаха по стълбите.

— Винаги съм искал да имам дъщеря — отвърна ѝ.

Кой знае защо, ѝ се стори, че Ройс се поколеба за миг.

Обяснението звучеше логично, но не я задоволи. Тя се обърна и се взря изпитателно в лицето му.

— Трябва да поговорим! — изрече със сериозен вид.

На устните му заигра познатата дяволита усмивка, придаваща му вид на палав малчуган.

— Нали и аз ти казах това, когато те настигнах на крайбрежната алея? — напомни той. — Защо не опитаме бисквитките на Манди и междувременно да поговорим?

Първите дъждовни капки забарабаниха по прозореца. Отново щеше да вали!

— Според прогнозата за времето тази пролет ще бъде една от най-дъждовните от години — забеляза Аманда. — Мисля, че няма да е лошо да запалим камината!

— Чудесна идея! — въодушевено приветства предложението ѝ той и на часа се зае да стъкне огъня.

Когато тя се върна от кухнята с поднос с шоколадови бисквити и две чаши мляко, цепениците в камината вече пращяха, обхванати от весели пламъци. Аманда постави на грамофона любимата си плоча със сонати на Бетовен и се настани удобно на дивана до Ройс.

— Ройс, разкажи ми как се запознахте с Дейвид. — Все отнякъде трябваше да започне.

За миг той се намръщи, очевидно разочарован от идеята да разговарят за покойния ѝ съпруг, а не за тях самите, но бързо съумя да се овладее и отвърна със спокоен глас:

— Като асистент в бизнес факултета на Харвард присъствах на посрещане на първокурсници, сред които се оказа и Дейвид. Той чул името ми и ми се представи. За първи път някой от семейството на майка ми разговаряше приятелски с мен. По-точно, за първи път някой установяваше контакт с мен...

— Как се почувства?

— Не знам... — сви рамене Ройс. — Предполагам, че съм изпитвал смесица от благодарност и раздразнение, даже яд, но просто беше невъзможно да не харесам Дейвид. Той приличаше на добродушен малчуган — рус, дългун, безгрижен и чистосърдечен. Оказа се, че членуваме в едно и също спортно дружество. Срецахме се често на чаша бира... — Замълча за кратко и продължи: — Вероятно съм бил очарован от възможността да открия в негово лице прозорец към семейството, към което принадлежах по право, но до което ми бе отказан достъп.

Думите му попаднаха право в целта. Аманда слушаше с вълнение разказа на Ройс за дружбата му с Дейвид. Всъщност учудващо бе, че Ройс изобщо е попаднал в Харвард, каза си тя. Самият факт, че бе спечелил стипендия в реномирания университет при скромното образование, получено в гимназията, бе повече от постижение, което даже Артър нямаше как да не признае.

— Всичко това е било, преди да срещна Дейвид — вметна тя. — Какво стана после? Поддържахте ли връзка?

— Започнах кариера като финансист в Северна Каролина, после се преместих в Атланта. Дейвид понякога ме навестяваше, когато имаше път натам. — Направи пауза и отпи от чашата. — Чувствам, че искаш да ме попиташ дали Дейвид ми е говорил за теб и вашето бебе. Да, разказвал ми е много. Дори ми показва снимки.

— Никога не ми е споменавал за вашите срещи. Не проумявам защо...

— Не зная... — отвърна Ройс и отклони поглед. — Предполагам, че нашите отношения все пак не са били нещо чак толкова съществено в живота му.

— Дори да е така, това не обяснява някои неща... Например интересът ти към Манди. Или че отдавна си искал да я видиш, както сам каза. А също и това, че си опитвал да си представиш как би било, ако сме заедно, сякаш си вярвал, че един ден ще се случи... — Съзнаваше, че с последните си думи отиваше твърде далеч, но не отмести поглед, а продължи да се взира изпитателно в очите му.

— Сигурно си права, макар че не си запозната с някои подробности от личния ми живот... — призна той след кратко колебание.

Безстрастно, сякаш описваше нечий чужд живот, Ройс ѝ разказа за проваления си брак с една красавица от хайлайфа на Атланта, която няколко месеца след сватбата заявила, че не възнамерява да ражда деца.

— Предполагам, че се е опасявала децата ни да не станат циркаджии — отбеляза иронично той и продължи някак тъжно: — Просто не можех да не завиждам на Дейвид, че има съпруга, която го обича и иска да има дете от него! Разбира се, това бе благородна завист. Дейвид винаги бе получавал без всякакво усилие всичко, за което аз трябваше да се боря със зъби и нокти. Избягах от къщи, когато бях на четиринадесет години. После съдията постанови да бъда даден в приют. Армията ми осигури издръжка за колежа. За съжаление, средствата бяха недостатъчни и се налагаше да работя допълнително на две места, за да плащам таксите си в университета. Дейвид, а предполагам и останалите от рода Йейтс, никога не са си блъскали главата как да намерят средства за лекциите в колежа, например. Дейвид имаше и теб — най-хубавото, за което един мъж би могъл да мечтае, имаше и Манди. От моя гледна точка, животът му бе съвършен...

— Но той умря... — Едва преглътна буцата, която я задушаваше. — Болестта му бе ужасна, но той се държа храбро до сетния си дъх. Уви, никой не бе в състояние да го спаси! Дори цялото богатство на семейство Йейтс не можеше да му помогне...

— Благодаря ти, че беше така добра да споделиш с мен неща, които спокойно можеше да премълчиш. Може би едва сега разбрах какво е означавал за теб Дейвид. С право или не, завиждах и на двамата ви. За мен вие бяхте символи на всичко, което липсваше в моя живот...

Тя не можеше да не повярва в искреността му, макар да знаеше със сигурност, че Ройс я желае и би предпочел споменът за Дейвид да не се превръща в пречка на отношенията им.

— Струва ми се, че разбирам как се чувстваш, особено след несполучливия си брак — рече тя замислено. — За някои разводът е по-лош и от смърт. Разбираемо е желанието ти да отмъстиш на хората, които несправедливо са те лишили от семейство и възможности. Може би и в нашата връзка виждаш някакъв вид отмъщение...

— Не! — отхвърли той категорично предположението ѝ. — За мен ти си нещо толкова различно и прекрасно, че никога не бих

допуснал да го оскверня, като го сложа на едни везни с бизнеса! Но те желая, желая, и то не само в леглото...

ГЛАВА ОСМА

Аманда не знаеше какво да отговори. Игривите отблясъци на огъня искряха в очите му, изпълнени с нежност и любов, в чиято искреност трудно би могла да се съмнява. Ройс изглежда прие мълчанието ѝ като недоверчивост.

— Помисли, когато те срещнах, дори не знаех името ти! — напомни той, за да разсее съмненията ѝ.

— Така е... — промълви Аманда. Завладя я неудържимо желание да опита вкуса на устните му — бяха тъй примамливо близо до нейните!

Както винаги, Ройс усети колебанието ѝ.

— Може би не знаеш, но миналата година поисках да видя дядо — продължи той в стремежа си да я убеди в искреността си. — Милисът изобщо не ме допусна да прекрача прага. Аманда, дълбоко уважавам чувствата ти към Дейвид и семейството му, но не позволявай лоялността да се превърне в бариера между нас! Боже мой! Защо просто не приемем, че имаме различни мнения по някои делови въпроси? Защо тези съвсем естествени различия трябва да ни разделят?

— О, Ройс, ако знаеш как ми се иска да сме заедно! — неволно се изплъзна спонтанното признание.

Той се взря недоверчиво в очите ѝ. Изглежда не успя да повярва веднага в искреността на тези думи. Бавно притвори очи — същите като на Дейвид, но в тях гореше неукротима страст. Потърси жадно устните ѝ, а силните му ръце се сключиха около тялото ѝ.

— Позволи ми да остана тази нощ с теб! — прошепна той, а горещият му дъх я опари. — Обещавам да си тръгна, преди Манди да се събуди. Моля те, не ме отправяй пак! Желая те и ще ми бъде много трудно да преживея още една раздяла!

Искреността му не пораждаше съмнение. Възбудата на Ройс отекна като мощен ек във всяка нейна клетка.

— Не... Не мога... — заекна колебливо тя. — Не бих направила това, когато дъщеря ми е вкъщи...

— Тогава извикай госпожа Джонсън. Нека остане с Манди тази нощ, а ние ще отидем в моя апартамент! Искам да обсипя с целувки всяка частица от великолепно то ти тяло — толкова, колкото светлинки блещукат в мрака...

Притворила очи, за миг Аманда си представи влудяващите му целувки и потръпна.

— Ройс, моля те, не настоявай... — прошепна, останала без дъх. — Твърде много са нерешените въпроси, а когато си наблизо, просто не съм в състояние да разсъждавам трезво.

Признанието за начина, по който ѝ въздействаше, изглежда го накара да приеме отказа ѝ без горчивина.

— Моя сладка Аманда! — Целуна нежно устните ѝ. — Приемам твоите задръжки заради Манди. Но не ти обещавам нищо повече. Ако се съ согласиш да ми правиш компания край камината...

— Какво? Да прекараме нощта тук?

— Защо не? — Върху устните му заигра дяволитата усмивка. — Не ти ли се е случвало да останеш цяла нощ, свита на кравай върху дивана с този, когото обичаш? — Аманда поклати отрицателно глава и той продължи: — Е, да ти призная честно, и аз не съм! Все едно, решил съм тази нощ да проверя как е. — Протегна ръка и загаси лампата на масичката до дивана.

„Ройс ме обича... Май искаше да каже това... И най-невероятното е, че въпреки всичко, и аз го обичам!“, помисли тя и се сгуши до едрото му тяло. Тази мисъл я опияняваше.

— Бях сигурен, че не си толкова коравосърдечна, та да ме отпратиш за втори път в дъжда! — Топлите му устни докоснаха бузата ѝ. — На твоя пират, Аманда, му трябва подслон в бурята... И жена, която да усмири бесовете в душата му...

Звучеше като истинско предизвикателство. Деловата дама претегли трезво примамливата възможност да усмири пиратското у Ройс Остин и реши, че шансовете ѝ са минимални. Като жена обаче се почувства поласкана и окуражена. Гореше от желание да му докаже, че е способна да се пребори със силите, заплашващи да ги разделят. Отпусна се щастлива в прегръдката му и заспа...

Когато се събуди, минаваше три след полунощ. Разтърка очи и внимателно се измъкна от ръцете на Ройс. Той спеше като къпано дете. Прииска ѝ се да го целуне.

В камината тлееха последните догарящи въглени. В стаята бе хладно. Аманда се изправи неохотно, извади от шкафа още едно одеяло и го метна върху спящия мъж. Ройс въздъхна в съня си, размърда се и обърна глава към нея.

„Колкото и да ми се иска, не мога да остана тук! Ако Манди ни завари, ще се затрудня да отговоря на хилядите ѝ въпроси!“, каза си тя.

— Лека нощ! — прошепна тя и безшумно се отправи към стълбите.

Не се чувстваше достатъчно мъдра, за да прозре какво им готви бъдещето. Кой знае, може би за пръв и за последен път прекарваха толкова дълго време заедно? Господи, защо не можеха да избягат в Гренадините — само двамата, както веднъж ѝ бе предложил Ройс?!

В седем и четвърт Аманда неохотно отвори очи, разбудена от шумни стъпки. Премигна срещу ярките слънчеви лъчи, струящи през прозореца. Засмени, пред нея стояха Ройс и Манди.

— Тази нощ чичо Ройс е спал на нашия диван заради дъжда! — съобщи тържествено момиченцето. Личеше, че е въодушевено от възможността първо да съобщи на майка си вълнуващата новина. — Ние ти приготвихме закуска. Дано обичаш палачинки, защото чичо Ройс не умее да прави друго!

Тя се надигна на възглавницата и придърпа завивката, съзнавайки, че прозрачната нощница едва ли може да скрие съблазнителните извивки на тялото ѝ. Доказваха го дяволитите пламъчета в очите на Ройс, когато се наведе, за да остави подноса в скута ѝ.

— Обожавам палачинки! — усмихна се Аманда, завладяна от неудържимото желание да прегърне в този миг и двамата „готвачи“. — Кой откъсна маргаритките и извади вазичката от бюфета? — попита тя.

— Госпожица Джеймисън би казала, че е колективно дело — отвърна сериозно Манди, а Ройс се ограничи с предизвикателната си пиратска усмивка.

— Намирам, че идеята ви е чудесна, в стила на най-изисканите хотели — пошегува се Аманда. — Едно не мога да си обясня — как не

съм ви чула, докато сте се вихрили в кухнята ми? И защо съм се успала?

— Ами, защото си забравила да включиш алармата на часовника!
— изкиска се доволна дъщеря ѝ.

Аманда заля със сироп палачинките и ги опита. Бяха невероятно вкусни, което само потвърждаваше таланта на Ройс като готвач. Изглежда известно време се беше грижил сам за себе си, мина ѝ през ума.

— Разкошни са! — похвали тя постижението. Лицата на двамата „готвачи“ засияха от задоволство. — Манди, направи място на чичо Ройс да седне на леглото и да опита палачинките.

Макар че преди да донесат подноса в спалнята, Ройс и Манди бяха унищожили доста голямо количество палачинки, двамата с удоволствие се включиха в „закуската за трима“. Слънчевата стая се изпълни със смях и оживление, с онова усещане за непринуденост и близост, което толкова дълго липсваше в живота ѝ.

Изведнъж тя погледна часовника. Вниманието на Ройс и дъщеря ѝ я беше накарало да забрави, че е работен ден и я чакат куп задължения, между които да закара Манди до детската градина. Всъщност преди пет минути трябваше да е потеглила, а още се излежаваше в леглото!

— Аз ще я заведа на детска градина — предложи Ройс, досетил се за безпокойството ѝ. — Манди, ако обичаш, слез във всекидневната и намери ключовете от колата ми, струва ми се, че са на масичката до дивана.

Момиченцето изхвърча от стаята. Ройс се наведе и я целуна по устата.

— Много си красива, когато се събуждаш! — Прошепна той. — Липсваше ми! — Добави и обгърна леко голите ѝ рамене.

Аманда предпочете да не реагира на комплимента, но и не направи нищо, за да се освободи от прегръдката на силните ръце.

— Беше много мило от твоя страна, че си се сетил да приготвиш закуската. Благодаря ти! — каза тя. — Само че, дори да откараш Манди в градината, аз все пак трябва да отида на работа. Затова, ако обичаш...

— Няма да ти преча! — вметна усмихнат Ройс, но не стана от леглото.

— Ще ми е трудно да се измъкна от леглото, докато си тук. Тази нощница...

— Доста е прозрачна. Успях да го забележа. — Неохотно се изправи. — Добре, засега ще те оставя, но ти предлагам сделка. Аз ще откарам Манди, както обещах, и ще се върна. Ако дотогава не си тръгнала за работа, оставаме тук!

— Не те разбирам...

— Какво има за неразбиране? Ще останем тук и ще се любим!

Тя не отговори. С предизвикателна усмивка Ройс напусна спалнята, без да се сбогува. Явно ѝ се налагаше да приеме хвърлената ръкавица. В момента, в който входната врата хлопна, тя излетя като стрела към банята. Ройс и Манди все още бърбеха оживено край колата, а Аманда вече се беше пъхнала под освежителните струи на душа. Ройс не даваше вид, че бърза много — явно бе наясно, че детската градина е само на пет минути път от дома и.

Аманда приключи на две на три с душа, грабна кърпата и като търкаше безмилостно влажната си кожа, се върна в спалнята. Облече първия костюм, който ѝ попадна под ръка. Гримът се сведе до червило и малко руж, а косата ѝ — винаги изрядно прибрана в делова прическа — мина само със сресване. Грабна чантата и хукна към изхода. Забрави даже слънчевите очила, ала реши, че не си струва да губи време заради тях, макар че ярките лъчи щяха да ѝ пречат да шофира.

Тъкмо ровеше в чантата за ключа от колата, когато червената алфа ромео изръмжа и се показа зад завоя. След секунда Ройс се измъкна от автомобила и едрото му тяло ѝ препречи пътя.

— Още не си тръгнала за работа! Мисля, че спечелих! Моля те, нека да се върнем у вас! — Поглъщаше я с поглед. — Трябва само да се обадиш на две-три места... Първо — в компанията, за да ги уведомиш, че днес ти се налага да отсъстваш. После ще кажеш на госпожа Джонсън, че има почивен ден, защото следобед ще бъдеш вкъщи...

— Ще бъда вкъщи? — повтори колебливо тя.

— Да. — Ройс пристъпи крачка и я прегърна. — Нека забравим всички задръжки и предразсъдъци, обич моя! Нека сега не мислим за нищо друго, освен за нашата любов!

Времето сякаш внезапно забави своя ход. От цъфналия олеандър долиташе монотонното жужене на пчелите, а слънцето обливаше със

злато пищната зеленина. Някъде наблизо се обади присмехульник. Откъм крайбрежната алея се надигна лек ветрец и като палавник разроши непокорния кичур на челото на Ройс.

Аманда имаше усещането, че не диша. Ако сега тръгнеше с него, това можеше да се окаже повратна стъпка в живота ѝ. Начало на нещо безценно и дълбоко, което би оставило неизлечима рана в душата ѝ, ако различия и неумолими обстоятелства един ден ги принудеха да се разделят.

Тя мълчеше, приковала поглед в прекрасните очи на Ройс. „Знам, че твърде много неща ни пречат, хубавице моя!“, говореха безмълвно те. „Готов съм да приема даже твоя отказ. Моля те единствено да бъдеш честна и да ми кажеш, че също ме желаеш!“

„Нима не знаеш, че копнея за теб, за страстните целувки, за опияняващите ласки, способни да разпалят в мен бушуваща възбуда, чиито пламъци само ти си в състояние да угасиш?“, се четеше в нейния поглед.

Навярно бе възможно да загърбят онова, което ги разделяше, и да се отдадат на чувствата, които неудържимо ги привличаха един към друг. Аманда съзнаваше какво означаваше тази стъпка. Трябваше да се прости с работата си, да отреже мостовете, свързващи я с единствените близки хора на този свят. Цената бе твърде висока, но тя бе готова да я плати. Бе живо същество и не можеше вечно да живее със спомена за един мъртвец.

— Ще бъда откровена — изрече тихо и непоколебимо. — След онази първа вечер копнея за твоите обятията!

— Наистина ли? — Ройс бе замрял, сякаш не можеше да повярва на ушите си. — Ако е така...

— Така е! — Той протегна ръка и преплете пръсти с нейните. Могъщите флуиди на покоряващата страст я разтърсиха цялата. — Ела, да не се бавим! — промълви с дрезгав глас.

Тя се обади в компанията, после съобщи на госпожа Джонсън, че може да си вземе почивен ден. Прегърнати, двамата изкачиха стълбите и влязоха в спалнята, окъпана от ярките лъчи на пролетното слънце. Аманда нямаше желание да пуска щорите. Искаше да се отдаде на своя пленителен „пират“ без задръжки и без фалшива свенливост.

— Съблечи ме! — Гласът му бе приканващ и настойчив. — Покажи, че ме желаеш!

Аманда протегна ръце към ризата му. Топлите вълни на предвкушаното удоволствие се понесоха стремително по тялото ѝ. С нетърпеливо движение Ройс ѝ помогна да го освободи от ризата. Пръстите ѝ докоснаха изваяните му гърди и тя изстена тихо, опиянена от наслада.

— Сега колана! — Ройс хвана ръката ѝ и я плъзна по-надолу.

Трескавите, станали внезапно непохватни, пръсти на Аманда се справиха с катарамата, после с ципа. След секунда панталонът и слиповете се свлякоха на пода.

— А сега аз ще те съблека, любима...

Тя опря длани на раменете му, докато той разкопчаваше копринената блуза. Вещите му пръсти за миг освободиха гърдите ѝ от сутиена. Той се наведе и потърси с устни втвърдените ѝ от желание зърна.

— Ройс! О, господи! — Разтърсена от неудържима страст, Аманда зарови пръсти в гъстата му коса. — Ако знаеше какво изпитвам...

— Не е толкова трудно да си го представя, защото ме влудяваш с вълшебното си тяло!

С преднамерено бавни движения свали полата ѝ, после дантелените бикини и я пренесе до леглото. Всякакви съмнения, задръжки, ако все още съществуваха, се изпариха като утринна роса. Аманда не искаше, не можеше да чака! Дива страст бушуваше във всяка клетка на младото ѝ тяло. И само този мъж бе в състояние да я утоли!

— Ройс, моля те, не се бави! Ще полудея! — простена тя задъхано.

Той обаче искаше да удължи онази умопомрачителна възбуда, предхождаща сливането на телата. Някак неохотно се премести между бедрата ѝ и преди да проникне в нея, прошепна задъхано:

— Искam още много, много пъти да те даря с вълшебната наслада на споделената любов! Часовете са пред нас и аз ти обещавам да утолим изгарящата ни страст...

Чувството за съвършената хармония на две тела и две души, които си принадлежат взаимно, защото така е предопределено от съдбата, ги понесе неудържимо към висините на райското блаженство. С възторжен вик почти едновременно приветстваха върха.

— Господ да ми е на помощ! Обичам те, Аманда! — прошепна Ройс, когато най-последно беше в състояние да говори. — Сигурно ще умра, ако отново решиш да ме отпратиш! Ти си част от мен, ти си моето сърце... Дъхът ми...

— Никога вече не бих позволила да си тръгнеш! Мисля, че го знаеш! — Сгуши се в обятията му. — Обичам те, Ройс!

Към два часа автобусът докара Манди от детската градина. Хлапето замръзна на място от изненада, когато завари майка си да мие чиниите от закуската, а чичо Ройс да се върти с отвертка в ръка около вратичката на шкафа, която отдавна се нуждаеше от поправка.

— Хей, чичо Ройс, ти още си тук! — заподскача край него Манди. — И мама... Днес да не е празник?

— Разбира се, че днес е празник! Поне за възрастните... — Той погледна нежно Аманда. — Котенце, ще подържиш ли тези клещи за минутка? — Обърна се към детето. — След малко свършвам. Ако искаш, после ще се поразходим и ще наберем пащърнак за пая.

„Сякаш отново имам истинско семейство!“, каза си преливаща от щастие Аманда, когато тримата се събраха край масата за късен обяд. Как ѝ се искаше да изживее живота, отреден ѝ съдбата с тези, които я обичаха и които тя обичаше! Рязкото извъняване на телефона прекъсна мислите ѝ.

Обаждаше се Джеръми.

— Надявам се, че си по-добре — каза той. Гласът му бе напрегнат и тревожен. — Артър старши отново получи удар. Откараха го в болницата. Струва ми се, че този път ще е фатално...

Аманда остави слушалката. Застана до стола на Ройс и хвана ръката му.

— Дядо ти е зле. Откарали са го в болницата. Навярно няма да го бъде. По-добре да тръгваме.

— Аз ще те закарам — предложи той с равен глас, макар че трудно можеше да скрие вълнението си.

Обясниха внимателно на Манди какво е станало и я оставиха в дома на Джеръми и Рони. Всеки погълнат от мислите си, до болницата не размениха и дума.

— Ела с мен покани го Аманда, когато Ройс паркира пред болницата. Отказът му не я изненада особено. — Мислех, че искаш да видиш дядо си. Нали ми каза, че миналата година...

— Зная какво съм казал! — Тонът му подсказваше, че е излишно тя да настоява. — Не съм сигурен обаче, че той би искал да го видя точно сега. Мисля, че е твърде късно... — добави малко по-меко. — Ще те изчакам тук.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Ройс се облегна и запали цигара. Стиснатите устни и непроницаемостта му лице сякаш искаха да ѝ внушат, че няма да допусне тази история да го извади от равновесие. Очевидно отношението на Милисънт, на Артър и на останалите го беше наранило по-дълбоко, отколкото Аманда предполагаше. Нищо чудно, че смяташе за твърде закъсняла срещата с дядо си. Все по-разбираемо започваше да става и упорството, с което преследваше целите си като бизнесмен. Този човек не би склонил да отстъпи и сантиметър в сблъсъка с „Йейтс-Сънланд“!

— Постъпи, както сметнеш за добре, скъпи! — Стисна приятелски ръката му и слезе от колата. — Ще видя какво става с дядо ти и ще се върна. Ако все пак решиш да промениш намеренията си, той е в четвърта стая в западното крило на болницата.

В чакалнята до асансьора вече се бяха събрали Джеръми, Рони, Милисънт и Артър и техният четиридесет годишен син Скип. Когато Аманда влезе, Милисънт стоеше до прозореца. Обърна се, изглежда я злобно и дори не ѝ кимна с глава.

„Видяла ни е. Сигурно е бясна от това“, реши Аманда.

Джеръми се приближи до нея и я прегърна.

— Как е Ей Ю? — попита тя.

— Зле. Лекарят предупреди, че едва ли ще преживее нощта.

Когато Аманда и Дейвид сключиха брак, старецът — стожер на „Йейтс-Сънланд“ — вече имаше и сериозни проблеми със сърцето. Животът му бе станал истинско бреме и Аманда се надяваше поне смъртта му да е лека.

— Ройс е в колата на паркинга — каза тя на Джеръми.

— Опитвах да го убедя да се качи, но той отказа. Мислех, че сега, когато дядо му умира...

— Слава богу, че е отказал! — прекъсна я Милисънт. Думите ѝ изплюяха като камшик.

Аманда се стъписа. Ярост бе изкривила чертите на лицето на възрастната жена.

— Видях те, че слизаш от колата на онзи тип! — изсъска тя.

— Предполагам, че говориш за Ройс — отвърна спокойно Аманда. — Мисля, че това изобщо не те засяга!

— Как смееш да ми държиш такъв език?! — Милисът се задъхваше от гняв. — Преди да се омъжиш за Дейвид, ти беше кръгла нула! А сега си вицепрезидент на банка, която принадлежи на неговото семейство. Ето как се отплащаш за щедростта! Дейвид ще се обърне в гроба, ако можеше отнякъде да види как заговорничиш с онази отрепка!

— Лельо Мили, моля те! — намеси се Рони, опитвайки се да предотврати скандала.

— Нека всички чуят какво мисля! — изкрещя позеленялата от яд Милисът. — Ройс Остин е син на циркаджия и пияница и на една глупачка, която разби сърцето на баща си. Дошъл е тук, за да унищожи семейната компания. А тя... тя му помага... ТЯ е съучастничка на нашия враг!

Аманда имаше желание да се нахвърли върху Милисът, ако не за друго, поне да се защити срещу безпочвените обвинения, но все пак се овладя. Не искаше да всява разкол в семейството. Преди обаче да измисли какво да отговори, Джеръми се впусна в нейна защита:

— Не е честно, Милисът, и ти го знаеш не по-зле от мен! Които и да са приятелите ѝ в личния живот, Аманда винаги е била лоялна към компанията. Чичо Артър ще го потвърди. Съмнявам се, че ти би повторила пред него тези думи.

Прямотата му очевидно обузда яростта на възрастната дама. Тя го изглежда кисело, ала предпочете да замълчи.

— Освен това — продължи по-меко Джеръми, — не вярвам Остин да се опитва да измъкне от Аманда сведения за компанията. Каквото и да е неговият произход или целите му в бизнеса, той е почтен човек!

Окуражена от поддръжката на Джеръми, Аманда реши, че е време да се намеси:

— Въпреки че сме на противоположни мнения за политиката на компанията, това не ни пречи с Ройс да бъдем приятели. — Погледът ѝ дори не трепна. — Когато Джеръми се обади по телефона, Ройс ми

беше на гости и любезно ми предложи да ме докара до болницата! Така че, ако обичаш, имай добрината да не го плюеш в мое присъствие!

Несвикнала да ѝ противоречат, Милисът изглежда изпадна в шок. Без да каже дума, изхвърча навън, последвана от Скип, който най-вероятно щеше да се отбие до тоалетната и да надигне плоското шише с уиски, с което никога не се разделяше.

„Дали пък Скип не е причината за непримиримостта на Милисът към Ройс?“, ненадейно хрумна на Аманда. Скип не даваше пукната пара за „Йейтс-Сънланд“ и едва ли тази вечер щеше да е тук, ако майка му не го бе взела със себе си. Любимите му занимания бяха да проиграва на комар парите на баща си и да се напива до припадък. Ройс беше извън играта — засега. След като Дейвид умря, Скип оставаше единственият пряк наследник от мъжки пол. Ако Ройс спечелеше отново благоволенieto на рода, той се превръщаше в истинска заплаха за сина на Милисът, на когото тя възлагаше големи надежди.

— Не ѝ обръщай внимание! — Рони я прегърна приятелски и я дръпна към дивана. — Знаеш, че си е такава!

Аманда сви рамене. Артър едва ли би пригласял особено охотно на жена си, поне докато въпросът с пълномощията оставаше висящ. Но пък и не би могла да го вини, ако не погледнеше с добро око на връзката ѝ с „враг номер едно“ на компанията.

— Не ми се иска да създавам допълнителни проблеми в семейството — сподели тя. — Особено сега.

— Не смятам, че ги създаваш — отвърна Рони. — Трябва да призная обаче, че леля Мили има известни основания да се бои от връзката ти с Ройс — добави, за изненада на Аманда. — Предполагам, че причината за непреклонното ѝ отношение към Ройс и майка му е същата, поради която Милисът никога не е харесвала особено и Джеръми.

— Кого, мен ли? — Джеръми я изгледа недоверчиво.

— И каква е причината? — попита Аманда.

— Когато се сгодихме с Джеръми, тя се опита да го злепостави пред семейството. Винаги съм мислила, че се бои той да не заеме мястото, което тя планира за скъпоценния си Скип.

Думите ѝ се врязаха в съзнанието на Аманда — те бяха потвърждение на внезапно хрумналата ѝ мисъл. След малко в чакалнята се появи Артър с мрачна физиономия. Съобщи, че състоянието на баща му е непроменено. Милисът предпочете да му спести информацията за връзката на Аманда с Ройс. Очевидно изчакваше подходящ момент, когато Джеръми нямаше да е наоколо и не би могъл да подкрепи Аманда. Очертаваше се грандиозно представление с лайтмотив „човешката неблагодарност и измяна“.

Аманда реши да слезе долу и да поговори с Ройс. Когато я видя, той слезе от колата и протегна ръце към нея.

Беше сигурна, че отмъстителната Милисът ги наблюдава през прозореца, ала се притисна в обятията му.

— Няма нищо ново — каза тя. — Нощта ще бъде дълга. Можеш да се прибереш вкъщи.

— Това ли искаш, скъпа? — Ройс се намръщи.

— Не, разбира се! Искам да дойдеш с мен!

— Не мога! — поклати упорито глава. — Но ще те чакам тук.

В два часа след полунощ основоположникът на „Йейтс-Сънланд“, дядото на Ройс и Дейвид, издъхна. Край смъртния му одър остана до последно синът му Артър.

Доколкото Аманда успя да забележи, вестта не предизвика ничии сълзи. Артър седеше мълчаливо с печално лице, ала в стоманените му очи се четеше решителност. Надянала маската на мрачно задоволство, Милисът мина край Аманда като край стена и отиде да събуди заспалия си син. Джеръми и Рони изглеждаха ужасно изтощени, ала по нищо не личеше, че преживяват особено смъртта на Ей Ю Йейтс. Старецът беше особняк и даже преди да заболее, не проявеше интерес към младото семейство.

Аманда като че ли бе единствената, която за малко не се разплака. Причината не бе някаква особена привързаност към стареца, а незарасналата рана от смъртта на Дейвид. За своя изненада установи, че споменът за първи път не я накара да търси утеха в уединението. Поиска да се облегне на нечие рамо. На рамото на Ройс... Побърза да поднесе съболезнованията си на Артър и слезе на паркинга. Ройс бе

заспал в колата. Изглеждаше като безпомощно дете. Тя го събуди и съобщи за смъртта на дядо му. Стори ѝ се, че забеляза влага в очите му.

— Съжалявам, скъпи! — промърмори тя и го прегърна.

— Може ли да тъгуваш за някого, когото не познаваш? — поклати тъжно глава той.

Ройс прекара втора нощ на дивана във всекидневната на Аманда. На сутринта малко неочаквано съобщи, че му се налага да замине до Атланта във връзка с неотложни делови въпроси. Щеше да отсъства два дни.

— Ще бъда тук за погребението — каза той на сбогуване. — Не могат да ми забранят да съм до теб, ако ти е нужна подкрепата ми!

— Ще те чакам! И много ще ми липсваш! — подчерта тя.

Докато Ройс отсъстваше, Аманда си взе почивен ден. Най-сетне намери сили да събере дрехите на Дейвид и да ги предаде на благотворителна организация. После започна да опакова грижливо личните му вещи, за да ги прибере на тавана. Почти привършваше, когато влезе Манди.

— Какво правиш, мамо? — попита учудено детето.

— Прибирам вещите на твоя татко — отвърна тя. Надяваше се вълнението ѝ да е останало незабелязано.

Манди беше много малка, когато Дейвид почина, но Аманда често ѝ говореше за него. Двете обичаха да разглеждат негови снимки.

— Той никога ли няма да се върне? — попита момиченцето със сериозно изражение.

— Не, миличко, няма да се върне. — Привлече дъщеря си в скута и я притисна до гърдите си. — Ти имаше прекрасен татко, Манди, който много те обичаше. Искам винаги да помниш това!

Същия следобед се обади Артър и я уведоми, че е завел дело с иск съдът да потвърди, че регистрацията на кандидатурите за управителния съвет трябва да стане в тридесетдневен срок. Освен това беше обявил нова дата за свикване на общо събрание на акционерите точно след тридесет дни, което естествено означаваше, че Ройс отново няма да се вмести в срока.

Когато на следващата сутрин Ройс се появи в дома ѝ, Аманда реши да не му съобщава веднага новините. Манди се втурна радостна към него и веднага му възложи задачата да поправи развалената ѝ кукла. Не се отдели от него за секунда, чак докато майка ѝ не я сложи

да спи. Едва тогава Аманда имаше възможност да съобщи на Ройс за намеренията на Артър.

— И без това утре щеше да разбереш. Исках обаче сам да решиш дали при тези обстоятелства ще ме придружиш на погребението.

— Не мислиш, че те обвинявам за номерата на Артър, нали?

Ройс остави чашата си и я притегли в обятията си, ала не опита да прикрие раздразнението си. Дори не скри от нея, че възнамерява съвсем скоро да свика паралелно събрание. Ако успееше да получи пълномощия от повече от петдесет процента от акционерите и да избере нов управителен съвет, Аманда не се съмняваше, че след това щеше да заведе дело, за да оспори легитимността на съществуващия, и по всяка вероятност да го спечели.

На следващата сутрин трябваше да се приготвят за погребението. Застанала пред огледалото, Аманда изчетка несъществуващите пращинки от черния си костюм. Опитваше се да не мисли за последствията, когато битката за пълномощията приключеше. Макар че двамата прекараха нощта в нейното легло, Ройс предпочете да не говори за бъдещето на връзката им. Като че ли всичко стана бързо, прекалено бързо...

В този момент Манди влезе в спалнята, облечена с тъмносиньо моряшко костюмче. Държеше плюшеното си мече. Беше му махнала червената кордела.

— Чичо Ройс каза, че така е по-добре — обясни тя.

— Чичо Ройс е прав, съкровище — отвърна Аманда и я помилва по русокосата главичка.

В църквата и на гробището Ройс се превърна в център на вниманието на близки и роднини. Оглеждаха го със зле прикрито любопитство, но това като че ли въобще не го засягаше. Облечен в тъмносив костюм и с тъмна връзка той стоеше с каменно изражение. Дори за секунда не показва, че тъгува за дядо си.

След погребението трябваше да отидат в дома на Артър. Аманда остана изненадана, когато той без колебание се съгласи да я придружи, макар да знаеше, че отново ще се превърне в прицел на семейното неодобрение. Навярно възможността да види къщата, в която майка му се бе родила и израснала, събуди любопитството му.

— Старинна къща... — беше единствената забележка, която благоволи да направи, когато паркира колата пред внушителната

викторианска сграда.

В преддверието Манди се отскубна от ръката на Аманда и хукна при братовчедите си. Посрещна ги обичайната за този род събирания обстановка — близки и роднини с привидно опечалени физиономии разменяха последни клюки, та даже и шеги. Младите, принудени прекалено дълго да пазят добро поведение, хапвала сладкиши, а после се измъкваха на моравата пред къщата.

Артур кимна едва-едва на Аманда и измърмори:

— Много мило от твоя страна, че дойде. — Изобщо не благоволи да поздрави Ройс или да го представи на останалите.

С вид на оскърбена аристократка Милисънт дори не си направи труд да ги погледне, така че Аманда не би могла да кори за нещо Ройс, когато поиска разрешението ѝ да излезе навън за една цигара. Тя намери сили да остане с гостите около час, ала накрая се измъкна през задната врата и се упъти към тенискорта, откъдето се носеха звънливи детски гласове.

Ройс учеше Манди да кара велосипед с две колела. Сцената бе трогателна. Аманда застана зад бараката до корта и известно време просто ги наблюдаваше.

— Точно така, миличкото ми! Върти педалите като че ли караш малкото си колело. Не се бой, няма да те оставя да паднеш! — насърчаваше я Ройс.

Сбърчила челце, Манди стриктно спазваше наставленията на чичо си. Личеше, че му се доверява безрезервно. В един момент Ройс вдигна поглед и забеляза Аманда. Тя му махна с ръка. Той мигновено спря, прошепна нещо на ушенцето на момиченцето и тръгна към майка му. Прегърна я през рамо. Усещаше, че след тягостния ден ще приеме с благодарност нежността му. Известно време останаха така, загледани в Манди.

— Мисля, че точно това ти е липсвало като дете... Не греша, нали? — попита замислена Аманда.

Ройс кимна.

— Разбирам привързаността ти към това семейство — промълви. — Благодаря на Бога, че Манди има онова, от което бях лишен като дете...

Аманда се обърна. Изглежда го озадачена. Отново говореше за Манди, сякаш съдбата ѝ го вълнуваше много повече, отколкото бе

нормално за един чичо. Трябваше да го накара да й каже всичко, макар че истината като че ли я плашеше.

— Говориш за дъщеря ми почти като баща — започна тя. — Струва ми се, че интересът ти предхожда нашето запознанство...

— Така ли мислиш?

— Да. — Аманда не трепна. — И това е нещо, което ме озадачава. Не го разбирам!

— Натискай здраво педалите, когато потегляш! — извика той на Манди. — И внимавай да не си ожулиш коленете.

— Ройс, чакам да ми отговориш. Смятам, че имам право да узная истината!

— Може би... — Погледна я усмихнат, ала тя бе сигурна, че усмивката му е само начин да скрие вълнението си. — Само че аз се заклех да я отнеса в гроба.

— Понякога има обстоятелства, които карат човек да не удържи дадената дума. Ако искаш да сме заедно, не бива да имаме тайни един от друг!

Ройс отново забави отговора. Не откъсваше очи от Манди, която с помощта на братовчедите си се бореше с педалите.

— Сигурно е така... — най-сетне проговори той. — Обстоятелствата наистина се промениха. Не съм сигурен обаче дали тази истина ще укрепи връзката ни, или ще ни раздели...

— Ройс, аз те обичам! — Обърна се с лице към него и го хвана за ръцете. — Реших да не се съобразявам със семейство Йейтс, за да ти го докажа. Не мисля, че истината може да ни раздели!

— Много ми се иска да се окажеш права! Иначе не бих си го простил до сетния дъх! Аманда, истината е, че знам, че Манди не е дъщеря на Дейвид. Нещо повече, знам кой е баща й...

Тя усети, че настръхва. Беше почти сигурна какво ще чуе, но въпреки това попита:

— Кой ти каза? Дейвид ли?

— Не беше нужно. Аз съм този, към когото се обърна, когато е разбрал, че не може да има деца. Аз съм този, който се съгласи да му помогне. Причината, поради която се интересувам от Манди повече от обичайното, е, че тя е моя дъщеря!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Аманда се олюля, сякаш внезапно земята под краката ѝ се изплъзна. Ройс протегна ръце да я подкрепи, но тя инстинктивно се отдръпна. Трябваше ѝ време да осмисли чутото и да възстанови вътрешното си равновесие.

За съжаление, мозъкът ѝ изглежда бе блокирал. Продължаваше да се взира в Ройс така, като че ли го виждаше за първи път. Здравият разум отказваше да възприеме факта, че когато се срещнаха за първи път в дъждовния следобед, вече са били свързани от съдбата в най-съкровено, най-личното от всички човешки актове — създаването на живот.

— Не знаех как бих могъл да го кажа по друг начин, освен направо... — Красивото му лице сякаш неочаквано се състари. Мъка и съжаление изкривиха чертите му. — Бог ми е свидетел колко често съм мислил за това!

В другия край на тенискорта Манди продължаваше да се бори с колелото с непоколебима решителност, достойна за самия Ройс.

„Не, не може да е истина!“ — упорстваше мислено Аманда. Разбира се, че беше истина! Тя инстинктивно я усещаше от самото начало. Манди не беше наследила от нея, нито от Дейвид тези невероятни очи и подкупващата си победоносна усмивка.

— Когато разбрах, че ще ми се наложи да прекарам известно време в Тампа, реших, че трябва да видя Манди — продължи Ройс. — Даже да не те бях срещнал по време на празничното шествие, щях да намеря начин да го сторя. Не възнамерявах да се намесвам в живота ви. Щях да се оттегля. Но не предвидих, че ще се влюбя в теб! Обичам теб, обичам и Манди не само защото е плът от моята плът, а и заради това, че е прекрасно, мило, невероятно малко същество. Повярвай ми, седмиците откакто се познаваме, се превърнаха в ад, разкъсвах се между любовта и мъчителните терзания!

Аманда все още не можеше да се отърси от вцепенението. Лицето ѝ бе сгърчено от шока, макар че вътрешната ѝ нагласа да се

справя с ударите на съдбата постепенно започваше да надделява. В този момент Манди ги погледна и като че ли усети, че нещо не е наред. Заряза колелото и хукна към тях.

— Мамичко, какво е станало? — попита тревожно и я хвана за ръката.

— Нищо, пиленцето ми! Трябва да поговорим с чичо Ройс, това е всичко. Моля ти се да останеш тук. Поиграй си с братовчедите, докато се върнем. Ако искаш нещо, помоли леля Рони.

— Добре... — Манди премести колебливо поглед към Ройс. Личеше, че не е напълно убедена, че всичко е наред.

— Не се тревожи за нищо, съкровище! — Ройс приклепна и стисна приятелски ръчичката ѝ. — С мама трябва да обсъдим някои скучни въпроси, които занимават възрастните. Защо не покараш още малко колелото? Ще получиш четвърт долар, ако поне за пет секунди запазиш равновесие!

Примамено от обещаната награда, момиченцето се упъти към колелото. Ройс хвана ръката на Аманда и двамата прекосиха моравата. Заобиколиха терасата и къщата, пълна с куп недоброжелателни роднини, и се озоваха при колата.

— Недалеч оттук има рибарски пристан, където никой няма да ни обърне внимание — изрече Аманда с равен глас, след като се качиха в колата.

Облегнати на перилата на паянтовия дървен пристан, неколцина рибари дремеха с въдица в ръка. Никой не благоволи да ги погледне, когато минаха край тях. Ройс и Аманда застанаха в края на пристана един до друг, без да се докосват, зареяли поглед в хоризонта. Аманда първа наруши мълчанието:

— Подозирах истината от самото начало, ала се боях да го призная дори пред себе си. Разбира се — същите очи, същата усмивка... Това, че двамата се сприятелихте толкова бързо...

В очите му блесна надежда. Протегна ръце и я улови за рамената.

— Погледни ме, скъпа! Разбирам те напълно. Разбирам, че си шокирана! Днес беше най-неподходящият ден да ти кажа истината. Все едно станалото не може да се върне назад. Затова ще продължа, повече не мога да крия нищо! Аманда, искам да се оженим, искам и де

юре да съм баща на Манди, да изживеем заедно живота, който — убеден съм — ни е предопределен от съдбата!

Нещо я възпираше от отговор. Надникна дълбоко в сърцето си, ала не можеше със сигурност да каже каква е причината. По-скоро бе свързана с Манди и с Дейвид...

— Прости ми, Ройс, но всичко е толкова ненадейно — прошепна накрая. — Няма да крия, мислила съм за възможността да се оженим. Трябва ми малко време... Искam да узная точно какво се е случило тогава...

— Разбира се, че трябва да узнаеш всичко! — Притиснал буза в косата ѝ, започна своя разказ. При едно от посещенията си в Атланта, Дейвид успял да го убеди да му помогне като донор. — Отначало сметнах, че се шегува — спомни си той. — Дори не знаех как да реагирам, когато се уверих, че говори сериозно. Казах му, че навярно нямам вкус към нещо толкова нестандартно.

Аманда го слушаше замислено.

— Какво те накара да промениш решението си? — попита тя.

— Не зная... Предполагам искреността му. Съвсем логичен ми се стори аргументът му, че след като е решил да го направи, по-добре е донорът да е от семейство Йейтс. „Нали ги знаеш какви са“, каза тогава Дейвид. „От тяхната закостенялост на човек му се повдига! Ако един ден случайно узнаят какво е станало и аз не съм насреща, за да се преборя с тях, те биха се опитали да лишат детето ми от наследство. А така, никой никога не би могъл да предположи какво е станало...“

Аманда бе затворила очи.

— Продължавай — помоли тихо тя.

— Когато Дейвид разбра, че се колебае, каза, че по този начин ще се върна в семейството, дори то да не ме иска. Предполагам, че именно това ме е накарало да приема. Той обеща, че всичко ще бъде съвсем дискретно чрез една от уважаваните клиники в Атланта. Освен това детето никога нямаше да узнае моята самоличност...

А какво щеше да стане сега? Аманда обаче не зададе гласно въпроса, макар отговорът на него да бе същността на проблема. Дейвид бе пожелал Манди да не научи истината. В такъв случай, как би следвало да постъпи? Ройс отново безпогрешно долови съмненията и колебанията ѝ.

— В крайна сметка онова, което Дейвид искаше от мен, бе толкова малко — продължи той с равен глас. — Един час в клиниката... И възможност да дам живот на дете, от което бях лишен в брака си. Не можех да откажа!

— Когато това се случи, бракът ти вече не вървеше, така ли? — попита тихо тя.

Ройс кимна.

— Чувствах се ужасно потиснат и често мислех за теб. Задавах си въпроса как ли изглеждаш с моето бебе в утробата...

„Бебето на Дейвид“, поправи го наум Аманда. Ето че най-сетне стигаха до сърцевината на въпроса. „Не искам Манди да престане да се чувства негова дъщеря, без значение какво ще е бъдещето ми с Ройс.“

И все пак някаква дълбока, чисто женска тръпка разтърси душата ѝ при мисълта, че е имала дете от Ройс дълго време, преди да го срещне...

— Няма да се правя на светец. След развода, разбира се, не съм живял като отшелник, но винаги съм те смятал за изключителна жена, при все че никога не те бях виждал. Често си представях, че се любим...

Тя потрепери, но не от студ. Ройс я притисна по-плътено към себе си.

— Онази вечер, когато седяхме край камината, ми каза, че Дейвид ти е показвал мои снимки — припомни му Аманда.

Той измъкна портфейла от джоба си и извади поизбеляла снимка. Беше правена на плажа в Сънибел. Дейвид бе снимал Аманда с десетмесечната им дъщеря. Аманда носеше широкопола сламена шапка и слънчевите очила. Със сигурност можеше да се твърди, че Ройс не би могъл да я разпознае на тази снимка. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато обърна снимката и прочете посвещението, написано от Дейвид: „Благодаря ти за Манди“. Преглътна сълзите и потърси очите на Ройс.

— Дейвид... Наистина е мислел това! — прошепна тя задавено. — Особено когато разбра за неизлечимата си болест. „Тя е моето безсмъртие, Аманда“, казваше ми често, когато краят му наближи. „Аз няма да съм тук, но тя ще продължава да яде сандвичи с фъстъчено масло и да се възхищава на залезите...“

— Щастлив съм, че Манди му е помогнала да приеме по-леко смъртта. — Помилва я нежно по косата. — Но ние с теб сме живи, Аманда! А Манди е още малка и има нужда от баща. Мисля, че съм й нужен не по-малко, отколкото ти като майка!

„Господи, не разбираш ли, че никога няма да позволя да й разкриеш истината?“, искаше й се да изкрещи в лицето му. Красивите му очи изглеждаха ужасно тъжни.

— Не ще отнема нищо, което принадлежи на Дейвид — настоя той. — Искам да имам право да обичам Манди. Мисля, че и тя има право на това! — И понеже Аманда мълчеше, продължи: — Има още нещо, което не съм ти казал. — Ройс сякаш се чувстваше задължен да се изповяда. — Може би около шест месеца преди смъртта си, Дейвид ме посети. Беше много блед, отслабнал, косата му започваше да капе. Дотогава не знаех за болестта му. Бях шокиран. Никога не ще забравя очите му — в тях гореше решителност, каквато не бях забелязвал в характера му. Дейвид ми каза, че е дошъл с една молба. „Не ми остава много време. Искам да те помоля да се погрижиш за Манди, ако някога се наложи“, бяха думите му.

— Мислиш, че е решил да ти повери благополучието на Манди, защото си й дал живот? — попита замислено Аманда.

— Не зная, може би... Не, не твърдя, че е поискал да заема неговото място, ако това имаш предвид. Предполагам, че е мислел за финансовото й обезпечаване...

Тя го погледна изумена.

— Да не се опитваш да ме убедиш, че водиш война с „Йейтс-Сънланд“ заради интересите на Манди?

— Манди наистина беше една от причините, които ме накараха по-отблизо да следя дейността на компанията. Обаче няма да се мъча да те убеждавам, че подбудите ми са толкова чисти. Все едно няма да повярваш!

Аманда не реагира. Дълго време никой не проговори.

Накрая Ройс повдигна брадичката й и я накара да го погледне в очите — за първи път те не криеха тайни.

— Искам да се омъжиш за мен! — каза тихо. — Искам да бъдем едно семейство. Разбрах го първата нощ, през която бяхме заедно, и още тогава реших да те помоля... Веднага щом приключеше спора за пълномощията... Сега обаче разбирам, че не мога да чакам повече!

Въпреки сложния етичен проблем, който ѝ предстоеше да решава, тя копнееше за този брак. „Обичам го! Обичам черната като катран коса, пленителната му усмивка! Острия ум, куража да превъзмогне миналото и да се изкачи на върха... Знам, че ако го бях срещнала по-рано, Дейвид нямаше да има шанс...”

И все пак, все пак... Не можеше да не се съгласи с Ройс, че е нужен на Манди. Ала мисълта, че би могъл да заеме мястото на Дейвид в съзнанието на малкото дете, я разстройваше. Просто образът на Дейвид, споменът за него постепенно щяха да избледнеят, а тя не искаше, не може да допусне това!

Аманда се надигна и целуна Ройс по бузата.

— Сега не съм готова да ти отговоря... Но трябва да ми вярваш, че те обичам! И че с цялото си сърце желая да стана твоя съпруга!

— След всичко, което узна днес?

Тя сложи пръст на устните му.

— Да, след всичко това. Но сега не мога да ти отговоря. Трябва ми време да помисля, да свикна... Хайде да си тръгваме. Ще вземем Манди, а после искам да се прибера вкъщи!

Умълчани, тръгнаха към колата. След малко бяха пред дома на Артър, но Ройс предпочете да изчака в колата. Аманда намери дъщеря си и я изпрати при него. Възпитанието налагаше да се сбогува с Артър. Потърси го, ала срещна Милисът.

— Видях те, когато се измъкна с онзи тип! — изсъска злобно тя. Личеше, че е пийнала. Цял следобед се беше наливала с водка и мартини. — Какво ти става? Не можа ли да изчакаш поне до вечерта и тогава да се въргаляш с него? Доста си приличате с неговата майка — имате голяма слабост към циркаджиите!

Слава богу, че наблизко нямаше никой. Аманда с мъка се въздържа да не ѝ удари плесница. Без да каже дума, се обърна и се отправи към изхода.

— Единственото почтено нещо, което би могла да сториш, е да подадеш оставка! — догони я гласът на Милисът. — В интерес на семейството е да оставиш Артър да гласува от името на Манди!

Тези думи къртяха в съзнанието ѝ през целия път до дома. Не можеше да се отърве от натрапчивата мисъл, че може би атаката на Милисът отразява отношението и на други членове на семейството, чието мнение тя уважаваше.

„Няма път назад!“, каза си тя. Обичаше Ройс и с готовност би изгорила мостовите между себе си и семейство Йейтс, ако ставаше въпрос единствено за нея. Но бе длъжна да мисли за Манди и да защитава интересите ѝ.

Вкъщи не се наложи да убеждава Манди да си легне рано — момиченцето почти заспа в ръцете ѝ. Ройс не пожела да се качи в стаята на дъщеря ѝ. Несъмнено се досещаше, че тази сцена би подложила на изпитание емоционално изтощената Аманда. Той си наля уиски и седна на дивана.

Тя не се забави много. Когато влезе във всекидневната, Ройс протегна ръце и Аманда без колебание се сгуши в обятията му. Дълго останаха така. Крепеше ги някаква надежда, че накрая всичко ще се уреди. Препятствията бяха многобройни, ала щяха да ги преодолеят заедно. Усилията на Милисът и Артър да ги разделят им даваха кураж да се борят за правото на лично щастие.

Най-сетне Аманда се отдръпна леко и се взря в очите му.

— Ройс, мисля, че трябва да се разделим за известно време! — Личеше, че говори без желание, но се чувстваше длъжна да го каже. — Нужно ми да остана насаме със себе си, да осмисля онова, което узнах днес, да помисля за бъдещето. Семейство Йейтс надига вой. След като нещата се уредят...

— Не, Аманда! — Гласът му звучеше непреклонно. — Да върви по дяволите цялото семейство Йейтс! Единственото важно нещо за мен на този свят сте ти и Манди!

Със свито сърце Аманда се опита да го убеди, че раздялата им няма да трае дълго.

— Не става въпрос само за онова, което научих днес. Около спора за пълномощията се вдигна много шум. Не искам отношенията ни да оцетят интересите на Манди...

Тя не очакваше Ройс да се съгласи толкова бързо. По-скоро предполагаше, че изобщо няма да приеме доводите ѝ. Той обаче се изправи, целуна я за лека нощ и си тръгна. След малко колата му потегли към града...

Макар че още беше рано, Аманда се прибра в спалнята и легна. Задържа ръката си върху корема. В съзнанието ѝ възкръснаха дните, през които бебето растеше в нея.

— Господи, направи така, че всичко да се оправи! Не бих понесла пътищата ни да се разделят! — прошепна тя и затвори очи.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

За Аманда следващите няколко дни бяха същински ад. На работа се движеше като сомнамбул, вкъщи бе разсеяна, дори не обръщаше достатъчно внимание на Манди. Сякаш живееше в друг свят. Единствена мисъл кръжеше в съзнанието ѝ: „Ройс е баща на Манди“. По някаква прищявка на съдбата, много преди да го срещне и да се влюби, беше родила дете от него.

Този факт я изпълваше с необяснимо, почти порочно задоволство, макар да си даваше ясна сметка, че това би могло да означава край на всичко, което Манди свързваше с Дейвид. Ако Ройс ѝ разкриеше истината, а той несъмнено живееше с мисълта да го направи, споменът за Дейвид, безмерната му обич към малкото създание постепенно щяха да избледнеят, да потънат в небитието.

Беше сигурна, че ако се разчуеше, семейство Йейтс щеше да посрещне новината на нож. Съмнителната толерантност на новия „патриарх“ и на неговата злобна половинка вероятно най-много би стигнала дотам да не петнят паметта на Дейвид. Със сигурност обаче вечно щяха да натякват, че е допуснал „ужасна грешка“...

Тя не се надяваше на великодушие. Изпадна в немилост, още когато разбраха за връзката ѝ с Ройс. Ако се омъжеше за него, и особено, ако узнаеха, че е пазила в тайна как е зачената Манди — макар това да бе желанието на Дейвид — семейство Йейтс щеше да прекъсне всички връзки с нея. Може би дори Рони и Джеръми също щяха да ѝ обърнат гръб — от семейна солидарност, въпреки дългогодишното приятелство, което ги свързваше.

Ако не беше Манди, това нямаше да я вълнува. Любовта към Ройс и взаимността на чувствата стократно биха компенсирали загубата на предишното семейство. Ала истината беше твърде проста: в тази история единствената губеща щеше да е Манди. Не ставаше въпрос за възможността да я лишат от полагащото ѝ се наследство. Милисът не би се посвенила да заведе дело, около което щеше да се

вдигне много шум и което щеше да нарани дълбоко душата на малкото дете...

В събота Аманда изведе дъщеря си на разходка по крайбрежната алея. Когато наближиха пристана, Аманда забеляза Ройс. Сърцето ѝ бясно заби. Беше паркирал недалеч от яхтите. Пушеше цигара. Лицето му изглеждаше напрегнато и тъжно. Манди също го забеляза и начаса задържа майка си към него. Тогава той запали мотора и потегли рязко по крайбрежната алея. След секунда изчезна зад завоя.

— Защо чичо Ройс избяга? — Манди спря нерешително. На личицето ѝ се четеше недоумение и болка.

— Не зная... Може би бърза за някаква среща... — опита да обясни постъпката му Аманда, макар че тя самата се чувстваше объркана.

Момиченцето се замисли, после каза тъжно:

— Не, няма среща. Той ни е сърдит, но не знам защо. Мисля, че не ни харесва вече...

В понеделник Артър неохотно даде съгласието си групировката на Остин да проконтролира балансите на „Йейтс-Сънланд“. Секретарката на Ройс поиска среща за следващия ден. Ала дори той да възнамеряваше да дойде лично, Аманда едва ли би имала възможност да го види, освен ако това не станеше случайно.

На другия ден, когато се върна от обяд, Лиз ѝ прошепна на ухото, че Ройс Остин е в заседателната зала и преглежда финансовите отчети на компанията.

„Добре де, аз какво трябва да направя според теб?“, попита мислено Аманда, но се въздържа от коментар.

Времето минаваше, а тя даже не успя да зърне Ройс. Към четири и половина, когато се качваше към кабинета си след среща с някакъв клиент, едва не се сблъска с Ройс. Той се връщаше от барчето с чаша кафе в ръка. Спря и я поздрави с равен глас, без да се усмихва.

— Здравей — отвърна Аманда със свито сърце.

Това беше всичко, което си казаха, и всеки продължи по пътя си, Аманда не се надяваше да го види повече и все пак нарочно се забави в

кабинета. Към пет и четвърт Артър нахълта с малко необичайна молба.

— Синът на моята секретарка е паднал в училище и тя трябваше да си тръгне незабавно. Остин още се мотае с балансите. Лиз вече си тръгна, тъй че оставаш само ти. Искам да те помоля да хвърляш по едно око в заседателната зала. Мисля, че мога да разчитам на теб!

— Бъди спокоен! — увери го Аманда, завладяна от противоречиви чувства.

Ройс се беше разположил в голямата заседателна зала и работеше с главната счетоводна книга. Имаше пред себе си разтворен бележник, изпълнен с цифри и някакви бележки, изписани с равния му почерк. Вдигна глава и погледна озадачен Аманда.

— Няма да ти преча, върши си работата! — каза сдържано тя и седна в другия край на масата. — Трябва да прегледам някои финансови отчети.

Той се подчини, очевидно повлиян от деловия ѝ тон. Десетина минути двамата не размениха дума, забили поглед в документите. Тя вече имаше усещането, че ще се взриви от напрежение, и точно тогава погледите им се срещнаха.

— Липсвах ли ти? — неочаквано попита Ройс.

— Тези няколко дни бяха същински ад! — призна Аманда, без да се замисля.

Миг по-късно той се озова до нея и я привлече в обятията си.

— И аз преживях същото! — промълви развълнувано. — Готов съм да зарежа всичко, дори проклета война за пълномощията, ако заради нея трябва да сме разделени!

Желанието му да приеме поражението, без да води битка, бе трогателно, но Аманда никога не би допуснала връзката им да повлияе на деловите му решения.

— Не, не трябва да го правиш! — поклати глава. — Нека само постоим прегърнати...

Ройс я притисна по-силно, сякаш най-сетне се бе добрал до тих пристан в бурното море от проблеми, които ги заобикаляха. Топлите му устни докоснаха шията ѝ.

— Знаеш ли, всичко е безсмислено, ако не съм с теб и Манди!

Манди... Отново Манди! Не беше ли детето крайната му цел, а тя самата — само средство, за да я постигне? В душата ѝ отново се прокраднаха съмнения.

Устните му се впиха пламенно в нейните и съмненията ѝ изчезнаха. Опитните му ръце обгърнаха гърдите ѝ и събудиха неудържимото желание.

— Искам те! Сега! Нека се любим тук, в тази стая! — Дрезгавият му страстен шепот разпалваше въображението ѝ. — В този час в сградата едва ли има някой. Ще заключим вратата...

— Ройс, моля те... Знаеш, че не можем тук... — опита се да протестира тя, мобилизирайки последните остатъци от здравия разум, но начинът, по който отвърщаше на целувките му, опровергаваше собствените ѝ възражения.

— Е, може би не тук... Не бих искал нежният ти гръб да пострада от твърдата маса! В кабинета на Артър има диван. Не се съмнявам, че е бил използван за подобна цел...

Замаяна, Аманда не си направи труд да го опровергава, че слабостта на Артър са парите и властта, а не жените, при все че Милисът едва ли можеше да мине за образец на женственост дори на младини.

Ройс я хвана за ръката и тръгна към вратата, свързваща заседателната зала с неприкосновеното светилище на чичо му.

— Не, не мога! — възпротиви се Аманда. — Всеки момент ще се появят чистачките. А и не е редно да го правя... Ще бъде подигравка с фамилията и компанията, ако се съглася да го направим точно тук!

— Ако сме внимателни, никой няма да разбере!

Желанието на плътта, лишена от ласките на любимия, заглуши гласа на разума. Вече ѝ беше все едно дали фамилията ще узнае за рискованата авантюра. Нежните настойчиви устни на Ройс премахнаха и последните задръжки, когато с трескави пръсти започна да разкопчава копринената ѝ блуза.

— Нека да се любим тук, Аманда! Желая те сега!

Обезумяла от възбуда, тя затвори очи пред опасността някой да ги види. В този миг останалият свят не съществуваше за нея. Обичта на две човешки същества и копнежът им да се слейт физически не можеше да бъде грях! Отпусна се в обятията на Ройс, тръпнеща в сладостно очакване, когато настойчивият звън на телефона отекна в кабинета като обвинение.

— По-добре да се обадя... — промърмори тя.

— Не, сигурно е за мен. Преди час поръчах междуградски разговор и дадох този номер — подхвърли Ройс и взе слушалката.

Беше прав — търсеха него. Няколко минути слушаше напрегнато, от време на време вметваше кратки, неразбираеми въпроси или изсумтяваше доволен.

— Добре! Това е съществен напредък — рече накрая. — Благодаря ти, Ноел. Ще се чуем довечера, за да те информирам за резултатите от моите усилия тук — добави и остави замислено слушалката.

— Кой беше? Твоят адвокат ли? — попита Аманда. Кой знае защо стомахът ѝ се сви.

Ройс кимна мълчаливо.

„Не ме интересува за какво разговаряхте!“, отчаяно опитваше да убеди себе си тя, макар че едва се сдържаше да не го попита. В този момент някой пхна ключ в ключалката на вратата между кабинета на Артър и стаята на неговата секретарка. Аманда подскочи като ужилена, посегна да оправи косата си, после сграбчи разтворените предници на блузата.

Ключът се превъртя, вратата се отвори и на прага застана Скип. Личеше, че е пийнал, както винаги, но този път не толкова, че да не си даде ясна сметка какво точно става в кабинета на баща му. Доказваше го насмешливото изражение на грубоватото му подпухнало от алкохола лице.

— По дяволите, стори ми се, че в кабинета има някой, и се оказах прав! — подметна той с ехидна усмивка. Нахалният му поглед се местеше от Ройс към Аманда и обратно. Беше невъзможно да не е забелязал следите от червило по устните на Ройс. — Какво, работите, а?

Нескопосанато обяснение на Аманда само го накара да се ухили още по-нагло.

— Чух, че се ровиш в балансите ни, Остин! — изрече той с провлечен глас и запали цигара. — Мислех си обаче, че ще те открия в заседателната зала, където са документите...

— Бях поръчал междуградски разговор на този телефон — обясни небрежно Ройс. Целият му външен вид недвусмислено подсказваше, че не се счита задължен да дава обяснения на братовчед си, а ако го правеше, бе за да защити Аманда. — Предполагам, че

Аманда се е съобразила със заповедите на баща ти да не ме изпуска от очи...

— О, не се съмнявам, че е така! — подхвърли подигравателно Скип.

— А ти какво търсиш тук? — избухна Аманда, вбесена от безочливото му ехидство. — Не се случва толкова често да ни удостояваш с посещение в компанията!

— Закъсах за пари и се налага да претараша чекмеджето на баща ми — призна той без капка свян. — Реших, че е излишно да досаждам на татенцето за такава дреболия... Както и не смятам да го тревожа засега с подробности около онова, на което, без да искам, станах свидетел... — добави, като се подхилваше.

Тя кипна. Бе готова да се нахвърли върху Скип, ала улови погледа на Ройс, който ѝ даде знак да замълчи. Синът на Артър преброи около стотина долара на дребно, които извади от чекмеджето, пхна ги в джоба си и като изглежда нахално Аманда и Ройс, напусна кабинета. Тя беше абсолютно сигурна, че още тази вечер ще издрънка пред родителите си какво е видял, което означаваше, че утре скандалът не ѝ мърдаше!

— Не му обръщай внимание, скъпа! — успокои я нежно Ройс и отново я прегърна. — Все едно, той не видя нищо. Освен това всички са наясно, че отношенията ни не са платонически... Та докъде бяхме стигнали? Няма да допусна повече прекъсвания...

— Не можем да се любим тук! — Тихият ѝ глас звучеше непреклонно. — Не искам с поведението да засягам Артър и компанията, дори на теб изобщо да не ти пука от това!

— Да не искаш да кажеш...

— Не, но... — измънка колебливо тя.

— Искам да те любя. Нищо друго не ме интересува!

— Ройс, вярвам ти! — Пронизващият му поглед я накара да сведе очи. — Просто не мога...

Ройс като че ли се колебаеше как да реагира. На устните му заигра очарователната дяволита усмивка.

— Печелиш, скъпа! — подхвърли той. — Твоят „пират“ ще се постарее да се държи прилично, ако обещаеш после да го заведеш вкъщи...

Отново я загложди колебание. Как следваше да се отнесе към предложението? То означаваше, че Ройс ще види Манди. „Ройс е баща на Манди! В крайна сметка съм длъжна да приема този факт!“, каза си тя. При това вече не можеше да си представи живота си без него. Нещата постепенно трябваше да отидат по местата си...

— Да тръгваме тогава! — някак нетърпеливо предложи тя. — Ако имаш още работа, сигурна съм, че Артър ще те остави да я довършиш утре.

— Утре Артър няма да ме пусне да припаря тук! — засмя се Ройс. — Но това едва ли има някакво значение. Привърших. — Прибра бележника в куфарчето си и го затвори. — Знаеш ли какво предлагам, скъпа? Ти върви, а аз се ще отбия за минутка до моя апартамент. Налага се да обадя на две места във връзка с документите...

Изведнъж Аманда настръхна.

— За какво говориш? Тези документи имат ли някаква връзка с разговора ти с Ноел Бери преди малко?

За момент той се сви виновно. Приличаше на хлапе, което са заловили да бърка в буркана със сладкото. После изправи рамене и рече:

— Предполагам, не е редно да ти казвам, но при тези обстоятелства, струва ми, че си в правото да го узнаеш. Днес Ноел е приключил преговорите за подписване на предварително споразумение с една голяма финансова къща в Атланта. Окончателният договор ще бъде сключен, ако съм в състояние да им доставя „стоката“...

В продължение на няколко секунди Аманда онемя. Гледаше го втренчено и като че ли още не можеше да повярва на ушите си.

— „Стоката“... „Йейтс-Сънланд“, оглавявана от твоя управителен съвет... И без клаузите, ограничаващи сливането на компании... — Гласът ѝ беше леден. Остри иглички пронизаха сърцето ѝ.

Ройс кимна мълчаливо. В очите му се четеше откровен страх.

— И ти не почувства неудобство да потвърдиш сделката, докато се намираше в кабинета на президента на нашата компания, докато се опитваше да ме подмамиш да се любя с теб?!

Завладя я дива ярост. Изобщо не дочака отговор. Хукна към вратата и с всичка сила я затръшна след себе си. След минута вече бе в колата си и потегли. Моторът изръмжа, автомобилът направи полукръг,

за да напусне паркинга, но точно в този момент Ройс се показва на изхода. Аманда натисна спирачките и закова автомобила пред него. Свали стъклото, процеждайки презрително:

— Мислех, че ще се забавиш, за да се възползваш от възможността да се поровиш из папките на компанията. — Очите й мятаха мълнии, макар че бяха пълни със сълзи. — Ти се оказа долен, подъл тип! Изобщо не мога да виня семейство Йейтс, че те е отписало!

Когато Аманда влезе вкъщи, госпожа Джонсън тъкмо оставяше слушалката на телефона.

— Беше господин Ройс — съобщи тя усмихната. Усмивката й обаче набързо се стопи, щом забеляза разстроено лице на Аманда.

— Ако се обади пак, не приемай никакви съобщения! — нареди тя, като се опитваше да обуздае бурята от чувства, която я задушаваше. — По никакъв начин не допускай да разговаря с Манди! И никакви сведения къде се намирам!

Преди да откара вкъщи обърканата възрастна жена, Аманда се потруди да изключи всички телефонни апарати.

— Ами ако чичо Ройс се обади пак? — попита колебливо детето.

— Той може да звъни, но ние няма да го чуем! — Взе Манди в скута си. Някак трябваше да й обясни поведението си, но в момента не бе способна да го стори. — Това е една игра на криеница — скалъпи някакво обяснение. — Чичо Ройс не трябва да знае, че сме вкъщи...

На следващата сутрин Аманда се подготви за бурята, която, разбира се, не закъсна. В интервю за „Тампа Трибюн“ Ройс Остин подробно запознаваше читателите с непосредствените си планове да слее спестовно-кредитната къща от Атланта с „Йейтс-Сънланд“, като изтъкваше солидни аргументи, че това ще е от полза за акционерите.

„Компанията от Атланта скрепи с подпис своите намерения — завършваше Ройс. — Младоженецът чака пред олтара. Може ли булката да отхвърли такова изгодно предложение за брак?“

След два дни Ройс възнамеряваше да свика нерегламентираното събрание на акционерите. По всичко личеше, че ще има кворум.

— Този ход ще изостри апетита и на онези акционери, които все още се колебаят! — долетя сърдитият глас на Артър. Очевидно изливаше гнева си пред някой, който Аманда не може да види от своя кабинет, навярно Милисънт. — По дяволите, трябва да направим нещо, някакви отстъпки! Но няма да допусна сливане! Джоан! Свържи ме с Джеръми!

През следващите два дни Аманда съзнателно се изолира от напрегната суетня на членовете на управителния съвет, които оформяха офертата за Остин. Не беше абсолютно сигурна, ала остана с убеждението, че голяма част от тях бяха склонни да отстъпят пред почти всички, искания на Ройс. Ако не грешеше, между тях бе и Джеръми. Кое то я навеждаше на мисълта, че някакво солидно основание го кара да се отклони от семейната линия.

Аманда си наложи да преглътне за момент обидата, нанесена от Ройс, и отново прочете внимателно неговите предложения. Като си въплъщаваше, че е длъжна да ги прецени непредубедено, бе принудена да признае добрите им страни. Всъщност от години компанията не беше получавала по-изгодни предложения.

Наближаваше полунощ, когато Аманда прибра папките в шкафа. Разтърка с ръка преуморените си очи. Нейният „пират“ беше напълно прав, дявол да го вземе! Мерките, които той предлагаше, щяха да облагодетелстват както големите акционери, като Манди например, така и клиентите на „Йейтс-Сънланд“.

Ако признаеше обаче това пред него, той щеше да си въобрази, че му е простила, и отново щеше да ѝ заговори за брак. Как можеше да бъде сигурна, че не цели единствено да узакони бащинството си? Вече имаше възможност да се убеди, че Ройс е от хората, които не подбират средства, за да постигнат целта си...

И въпреки всичко продължаваше да го обича безумно...

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Какво не би дала, за да не присъства на новото извънредно заседание на управителния съвет, което Артър бе принуден да свика след измъчения компромис с групировката на Остин! Аманда знаеше обаче, че е невъзможно. С абсолютна сигурност едно отсъствие щеше да ѝ коства работата — май единственото, което ѝ оставаше.

Работата... Дали си заслужаваше в крайна сметка? Дори по някакъв начин да се постигнеше компромис с Ройс Остин, Аманда все повече се убеждаваше, че Артър не притежава качества на мениджър. Като че ли държеше повече на властта и собствения си престиж, отколкото на благополучието на компанията.

Нееднократно през последните дни сериозно бе обмисляла възможността да замине някъде с Манди. Може би ѝ беше нужно да се откъсне за известно време както от Йейтсови, така и от мъжа, когото все още обичаше.

Потънала в мрачни мисли, облече тъмносин костюм и се огледа в огледалото. Явно трябваше да подсили грима. Изглеждаше ужасно бледа. И тези отвратителни тъмни кръгове под очите! Не искаше Ройс да я вижда в такъв вид.

На прага на заседателната зала Аманда едва не се сблъска с него. Отмина го с мълчание, макар че той ѝ кимна, и се упъти към мястото си край масата. Ройс се задържа при Ноел Бери и още един представител на групировка. Известно време разговаряха тихо. На два-три пъти Аманда ги погледна крадешком и забеляза, че Ройс също изглежда посърнал.

Когато се събраха всички членове на управителния съвет на „Йейтс-Сънланд“, Ройс се настани точно срещу Аманда и прикова поглед в нея. Артър откри заседанието и без да губи време, даде думата поред на Ройс, на неговия адвокат и на Макалистър, крупен инвеститор в групировката. Аманда се опитваше да слуша безпристрастно изложенията, което не се оказва толкова трудно, освен в

случая с Ройс. В крайна сметка отново трябваше да признае, че предложенията на Остин определено заслужаваха внимание...

Ройс поиска повторно думата. Опрял свити в юмрук ръце на масата, той обобщи — казаното дотук: групировката се съгласяваше да не закача любимата рожба на Артър — новата емисия от акции, при положение, че в управителния съвет бъдат включени трима нейни представители. Гласуваха набързо тази точка, по която Ройс и Артър бяха постигнали предварително споразумение. Новите членове на управителния съвет бяха Ройс, Ноел и Макалистър. Докато полагаха клетва, Ройс беше вперил очи в Аманда, сякаш искаше да ѝ каже: „Вече съм в компанията! Не можеш да се отървеш от мен!“.

Следващата точка касаше отпадането на клаузите, препятстващи сливането на компании. От предишните обсъждания Аманда знаеше, че по този въпрос Артър си бе въобразил, че може да разчита на солидна поддръжка. Самата тя обаче не беше чак толкова убедена.

Уверен в успеха, Артър побърза да подложи въпроса на гласуване. Гласуваха поименно. За всеобща изненада, гласовете „за“ и „против“ почти се изравниха. Сред поддръжниците на Ройс Остин неочаквано се озоваха хора, на които Артър стопроцентово разчиташе. Залата притихна, когато Джеръми застана зад предложението на Ройс. Настъпи мъртва тишина, когато Аманда събра кураж и гласува „въздържал се“.

Артър я прониза с очи. Дори не се опита да скрие ненавистта си. Това означаваше край на доверието му в нея. Всъщност беше престанал да ѝ вярва още когато разбра за Ройс. Така че нещата нямаше да се променят кой знае колко.

Оставаше да обявят позицията си последните двама от управителния съвет. Единият подкрепи Артър, а другият — след кратко обяснение — даде гласа си за предложението на Остин. Резултатът от преброяването изненада всички — гласовете „за“ и „против“ бяха равни! Съгласно устава, при равенство решаващ беше гласът на президента на компанията.

— Предложението се отхвърля! — побърза да обяви Артър. Ситни капчици пот бяха избили по голото му теме.

— Един момент! — Ройс прикова поглед в Аманда. — Госпожо Йейтс, уставът на компанията позволява да промените позицията си,

когато сте гласували „въздържал се“ — припомни той. — Така че съдбата на „Йейтс-Сънланд“ и на акциите на дъщеря ви е във ваши ръце!

В залата настъпи мъртва тишина. Нарушаваше я единствено глухото тиктакане на стенния часовник до портрета на основателя на фирмата. Всички присъстващи впериха очи в Аманда.

Не можеше отново да гласува „въздържал се“, защото беше равносилно на „не“.

„Фамилията е разделена. Джеръми застана твърдо зад Ройс. Дейвид би очаквал от мен да сторя най-доброто за нашата дъщеря. Дори това да означава, че се превръщам в играчка в ръцете на Ройс...“, мислеше отчаяно тя.

Напрежението в заседателната зала бе стигналото върха.

— Гласувам да се премахнат клаузите, ограничаващи възможността за сливане на компании — каза тя с твърд и ясен глас. Направи дълга пауза. После се обърна към Артър. — Същевременно подавам оставка като вицепрезидент и като член на управителния съвет — завърши под смаяните погледи на присъстващите.

С изкривено от злоба лице Артър обяви резултата от гласуването и закри заседанието.

— Аманда... — Ройс хвана ръката ѝ, когато с бързи крачки минаваше край него, за да се измъкне от заседателната зала.

— Извини ме. Трябва да прибера нещата си — каза тя без да го погледне и освободи ръката си.

Вече в кабинета нареди на пребледнялата Лиз да донесе с няколко кашона от компютърния отдел. Без да се бави, набра номера на една специализирана транспортна къща. Поръча още днес да се погрижат за опаковането и превоза на личните картини и ценни статуетки, които държеше в кабинета.

Ройс влезе в кабинета ѝ и застана нерешително до бюрото. Аманда беше започнала да събира нещата си.

— Постъпката ти е достойна за уважение... — каза тихо той.

— Бях длъжна да го направя — някак примирено изрече тя. — Неприятно ми е да го призная, защото не мога да приема морала и методите ти. Все пак беше прав... — В тона ѝ се долавяше обреченост, но Ройс безпогрешно усети, че няма нищо общо с оставката.

— Не бих казал, че съжалявам, задето напускаш работата... — подхвана той неуверено. — Така няма да е трудно да дойдеш в Атланта, за да се оженим. Мислиш ли обаче, че трябваше да подадеш оставка и от управителния съвет?

— Защо си се разтревожил толкова? Или се боиш да не загубиш моята поддръжка?

— Не... Предположих...

— Ако обичаш, запази предположенията за себе си! — прекъсна го с леден глас Аманда. — Гласувах за предложението ти, защото се увеличава стойността на акциите на Манди. Ако реша, че сливането на компаниите е изгодно, също ще гласувам „за“. В противен случай ще опитам да те спра. Впрочем с гласа си успях да си спечеля непримирими врагове в лицето на семейство Йейтс. За мен е без значение, но за Манди? Или точно това е скритата ти цел?

— Аманда, какво говориш? — Бе се взрял с неподправен ужас в нея. — Знаеш, че никога не бих могъл да й причиня зло. За бога, обичам я, колкото и теб! Исках само да защита интересите й...

— Ти унищожаваш всичко, до което се докоснеш, Ройс! — заяви тя без капка милост. — Отношенията ми със семейство Йейтс едва ли някога ще се оправят. Но още не е късно да сложа край на нашата връзка!

— Наистина ли го искаш? — Той се приближи до нея, грабна от пръстите й молива, който тя държеше, и го остави на бюрото.

Лиз беше замръзнала на прага с картонен кашон в ръцете.

— Остави кашона и се свържи с Рони! — нареди Аманда. — Попитай я може ли утре да ми даде микробуса. Това чудо няма да се побере в колата ми!

— Аманда, разговаряхме за теб и мен! — Ройс стисна китката й като в менгеме. — Струва ми се, че най-малкото заслужавам да ми отговориш!

— Предполагам, че част от мен не би искала да се разделим... — призна тя. Сърцето й се късаше от мъка, ала успя да запази ледената маска на лицето си. — Може би щях да ти простя, ако го правеше за отмъщение. Даже бих разбрала мотивите ти. Онзи ден обаче ти показва истинското си лице!

— Беше грешка, съзнавам го! Защо не го разбираш?

— Вече няма никакво значение. Твърдиш, че ме обичаш, но не се поколеба да ме използваш, за да постигнеш своето. Сигурна съм, че ако допусна да заемеш мястото на Дейвид, няма да се спреш пред нищо, за да изтриеш спомена за него от паметта на Манди! Ужасява ме твоята безскрупулност! Просто не бих могла да я приема.

За момент той се паникьоса. После очевидно реши да заложи на логиката.

— Разбирам, че има два въпроса, които те измъчват — започна той. — Първият — обичам ли теб самата, а не вдовицата на Дейвид или майката на Манди. И вторият е, има ли право Манди да узнае някога кой съм аз...

Аманда се наежи.

— Досиета в донорската банка са конфиденциални! — За първи път, откакто Ройс влезе в кабинета, тя издаде вълнението си. — Остави на мира Манди! Нямах никакви права над нея! Нямах право да ѝ разкриеш истината!

— Имам право, Аманда! — В гласа му се прокрадна раздразнение. — Не можеш ли да разбереш? Баща на Манди е не само Дейвид или само аз! Ако не бях аз, тя просто нямаше да бъде тази Манди... Естествено, съзнавам, че ако не беше Дейвид, Манди също нямаше да съществува.

Аманда го наблюдаваше мълчаливо. Манди. Манди. Манди! Ето от кого се интересуваше Ройс. Преди по-малко от час с нейна помощ постигна целта си на заседанието на управителния съвет. Аманда обаче никога нямаше да допусне да бъде използвана, за да се добере той до дъщеря ѝ!

Следващите му думи само увеличиха хаоса, в който се мятеше без посока и без надежден ориентир.

— Мисля, че не е толкова трудно да разбереш какво изпитвам към теб — каза Ройс. — Чувствата нямат връзка с Манди. Доказва го страстта ми. Не съм артист, та да се преструвам, че те обичам и желая, ако не беше истина! — Видя непреклонното ѝ изражение и изглежда съзна поражението си. — Решението е в ръцете ти. — Наруши тягостното мълчание. — Каквото и да е то, знай, че Манди винаги ще бъде част от моя живот. Утре отлитам за Атланта. Ще възразиш ли, ако се отбия у вас, за да се сбогувам с нея?

Най-лошите й опасения се потвърждаваха — бе решил на всяка цена да поддържа връзка с Манди!

— Не мога да ти го позволя! И знай, че когато нещата опрат до дъщеря ми, ще се боря със зъби и нокти срещу всеки, който се опита да я нарани!

— Обади ми се, ако промениш решението си... — каза тихо Ройс и тръгна към вратата с тежки стъпки. Дълбоките бръчки край устата, угасналият поглед свидетелстваха за мъката, която го разкъсваше.

След час Аманда беше опаковала личните си вещи и се готвеше да ги отнесе в колата.

— Просто не мога, не искам да повярвам... — Гласът на Лиз трепереше, сякаш щеше да се разплаче. Лицето й изглеждаше посърнало като след тежка болест.

— Най-добре ще сториш да повярваш! — отвърна мрачно Аманда.

— Къде ще отидеш? Какво смяташ да правиш?

— Не зная, не съм решила още... Ще помисля спокойно, когато се прибера вкъщи. Може би известно време ще пътуваме с Манди... Може би ще, тръгнем още утре...

Завари вкъщи Манди и момиченцето на съседите да играят в детската стая. Госпожа Джонсън настоя да си тръгне пеша, защото смяташе да се отбие у етърва си. След като я изпрати, Аманда извади голям албум с кожена подвързия. Излезе на верандата, седна на плетения стол, но не отвори веднага албума. В съзнанието й се блъскаха въпроси, безброй въпроси, на които трябваше да намери отговор.

— Дейвид, помогни ми! — прошепна, като отваряше албума.

На първата страница бе сватбената им снимка. Бяха прегърнати, сияещи от щастие. „Много те обичам, Дейвид, и винаги ще те обичам!“ — изрече безмълвно Аманда. „Обичам и Ройс, но искам да постъпя справедливо спрямо теб и Манди! Не съм сигурна в неговите чувства, боя се, че съм само средство да е близо до детето!“

Докато се взираше в снимката, внезапно прозря отговора на част от главоблъсканицата, която се мъчеше да разгадае. Всъщност досега се опитваше да види единствено мотивите, подбудите на Ройс, без да

се вглежда в причините, които определяха собствените ѝ чувства и постъпки. И тя разбра: през цялото време беше преследвана от чувство за вина — към семейство Йейтс, към паметта на Дейвид, която любовта ѝ към Ройс като че ли оскверняваше...

„Аманда, не бива да се чувстваш виновна!“, сякаш ѝ казваше усмихнатият Дейвид от снимката. „Искам двете с Манди да сте щастливи! На това посветих живота си, докато бяхме заедно.“

Усмихната през сълзи, Аманда прелистваше една след друга страниците на албума — свидетелство за щастливите години с Дейвид. Стигна до празните страници — от времето, когато Дейвид се разболя... Струваше ѝ се, че чува гласа му. Той настояваше да попълни тези сиви страници.

За първи път, откакто се раздели с Ройс преди час-два, си наложи да вникне трезво в думите му, да ги обмисли без предубеждение.

Ройс отново се оказа прав.

В този момент се зададе пощальонът. Носеше голям жълтеникав плик. Аманда се разписа и прие пратката. Остави я на масата във всекидневната, смръщила озадачена чело. Пликът не беше достатъчно обемист, за да предположи, че съдържа взривно устройство, освен това адресът не бе написан с почерка на Артър. Отвори го и се втрещи от изненада. Вътре имаше акции и кратка бележка от Ройс.

„Когато гласува за отпадане на клаузите, ограничаващи сливането на компании, сметнах, че го правиш, защото си разбрала, че това е един благоразумен и печеливш ход. Ако обаче си на противно мнение, можеш да запазиш мястото си в управителния съвет и да гласуваш против сливането с компанията от Атланта. Няма да присъствам, за да не утежнявам избора ти. Прехвърлям моите акции в «Йейтс-Сънланд» на твое име. Така относителният дял на акциите, които притежавате с Манди, ще е съществен. Дори без моята намеса финансовата къща от Атланта ще се помъчи да осъществи сделката по сливането. Ще имаш възможността да действаш независимо и да постъпиш, както смяташ за най-добре, щом това е толкова важно за теб.“

Аманда не можеше да повярва на очите си. Не, това не бе възможно! Ройс да зареже всичко след месеци война, в която излезе победител! Оставаха още няколко реда и тя продължи да чете:

„Знаеш, че Манди е всичко за мен на този свят. Така е, с едно изключение. Без теб, моя Аманда, победата е горчива. Когато дойде време да разкрия кой съм пред Манди, ще се подчиня на твоето решение, макар че ще ми коства много. Живея единствено с надеждата, че един ден ще промениш решението си и ще бъдем заедно!

Ройс“.

Аманда не чу стъпките на дъщеря си по стълбите. Стресна я гласът ѝ:

— Мамичко, какво има? Май ще се разплачеш?

— Помоли Мелиса да се прибере вкъщи, обич моя! — Гласът на Аманда трепереше издайнически, но тя преглътна сълзите. — Трябва веднага да отидем при леля Рони!

— Току-що се опитвах да се свържа с теб по телефона — посрещна я на прага Рони. Манди бе в стаята при братовчедите си.

— Тук ли е Джеръми? — прекъсна я Аманда. — Трябва да говоря с него!

— В кабинета си е. Но...

Без да я изслуша, Аманда тръгна по коридора.

— Скъпи, Аманда е тук! — провикна се Рони, като че ли искаше да предупреди мъжа си.

Джеръми се беше разположил в голямото кожено кресло, Аманда приближи до него и пхна в ръцете му плика с акциите и писмото на Ройс.

— Прочети го и ми кажи какво мислиш.

Рони се наведе над рамото на мъжа си и двамата прочетоха писмото.

— Мисля, че този мъж те обича. — Джеръми вдигна глава и я погледна в очите.

— А ти какво мислиш? — обърна се тя към Рони.

— Може би е поредният му хитър ход, за да получи онова, което иска — сви неопределено рамене тя. — Ти самата си казвала много пъти, че той е пират. Но акциите са истински и в крайна сметка ти си победител!

Аманда усещаше, че думите на Рони съвсем не изразяват личните ѝ убеждения. Нещо друго обаче я смущаваше повече: никой от двамата не поиска да уточни каква бе връзката на Ройс с Манди. Защото вече знаеха... Един-единствен човек на този свят можеше да им разкрие истината. Явно сега Джеръми и Рони умишлено разиграваха театър, за да я принудят да го защити.

— Добре, къде е той сега? — изрече тя, присвила очи. — Защо просто не го извикате да дойде тук?

— Не е нужно. — Ройс се измъкна от килера. — Съзнавам, че беше ужасно глупаво да правя опит да се възползвам от привързаността ти към Джеръми и Рони. Бях отчаян, чувствах се в безизходица. Искрено съжалявам и те моля да ми простиш! Но всяка дума в писмото ми е истина. Ако желаеш, ще си тръгна веднага.

— Не, засега ние ще излезем — намеси се Рони. — Хайде, скъпи, извикай децата, отиваме на кино. Надявам се, докато се върнем, тези двамата да са разрешили недоразуменията помежду си!

Аманда не възрази. В очите на Ройс блесна надежда. Той седна на опразненото от Джеръми кресло и каза:

— Мислех дълго върху думите ти и ми се струва, че започвам да разбирам част от причините нещата между нас да не вървят. Имаше право, първоначалният ми мотив за войната с „Йейтс-Сънланд“ беше желанието да отмъстя за майка си. Съжалявам за това. Но най-много съжалявам за случилата се в кабинета на Артър. — Аманда мълчеше, забила поглед в празното пространство. — Съжалявам също, че в началото не осъзнавах какво значение има Дейвид в живота на Манди. Докато е малка, за нищо на света не бих ѝ разкрил истината. Може би един ден, когато порасне... Но най-големият ми грях... — Тя се обърна рязко и го прониза с поглед. — Най-големият ми грях е, че оставих у теб впечатление, че те използвам, за да заграбя компанията. Повярвай ми, не е така, каквото и да си мислиш!

— Вярвам ти! — неочаквано отвърна тя.

— Значи бих могъл да се надявам, че ще ми простиш? Че може би някога ще се съгласиш да се омъжиш за мен?

— Отговорът ми и на двата въпроса е „да“!

Миг след това Аманда седеше на колене му. Прегърна го и го целуна. Вече нищо не бе в състояние да ги раздели — сега и завинаги!

— Очаквам обаче и други „концесии“! — промълви усмихната тя. — Акциите не са достатъчни. Като начало искам бебе! И годежен пръстен! — С трескави пръсти Ройс посегна към копчетата на блузата ѝ. — Не, не тук! След два-три часа Рони и Джеръми ще се приберат. Искан да бъдем заедно цяла нощ!

Тя написа бележка с молба Манди да остане тук през нощта и че ще я вземе на следващата сутрин. „Тогава ще ѝ кажем и за решението ни да се оженим“, добави накрая. Ройс настоя да отидат в неговия апартамент.

— Този път искам да сме на „моя територия“! Така ще повярвам, че не сънувам — усмихна се той и я целуна нежно.

Още от вратата на апартамента тръгнаха към спалнята му. Влудени от страст, дори не се съблякоха напълно. Любиха се, после заспаха, след това пак се любиха. Тогава Ройс извади бутилка шампанско, сипа в две чаши и сложи на пръста на Аманда пръстена, купен преди седмица в Атланта. Беше огромен аквамарин, обрамчен с малки диаманти.

— Синьото — за безоблачните дни след бурите, които преживяхме. А диамантите са част от съкровището и на един пират! — каза Ройс, когато двамата седнаха на дивана във всекидневната. — Обичам те, Аманда, и никой не е в състояние да те измести в сърцето ми! При толкова вълнения, забравих да ти кажа, че Рони и Джеръми с децата ще ни последват в Атланта. Ноел пое ангажимент към финансовата компания в Атланта. Предложих му поста на Джеръми и той с готовност прие. Така че Манди няма да почувства липсата на най-близките от семейство Йейтс.

— Чудесна новина! — Аманда се притисна щастлива в обятията му. — Но моето семейство сте ти и Манди... И децата, които ще имаме!

Издание:

Сюзън Кери. В плен на съдбата

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-110-289-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.